

A V E M A R I A

MAY, 1938

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS**

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management-Upravništvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik U
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

AVE MARIA

Majska štev. 1938—

—Letnik XXX.

SKOZI LETO S CERKVIJO

Fra. Martin OFM.

ZNAMI je prelepi mesec majnik — mesec naše nebeške Matere in Kraljice. Povsod se Marijini otroci zbirajo skupaj za majniške pobožnosti. V našem jeziku se ta pobožnost imenuje Šmarnice. Kakšno veselje za vsako verno srce. Zvesti otroci se zgriinjajo okoli svoje nebeške Matere, da jo počaste in ji darujejo svoja srca, svojo lubezen. Grešniki, veliki in majhni, se skesano bližao Mariji, ki so jo bili zapustili, in jo zaupno prosijo:

Mati, odpusti mi, odslej hočem biti zopet tvoj in Jezusov.

Marija nikogar neprijazno ne zavrne. Za vse ima ljubezen v Materinskem srcu, za vse ljubeznivo in nežno skrbi.

Mati narava se tudi raduje z nami. Vso svojo lepoto si nadene v čast Mariji, majniški Kraljici. Saj se vse najlepše spodobi za Kraljico. Marija je Kraljica nad vsemi kraljicami. Pa je še vse več ko samo to. Mati je, nad vse mila in ljubezniva.

Ali je kdo, ki bi se bal zateči se k nji? Ali je kdo, da bi smeli priti k njemu z večjim zaupanjem, kakor k Mariji? Resnično, pri nobenem ne moremo pričakovati bolj toplega sprejema kot pri Mariji.

Marija se še posebno spominjamo na "materni dan", ki je vedno na drugo nedeljo v maju. Naše misli morajo iti takrat najprej k Mariji, nebeški Materi. Od nje nam bodo šle nazaj na zemljo in se oklenile naše zemeljske matere.

Toda — saj je tudi ona že morebiti za mejami naše zemlje. Naj bo tako ali tako, gotovo je, da bodo šle naše molitve k Bogu zanjo. In dobor vemo, da ne bomo mogli preveč moliti zanjo. Naj rosi nanjo najobilnejši božji blagoslov, pa naj je še živa z nami ali pa je že odhitela njena duša v neznano večnost.

In 24. maja je praznik Marije Pomagaj. Ta praznik je bil ustanovljen v spomin slavne zmage, ki so jo kristjani pridobili nad Turki z Marijino pomočjo. Marija je naša Pomočnica tudi v časnih zadevah. Ta dan bodo posebej pohitele misli dobrih Marijinih otrok na Brezje in v Lemont.

Letos je Vnebohod Gospodov dne 26. maja. V očeh Cerkve je ta praznik tako velik kakor Velika noč ali Binkošti. Zato je zapovedan praznik. Po evangeliju tega dne se ugasne velikonočna sveča, podoba Kristusova. To se zgodi v znamenje, da je Kristus odšel v nebesa. Vemo pa, da se bo v enaki slavi zopet prikazal na sodni dan. Naša srca hrepene za njim, ko ga v duhu gledamo, kako se dviga nad oblake. Pripravljajmo se pridno v tem življenju, da bomo enkrat z njim zakraljevali in se z njim brez konca veselili.

MARIJA – NAŠA ZAGOVORNICA

P. Hugo.

TEGA Marijinega naslova v lavretanskih litanijah ne najdete. Najdete ga pa v tisti lepi, vsem znani Marijini predglasnici: "Pozdravljena Kraljica!" V slovenskem prevodu te predglasnice sicer prosimo: "Obrni torej, naša Pomočnica, svoje milostljive oči v nas!" A v latinskem izvorniku, ki se pripisuje benediktinskemu redovniku Hermanu Hromemu, stoji: "Eja, ergo, advocata nostra, illos tuos misericordes oculos ad nos converte!" Doslovno bi se to po naše reklo: "Daj, torej, naša zagovornica, obrni tiste svoje milostljive oči v nas!" Ta prestava bi bila dosledna. Kajti če je Jezus naš advokat, naš zagovornik pri svojem nebeškem Očetu, kot beremo pri sv. evangelistu Janezu (I. Jan. 2. 1, 2.), je Marija naša advokatinja, naša zagovornica pri svojem božjem Sinu.

Pa bi kdo dejal: Kaj nam treba zagovornice v naših dušnih pravih pred sodnim stolom nebeškega Očeta? Mar nimamo pri njem mogočnejšega zagovornika, njegovega lastnega Sina, našega Odrešenika?

Na videz nič bolj pametnega ko ta ugovor. Kdo bo svoje dušne pravde izročal Mariji, ki je končno le stvar, če ima na razpolago samega božjega zagovornika, Kristusa Jezusa, Edinorojenca nebeškega Očeta?

In vendar je ta ugovor vreden samo protestantskih, ne pa katoliških ust. Že samo dejstvo, da nam je umirajoči Odrešenik dal Marijo za mater, je krepak odgovor na ta ugovor. Kajti z njo kot materjo nam je dal ob enem zagovornico. Mati je po svoji naravi zagovornica svojih otrok, pa naj bo človeška ali Božja mati.

On, naš Stvarnik in Odrešenik, nas pač

bolje pozna kot kdorkoli drugi. On ve, da imamo kot človeški otroci največ zaupanja do matere. Če imamo z očetom kako pravdo, jo izročimo materi kot zagovornici. Ona zna s svojo ljubeznijo tako lepo vse vozle razvozlati, vse dokaze proti nam tako spretno razbliniti ali vsaj omiliti, in če treba, celo težko očetovo roko prestreči, da se za njenim hrbtom najbolj varne počutimo. Marsikaka pravda, ki jo imajo otroci z očetom, bi ne bila morda nikoli poravnana, ko bi je ne zagovorjela mati. Taki smo kot človeški otroci. In nič drugačni kot božji otroci.

Saj verujemo, da je Bog neskončno dober in usmiljen do nas. Verujemo, da kar je še dobrega in usmiljenega poleg njega, je le moten odsvit njegove neskončne dobrote in usmiljenosti. A če smo prišli z Bogom kaj navzkriž, pa bi se radi zopet z njim spravili, kar nekam pozabimo na njegovo neskončno dobroto in usmiljenje. Nekak strah nas prevzame, ki nam brani stopiti naravnost pred njega in skesano priznati: "Oče, grešil sem, odpusti!" Celo k našemu božjemu advokatu Jezusu se bojimo s svojo pravdo, čeprav nam kaže svoje prebodeno Srce, ki tako glasno oznanja njegovo veliko ljubezen do nas. Samo do ene imamo v takih slučajih zaupanje. Samo njej si upamo izročiti svojo pravdo. Ta je naša Mati in Zagovornica Marija. Koliko božjih otrok bi zgubilo celo svojo največjo končno pravdo življenja in se pogubilo, ko bi ne imeli te zagovornice.

Jezus, naš božji advokat, je s to našo slabostjo računal. Zato nam je dal Marijo za mater in zagovornico. Razni reformatorji pa tega človeškega dušeslovnega dejstva pri božjih otrocih niso upoštevali. Vzeli so jim Marijo kot zagovornico v njih dušnih pravih. In kakšne so bile posledice. Svoje verske sekte so s tem obsodili na razkroj in razpad. Podobne so družinam, ki so zgubile mater. Take družine se začno kmalu razkrajati, ker jim manjka duše-matere.

In koliko svojih vernih so pognali v obup. Ko so prišli s svojo vero in moralo na boben, mnogi razočarani zahrepene nazaj po Očetovi hiši. Toda samo Materi bi izročili to težko pravdo vrnitve in sprave. Samo po eni poti bi se še upali nazaj — Po Mariji k Jezusu. A to pot so jim zaprli, ker so jim vzeli Mater-zagovornico.

Kadar jaz berem ali slišim "Priliko o zgubljenem sinu", mi ti nesrečni krščanski otroci stopajo pred oči. Tako-le si mislim: Najbrž zgubljeni sin ni imel več mater, ko je od očeta zahteval in dobil svoj delež ter odšel v širni svet. Kajti dokler še dobra mati živi, je otroke treba takorekoč siliti, da gredo po svetu, če ni doma dosti kruha za vse. Oni, ki ga imajo v takem izobilju, kot ga je imel Zgubljeni sin, rajši ostanejo pri materi. Vsekako pa on takrat ni imel več matere, ko se je moral udingjati za pastirja ščetinarjev in z njimi deliti hrano, če ni hotel lakote umreti. Kajti, če bi jo bil še imel, bi bil že pred tem ponižanjem sklenil: Dvignil se bom in se bom vrnil domov. Ne naravnost k očetu. Njega se bojim, ker sem mu tako žalost in sramoto naredil. K materi pojdem. Za njo se bom skrtil. Prepričan sem, da bo ona moja uspešna zagovornica pred očetom. Ona mi bo zopet odprla vrata v njegov dom. Naravnost k očetu si je upal šele, ko mu je po skrajnem ponižanju in mnogih notranjih bojih šlo za življenje in smrt.

Da, temu Zgubljenemu sinu so podobni naši popol bratje v Kristusu, razni protestantje. Že od početka sem so verske družine brez Matere. Zato ima do mala vsak njihov član svojo posebno vero, kolikor je ima. Premnogi sploh nimajo nobene. Materialisti so in moderni pogani. A med temi jih ni malo, ki čutijo domotožje po veri. Življenje brez Boga se jim zdi prepusto in preprazno, komaj vredno življenja. Toda zelo redki so, ki bi po bridkem razočaranju prišli z Zgubljenim sinom do sklepa: Dvig-

nil se bom in pojdem nazaj k svojemu Očetu. Matere Marije-zagovornice nimajo, ki bi jim zravnila pot.

Res, tudi naša katoliška Kristusova družina ni brez zgubljenih sinov in hčera. Tem bolj obžalovanja vredni so, ker so zapustili Očeta in Mater ter odšli v bogopozabni svet. Tam so vso svojo božjo doto zapravili in se rajši drenjajo ob svinjskih koritih, kot ob bistrih studencih. Li mislite, da se večini njih ne toži po Očetovem in Materinem, da, zlasti še po Materinem domu? Razočarani nad svetom in njegovimi mamili, do obupa siti njegovih laži-dobrin, se mnogi zopet vračajo. Ne naravnost k Očetu. Se ga preveč boje. Tudi ne k svojemu božjemu advokatu Jezusu, ampak k svoji zagovornici Mariji. Njej zaupavajo svojo težko pravdo in so prepričani, da bo ona vse lepo uravnala. In nikdar še ni bilo slišati, da bi ne bila. Taki bi nam vedeli povedati, kaj to pomeni: Marija — naša zagovornica.

Mi otroci prave Kristusove družine se bomo te dni zopet vsi srečni in blaženi začeli zbirati ob tej naši ljubljeni Materi in mogočni zagovornici. Zahvalimo se Bogu zanjo in za milost, da nas peklena kača še ni speljala na temna in blatna pota zgubljenih otrok. Zahvalimo se pa tudi njej za vse naše dušne pravde, ki nam jih je že izvojevala. In nadaljnje ji s polnim zaupanjem izročajmo. Zlasti pa ji že naprej priporočajmo našo zadnjo najodločilnejšo pravdo, od katere izida bo zavisna cela tako različna večnost. Nikdar naj ne zamre v naših srcih tisti zadnji pretresljivi klic Angelovega pozdravljenja: "Bo zadnja ura bila, Marija, prid' po nas!"

Najprisrčnejša zahvala vsem, ki nam boste tudi letos poslali kaj majniških darov. Dobro vemo, da boste. Naj Vas majniška Kraljica bogato blagoslavlja!

POZDRAV MARIJI, NEBEŠKI KRALJICI

P. Evstahij.

Bodi pozdravljena,
Mati izvoljena,
Deva brezmadežna,
rajska Gospa! —

Lilija čista si,
večne krasote vzor; —
dala nam Krista si
v blagor sveta . . .

Sonce obdaja Te,
luna priklanja se
Tebi, najlepša stvar,
z venci zvezda . . .

Milo pomoč nam daj
v bojih za čednosti!
Vsak čas naj svetega
bomo srca! —

Hočemo priti v raj
v zборе nadzemlske
k Tebi, o Ljubljena,
hvalit Boga!

Večnosti trojni krog!
Slavljen, mogočni Bog!
Moljen na veke vse
v luči neba! —

POGLED PO SVETU

P. Evstahij.

Nehvaležen Stvarniku
danes je človeški rod,
noče več priznati Ga,
biti hoče svoj gospod.

Satan se je seme zmot,
ljudstva ga poslušajo,
ne vedo, ne kam ne kod,
greha sad okušajo . . .

In zato nemir povsod,
že orožje žvenketa . . .
Človek! To ni prava pot!
Nisi srečen — brez Boga!

Vrni v Cerkev se nazaj!
— ključ do milosti ima —
Še so vrata na stežaj — —
k Viru božjega Srca!

MAJNIŠKI SPOMINI, STARI 30 LET

Frank Koren, Chicago.

PRELEPI, krasni majnik, mesec Marijin, spet si pri nas. Ves si v zelenem cvetju, ves si z rožami odet. Vse se veseli v tvojem veselju, vse radostno pozdravlja Kraljico majniško. Ves mesec en sam praznik, vsak dan posvečen šmarničnemu razpoloženju.

Povsod se opravljajo ljubke šmarnice. Z vseh vrhov se oglašajo zvonovi in vabijo verno ljudstvo pred šmarnični tron Marijin. V trumah se jim ljudje oglašajo in gredo za njihovimi srebrnimi glasovi čez polja in trate, čez griče in doline, pred šmarnični oltar.

Spomini so to, ljubki, nežni spomini. Daleč preko oceana so prišli, iz daljne preteklosti so vstali in se ustavili pri meni . . .

Takrat smo otroci nabirali lepe šmarnice in magdalenke. Tebi, Marija, smo jih nosili, ki si v majhnih kapelicah stolovala po naših vaseh in ob potnih križiščih. Drugih želja nismo imeli, večje zadovoljnosti nismo poznali.

Preljubo veselje, oj, kje si doma? O, kje ste tista naša srečna mladostna leta? Ne bom tarnal zavoljo vaše zgube, zavoljo vašega odhoda, ki ne pozna povratka. Poznam odgovor na to vprašanje: Kam ste šla, kam ste šla, mlada leta nepovratna? Vem, da ste šla k Mariji v večnost, zakaj z Marijo smo vas preživljali v blaženi zorni mladosti. Tam gori nas čakate, Marija vas nam bo povrnila, ko se snidemo nekoč nad zvezdami. O Marija, vsi smo še tvoji, čeprav se že staramo in niso več daleč osivela nam leta. Vsak dan se ti bližamo, Kraljica ti naša, vsak dan nam glasneje doni tvoje vabilo na dušno uho . . .

In spomin mi dalje govori, da smo v

majniku obhajali tudi križev teden. Včasih bolj zgodaj, drugič bolj proti koncu. Kako so se vile procesije skozi polja ob cestah zelenih. Vsak dan proti drugemu cilju.

Prišel je prvi dan. Kam pojde procesija danes?

Podgorski zvonovi prav milo pojo,
po hribih, dolinah se sliši lepo . . .

Na griček Gradišče procesija gre. Tam stoji bela cerkva, Mariji Snežnici posvečena. Dva zvončka ji v stolpu visita, tingl tangl veselo v dolino pojeta. Že se je dovila procesija na vrh do cerkve, že se mašnik pripravlja da pristopi k oltarju. Ljudstvo še vedno prepeva, šmarnične pesmi se glase pred mašo, med mašo, po maši.

Končno je čas za razhod. Kot svetli curki smo se otroci razlili po bregu, šmarnice, magdalenke, sploh raznega cvetja nabirat. In spet smo vedeli, kdo bo deležen naših pisanih šopkov — Marija v kapelici ob potu domov.

Drugi dan križevega tedna. Podgorski zvonovi že spet se glasijo, čez griče, doline veselo donijo. Procesija si je izbrala srednjo pot tam ob polju in se že vrača nazaj. V cerkvi sv. Sabe se ima ustaviti danes. Orgle zapoje, vsa prazničnost zadoni v srcih, spet se Marijine pesmi vse vprek oglase

Tako in podobno mi romajo spomini in se vračajo k meni prepolni nežnosti in globokega občutja. Kakor čebelice letajo od cveta do cveta moje prelepe mladosti. Pobožajo šmarnico in magdalenko v rebri, dvignejo se naglo v višave in pozdravijo slavčka in škrjančka in marijančka v žarkih toplega sonca, začudeni obstanejo ob glasovih iz zelenega bukvoja: Ku-ku, ku-ku! Spustijo se v travo v melinah in skušajo spoznati nekdanje znane glasove: Krik, krik, krik. O, da, tudi čriček je zvest spremljevalec majniških pozdravov iz nedosegljive daljave . . .

O, vse to je bilo, bilo tam v tisti zemlji, oh, kaj naj rečem o nji? Srce bi preveč krvavelo, če bi hotel samo poskusiti, da zapišem, kar bi zapisati želel. O, pa je kljub vsemu varno spravljen pri Mariji naša mila mladost.

Le še prepevajte, šmarnični pevci: slavček, škrjanček, marijanček, le še žgolite svoje drobne popevke, le še naj cvete majnik in Marijo časti. Kako je že pravila tista pesem, ki nam je razkrivala v lepih besedah modrost vseh modrosti?

Kdo te, ptiček mali, peti je učil?
Kje si tako lepe pesmice dobil?
Male moje pesmi mi je Stvarnik dal.
Kje li ta stanuje, da poiščem ga,
da enakih pesmi tudi meni da . . .

NAŠA LJUBA GOPA NA STOLU

(Lepa zgodba.)

PRED stoletji je živel v laških gorah pobožen menih. Bernardo mu je bilo ime. Vse ga je imelo rado in tisoči so hodili k njemu po dobre nasvete, ker so verovali v njegovo svetost.

Rad je pravil ljudem, da ima dva otroka, eden zna govoriti, drug je pa gluhonem. Govoreči otrok je bila deklica Marija, hči vinogradnikova doli iz doline. Imel jo je za svoje dete zato, ker je pogosto prihajala k njemu in mu prinašala hrano in obleko. Gluhonemi otrok je bil velik hrast, ki je kril puščavnikovo kočo in njemu samemu dajal senco v vročih poletnih dneh. Med vejami so prepevale vsakovrstne ptice vsako jutro in vsak večer. Pobožni menih jih je rad poslušal in obračal njihovo petje v božjo čast.

Zavoljo vsega tega je gojil veliko ljubezen do mogočnega hrasta in je nekoč tako dolgo prosil drvarje, naj ne posekajo tistega drevesa, da so se res vdali in odšli.

Nekoč je nastala strašna zima in snega je bilo toliko, da nič tega. Takrat je puščavniku zelo huda predla. Rešila ga je mala Marija, ki je z veliko težavo naredila gaz do kočice in prinesla tople jedi in obleke. Tako je blagi mož prebil hudo zimo in dočakal pomladi.

Ali pomlad mu je prinesla še vse večjih težav. Zapihal je bil topel veter in snegovi so se stopili kot bi mignil. Hudourniki so pridrli po bregovih in odnašali hiše, živino in vse. Tudi drevesa so ruvali s koreninami vred ter jih pehali v doline.

Mala Marija in njen oče sta mnogo mislila na puščavnika in še bolj skrbela zanj. Komaj so se vode malo polegale, že sta hitela gledat, kaj je z njim. Na veliko žalost sta videla, da so mu bili kočico odnesli hudourniki, njega samega je pa rešil njegov gluhonemi otrok. Mož se je bil umaknil deročim valovom na streho borne kočice, od tam pa na vejo močnega hrasta. Tako je ostal pri življenju. Tudi hrastu je pretila nevarnost. Marsikatero drevo v bližini je padlo, gluhonemo puščavnikovo dete je kljubovalo vsemu navalu naravnih sil. Bog je čuval nad življenjem svojega služabnika.

Tri dni in tri noči je moral puščavnik ostati na hrastu. Pol mrtev je že bil, da je po končani nevarnosti komaj še splezal navzdol. Marija in njen oče sta mu dala jesti in ga tako spravila nazaj v polno življenje.

Z vsem srcem se je Bernardo zahvalil Bogu za rešitev. Zraven je prosil najobilnejšega blagoslova za oba svoja otroka, govorečega in gluhonemega.

Naposled je dobri mož umrl. Njegove zadnje besede so zopet klicale nebeški blagoslov na oba otroka. Naj jih Bog odlikuje

na poseben način, tako je prosil in naročal Bogu.

Marija je bridko žalovala za svojim prijateljem. Vendar ni pozabila rasti in je v nekaj letih dorasla v zelo lepo in zdravo dekle. Kmalu se je omožila in postala zelo srečna mati. Ostala je pa vedno na vso moč dobra in pobožna.

Med tem je prišlo puščavnikovo bivališče v pozabljenje. Tudi gluhonemi njegov otrok je dočakal svoje usode. Posekali so ga bili in Marijin oče je dal iz njegovih desk narediti nekaj prav krasnih vinskih sodov.

Nekoč je sedela Marija, mlada mati, pred hišo na soncu in je imela v naročju najmlajše dete. Pritiskala si ga je na srce in mislila na umrlega meniha. Premišljevala je, če se bo in kako se bo puščavnikov blagoslov razlil nad njo in morda še na njene otroke. V bližini tam se je sušil eden tistih sodov, ki so bili nastali iz mogočnega hrasta.

Tedaj priteče k materi starejši otrok, ki

se je bil v bližini igral. V roki je držal križec, ki si ga je bil naredil iz drobnih paličic. Z njim je bil mlad mož, velik umetnik, ki mu je bilo ime Rafael. Mladenič je obstal nedaleč od matere in otrok ter z velikim navdušenjem strmel v ljubko skupino, ki jo je videl pred seboj. Takoj je spoznal, da je tu našel, česar je iskal dolge mesece in leta.

Že davno si je bil zamislil sliko Matere božje z Detetom v naročju. Hotel je narediti tako lepo sliko, kot je še ni bilo na svetu. Toda slika, ki jo je nosil v mislih, kar ni hotela pod čopič in na platno. Tako je šel na pot po širokem svetu in povsod iskal, da bi našel med živimi ljudmi vzorec za sliko. Zastonj je taval okoli in iskal — dokler se ni ustavil pred Marijo in njenima malima.

Saj je vsa slika tu! Brž na platno ž njo! Toda — nič platna ni imel s seboj. Kaj bi sedaj?

V mrzlični zadregi se je ozrl okrog, če bi se našel kak nadomestek. Tedaj je za-

MARIJIN PRAZNIK

Regina Hajdinjak.

Marijin praznik priplaval je iz raja,
Marijin dan, slovesen in svečan.

Pomladni spev mu klanja se,
pozdrav mu poje vesne cvet krasan.
Pozdravlja pesem ga gora,
proslavlja z milijon pozdravi
in klanja se Mariji v slavi.

Pozdravljena, Kraljica maja!
Ti lepa, lepša kot nebes zlato,
čistejša vsa kot limbarja srebro,
ko v jasnem jutru kelih svoj odpre.

Pozdravljena, Kraljica maja,
skromne šmarnice dehtijo tebi,
zaupno zro v obličje milo tvoje.
Ti sonce naše, našega življenja nada!
O, Kraljica maja,
dvigni k sebi naša srca mlada!

gledal vinski sod in njegovo gladko poobla-
no dno. S tem je bila zadeva rešena. Po-
mignil je Mariji in otrokoma, naj bodo prav
mirni in tihi, sam je pa brž začel delati na-
črt za sliko na okroglo dno vinskega soda.
Ni vzelo dolgo in načrtal si je vse potrebne
poteze za novo sliko. Potem je vzel sod s
seboj na dom in njegov umetniški čopič je
nanesel čudovitih barv na hrastove deske.
Ni vzelo dolgo in nastala je slavna slika,
pred katero stoji ves svet v občudovanju že
dolga stoletja. To je Rafaelova slika Ma-
dona della Sedia — Naša Ljuba Gospa na
Stolu.

Tako je Bog blagoslovil oba puščavni-
kova otroka in ju odlikoval pred vesoljnim
svetom.

MAJNIŠKI KRALJICI

Emica Forjan.

**Majnik je tukaj spet,
majnik prekrasni.
V cvetje je ves odet,
klanja se Devici prejasni.**

**Spenja nad cvetjem se
v soncu kipeče nebo,
vse pa pod nebom
pozdravlja nebeško Gospo.**

**Slavčki po drevju
Kraljici slavo pojo,
cvetje po vejah
se sklanja pred njeno močjo.**

**Iz cerkvice zvon se glasi
in vabi nas k Tebi, Devica.
Iz naših src tudi zvoni,
čuj, majniška mila Kraljica!**

SKRIVNOSTNO TELO KRISTUSOVO

Iz brezimnega škofovskega pisma.

O veste, da je katoliška cerkev tisto,
kar imenujemo skrivnostno Telo
Kristusovo.

Kaj si pa mislite takrat, kadar berete
ali slišite te besede?

Ali imate pravo misel in pravi pojem o
Cerkvi, ko jo imenujete Kristusovo Telo?
Ali se zavedate, da te besede pomenijo veli-
ko več ko samo nekako organizacijo, ki dru-
ži skupaj pod en klobuk vse katoliške kri-
stjane?

Ako bi bila Cerkev samo nekaka vidna
družba ali organizacija vernikov, ki so se
zbrali v eno četo za neke verske namene in
cilje, bi morebiti ne bila mnogo drugačna od
drugih verskih organizacij in društev.. Kve-
čemu bi bila mnogo večja ko razne druge
podobne organizacije

Sicer je Cerkev že tudi kot organizacija
nekaj posebnega. Ustanovil jo je sam Sin
božji, dočim so vse druge organizacije člo-
veško delo.

Poleg tega se pa razlikuje kot noč in
dan od vseh drugih organizacij, seveda tudi
verskih, ravno s tem, da ni le organizacija,
društvo, ampak je živ organizem, kakor je
živ organizem človeško telo. Ta živ orga-
nizem v Cerkvi je pa Telo Kristusovo, ki je
človeško in božje Telo. Zato imenujemo
Cerkev skrivnostno Telo Kristusovo.

Cerkev je potemtakem nadaljevanje
Kristusovega življenja na zemlji. Kot glava
Cerkve, njena nevidna glava, Kristus dalje
v Cerkvi živi. Sveti Duh jo poživlja, Kri-
stus ji načeljuje.

Mi, ki smo člani Cerkve po svetem krstu,
smo obenem udje skrivnostnega Telesa Kri-
stusovega. Ko smo pa udje njegovega Te-

lesa, smo tudi drug z drugim tako tesno zvezani, da si tesnejše duhovne zveze ne moremo predstavljati. Tako se uresničuje med nami Kristusova molitev pri zadnji večerji, ko je tako goreče molil k svojemu nebeškemu Očetu:

Da bi bili vsi eno, kakor si Ti, Oče, v meni in jaz v Tebi . . .

Da bi tudi oni bili eno v nama . . .

Da bi postali popolni v vsem . . .

Po Cerkvi živega Boga, ki je steber in podlaga resnice, postanemo deležni božje narave. Pa ne samo to. Postanemo tudi

izvoljeno ljudstvo,

otroci božji,

dediči nebes.

Morali bi torej biti družčina božjih svetnikov. In bi tudi bili, če bi se malo bolj zavedali, kaj smo podedovali in kako lahko nam je svojo dediščino prav uporabljati.

SREČNI!

(Iz nove knjige, ki jo je spisal ameriški diplomat, sedaj poslanik v Nemčiji, Mr. Hugh Wilson.)

NISEM katoličan, pa sem začel premišlje-
vati o Cerkvi. Mislim na njeno živ-
ljenjsko moč in zmožnost, da ostane pri
življenju. Že samo kot zgodovinsko gibanje je
Cerkev nekaj posebnega v civilizaciji zapada.
Vzdrževala je klasično učenost skozi ves srednji
vek. Nadaljevala je izročilo rimske civilizaci-
je. Znala se je prilagoditi, vendar je ostala ne-
izpremenljiva. Bila je diplomatska, vendar
neuklonjiva. Tako je preživela cesarstva, kra-
ljestva in demokracije. Še vedno je ista, kar je
bila pred stoletji. Kadar se ji zdi potrebno, po-
kara vladarje sveta. Ona je edina sila na za-
padu, ki jo poslušajo s spoštovanjem povsod brez
ozira na narodnostne in državne meje.

Premišljeval sem lepoto Cerkve. V vsej
cerkveni zgodovini so najboljši arhitekti, slikar-
ji, steklarji in drugi umetniki delali za Cerkev.

Celo v najbolj zakotnih vaseh so se ljudje z lju-
beznijo potrudili, da je bila njihova cerkva
lepa.

Premišljeval sem, kako blizu je bila vedno
Cerkev vernemu ljudstvu. Na prav poseben
način zna biti ona vsem vse. Osvaja si enako
kmeta kakor izobraženca. Osvaja si vsakega na
svoj način, toda v korenini je oboje eno in isto.
Cerkveno poslopje samo je ljudem v uporabo.
Indijanec prinese s seboj južino in jo použije v
hladni lopi pred cerkvijo. Enako prinese otro-
ke in celo živali in poprosi zanje blagoslova. V
cerkvi se poroči, iz cerkve ga pokopljejo. Ko
gre mimo cerkve, stopi vanjo in pomoli v njej.

Izobražencu je Cerkev za odpočinek v nje-
govih dvomih in duševnih bojih. S svojo avto-
riteto daje končno odločbo in duševnih bojev ni
treba več. Ona je vsem vse. Njen duhovnik
v spovednici ima opraviti z vsemi mogočimi člo-
veškimi slabostmi. Vsi otroci Cerkve lahko pri
njem odložijo svoje bremena in si jih tako olaj-
šajo.

Cerkev se neizmerno zanima za vsa člove-
ška početja in jih natanko razume. Katoličan-
stvo je lahko prav preprosta reč za preprostega
človeka, zato je velikanska dobrota za milijone.
Srečni, zares, so tisti, ki so rojeni v tej veri!

MOLITEV ZA SV. CERKEV

P. Evstahij.

Tiho jokam pred Teboj,
Tebe mnogi žalijo
dan za dnem, Zveličar moj,
in se s krivdo hvalijo! —

Cerkev je ponižana,
v njej, o Jezus, Ti trpiš;
zanjo, ki je križana,
prosim, naj jo dvigne — Križ!

Ko v preskušnji dotrpi,
Tvoja roka spone stre,
lepše kakor prej žari,
Cerkev božja ne umre . . .

SVETNIK PRESVETE EVHARISTIJE

Šolska sestra.

SEDEMNAJSTEGA maja praznuje sv. Cerkev spomin velikega častilca presvetega Zakramenta, sv. Paškala. Ni v vsej Cerkvi svetnika, čigar življenje bi bilo tako izključno posvečeno češčenju Najsvetejšega, kot je bilo življenje sv. Paškala. Od zibelke do groba in še preko groba — ena sama pesem ljubezni skritemu Bogu v tabernakeljnu.

Rojen je bil sv. Paškal v dobi, ko je kalvinizem skrunil tabernaklje v Franciji. V Nemčiji se je s silno naglico širil protestantizem. Obe krivi veri sta tajili navzočnost Jezusovo v posvečeni hostiji. Kdo ve, če ni ravno zato priklical Bog tega svetnika v življenje, da bi mu s svojo ljubeznijo zadostoval za sovraštvo, ki se je dvigalo proti sv. Zakramentu? Ko so ga tisoči in tisoči izdajali in ga metali iz src, je evharistični Jezus našel v duši Paškalovi ogenj, ki je nadkrilil in zatemnil vso zlobo izdajstva. . .

Pravijo, da je imel Paškal otroško srce do Boga, do bližnjega srce matere in do sebe srce sodnika. Gojil je vse čednosti, ki so potrebne onemu, ki hoče postati popoln. V vseh se je povzpел do višine. Ni prostora, da bi o njih tu razpravljali. Zanima nas pred vsem ena, ki je kraljica vseh drugih: Ljubezen do presv. Evharistije! Saj mora tudi v naših srcih goreti ta čednost — ne samo brleti — če hočemo kdaj, ko se nam izteče ura, uživati Boga. Saj mora biti vsakemu katoličanu središče vsega in magnet — presv. Evharistija.

Evharistični Jezus je skrivnostno vlekел nase dušo sv. Paškala, ko je ta še kot nežno dete počival v materinem naročju. Pravijo, da je pri prvem povzdigovanju, pri kate-

rem je bil navzoč, njegovo telesce vztrepotalo. Od tistega časa je dete vedno sililo v cerkev. Ni še znal hoditi, po vseh štirih se je nekoč priplazil do tabernaklja in tam prebil ure. Vso vas so preiskali, pa ga niso našli. Strta od bolečine je uboga mati šla iskat tolažbe v cerkev in tam je našla otroka zatopljenega v Boga. Od takrat so ga šli vedno v cerkev iskat, kadar so ga pogrešali, in nikoli niso bili razočarani. Ker se je mati bala, da bi ga ne ukradli cigani, mu je prepovedala take izhode — in ubogal je, seveda.

Ko je avanziral do pastirčka, je bilo njegovo življenje nepretrgan pogovor z Bogom. Silno ga je žalostilo, ker ni mogel k sv. maši. Pa si je znal pomagati. V duhu je spremljal mašnika in ko je pozvonilo k povzdigovanju, je z angelsko pobožnostjo počastil Najsvetejše. Silno je nekoč želel tudi videti sv. Hostijo — in, ker se Bog ni mo-

gel dalje ustavljati tako velikemu hrepene-
nju, je storil čudež: Klečečemu pastirčku so
se odprla nebesa. Zagledal je nad krasnim
kelihom bleščečo Hostijo, ki so jo obkrožale
množice angelov. Paškalo je bil prevzet od
sreče, ki jo je hotel velikodušno deliti z dru-
gimi pastirji.

“Pokleknite!” jim je zaklical z žarečim
obrazom. “Ali ne vidite tam gori zlatega
keliha in svetlih žarkov, ki se vsipljejo od
svete Hostije?”

Pastirji so padli na kolena, a videli niso
ničesar. Niso imeli tako nedolžnih src kot
je bilo Paškalo.

Ta vizija ni bila edina v Paškalo-
vem pastirskem življenju. Gledati Hostijo v zamak-
njenju je bilo svetemu pastirčku nekaj vsak-
danjega.

Ko je Paškalo vstopil v frančiškanski
red, je bil šele v svojem elementu. V kako
čast in odliko si je štel, da je smel bivati z
Jezusom pod isto streho. Kako je bilo vse
njegovo delo sama adoracija! Kot vratar je
imel dovolj posla z ljudmi, a njegovo srce se
je vedno iznova, kot se solnčnica obrača za
soncem, vračalo k tabernaklju. Ves srečen
je bil, da je smel streči pri kakih osmih sve-
tih mašah. Če jih je bilo več, mu je bilo pa
še bolj všeč. Dalje ko je stregel, tembolj je
rasla v njem pobožnost — nikoli ga ni moli-
tev utrudila ali mu prišla nekako v navado.
Ljudje so zelo radi prihajali v frančiškan-
sko cerkev, da so ob kresu Paškalo-
ve ljubezni do evharističnega Gospoda prižigali svo-
je slabe lučke pobožnosti. Spal je zelo ma-
lo, da je mogel več časa prebiti pri evhari-
stičnem Jezusu, ki je kot magnet vlekel nase
čisto dušo Paškalo.

Ali more kamen za to, da ga vleče sila
privlačnosti k zemlji? Je že res, da je Pa-
škalo vedno sodeloval z milostjo, in je z vsa
paro delal za svetost, a njegova izredna lju-
bezen do Najsvetejšega mu je bila najbrž
podarjena. Ali si ne more Bog izbrati po-
sebnih izvoljencev?

Zelo je Paškalo želel postati mučenik
presv. Evharistije! Želja bi se mu bila skoro
izponila, ko so ga poslali po opravkih na
Francosko. V Orleansu so ga najprvo pre-
tepli in ko jim je dokazal, da je Jezus res
pričujoč v sv. Hostiji, so ga v onemogli jezi
kalvinci kamenjali. Sam Bog ga je obvaro-
val smrti. Kaménje je letelo nad njegovo
glavo pa ga je zadel samo en kamen. Uda-
rec je bil tako močan, da mu je zlomil ramno
kost in je svetnik čutil bolečine do smrti.
Vso pot, tja in nazaj je viselo njegovo živ-
ljenje na nitki. Velikokrat so ga hoteli za-
bosti in je že gledal ostrino noža, pa je vsa-
kikrat Bog posegel vmes. Paškalo je obža-
loval vse življenje, da je dal, po njegovem
mnenju, tako slab odgovor vojaku-suličarju,
ki ga je srečal na samotni cesti.

Suličar je bil kalvinec. Vprašal je
Paškalo:

“Ali je Bog v nebesih, menih?”

“Seveda je,” je hitro odgovoril svetnik.

Vojak je bil zadovoljen z odgovorom
in je oddirjal naprej. Pričakoval je najbrž,
da bo Paškalo dodal še opazko, da je Bog pri-
čujoč tudi v presv. Zakramentu. V tem slu-
čaju bi ga bil najbrž zabodel kot malikoval-
ca. Paškalo se je tega domislil šele, ko je
kalvinec že zginil.

“Zaenkrat mi je mučeniška krona
ušla,” je žalostno zdihnil svetnik. “Je pač
nisem bil vreden.”

Dvainpetdeset let je Paškalo prebil na
zemlji, ki mu pa ni bila solzna dolina, saj je
imel nebesa pri tabernaklju. Smrt je bila
Paškalo samo nadaljevanje tega, kar mu je
bilo vse življenje: Adoracija.

Ali je čudno potem, da je izdihnil z
imenom “Jezus”, ko je ravno pozvonilo k
povzdigovanju? Kakšno življenje . . .

Paškalo-
ve oči so najrajši motrile belino
Hostije. V nji je bil skrit čar, ki je svetnika
vsega prevzel. Mar se naj potem čudimo,
da so se Paškalo-
ve oči, vajene gledanja Ho-

stije, po smrti zopet odprle, da počaste presv. Evharistijo?

Svetnikovo truplo je ležalo v rakvi med pogrebno sv. mašo. Ko je duhovnik povzdignil presv. Telo Gospodovo, je svetnik široko odprl oči in ljubeče pogledal sv. Hostijo. Nato jih je zopet rahlo zaprl. Komaj je duhovnik povzdignil kelih s presv. Krvjo, je Poškal zopet odprl oči in zamaknjen pogledal kelih. Ko je mašnik položil kelih na oltar, so se Paškalove oči zopet zaprle. Da je ta prizor ganil pričujoče ljudstvo do solz, je umljivo.

Sv. Paškal še po smrti ni mogel mirovati, ako je šlo za čast evharističnega Gospoda. Pokopan je bil v cerkvi in kadar koli je kdo omalovaževal pričujočnost Jezusovo, se je Paškal obrnil v grobu in zaropotal ali potrkal. Čitala sem veliko dogodbic, ki pripovedujejo o skrivnostnem Paškalovem trkanju in so zgodovinsko potrjene od verodostojnih prič. Ker v listu ni preveč prostora, naj se omejim na eno.

Brat zakristan je imel veliko dela s kinčanjem glavnga oltarja. Ko je zopet enkrat šel mimo tabernaklja, je v naglici pozabil poklekniti in počastiti Gospoda. Sv. Paškal je v grobnici zaropotal, da je brat ves preplašen zbežal iz cerkve. Ugibal je, kaj bi bilo vzrok Paškalovega nemira — in nazadnje se je le spomnil svoje napake. Odšel je pred tabernakelj in skesan prosil Jezusa, naj mu odpusti zanikrnost. Paškal je v grobnici trikrat prav rahlo potrkal — bratu znamenje, da je zdaj zopet vse dobro.

Sv. Paškal, varih častilcev Najsvetejšega, izprosi nam vsaj drobec ljubezni do Evharistije, ki je gorela v tvojem srcu in — vse bo dobro z nami.

Prisrčna hvala vsem od Clevelanda do New Yorka, ki ste lepo sprejeli brata Antonina in mu pomagali pri pobiranju naročnine. Bog plačaj vsem!

TREBA SE JE VELIKO UČITI

Iz brezimnega škofovskega pisma.

SLAVNI kardinal Newman je zapisal sledeče besede:

“Naši katoličani naj ne bodo drzni in nepremišljeni v svojem govorjenju. Bodo pa naj ljudje, ki poznajo svojo vero in ji gredo do dna. Vedo naj, zakaj so katoličani. Morajo znati zagovarjati, kar verujejo. Poznati morajo toliko zgodovine svoje Cerkve, da jo lahko zagovarjajo in branijo. Naši laični verniki morajo biti razumni in dobro poučeni.”

Če je bilo v Newmanovih časih potrebno, da so bili katoličani dobro poučeni, je danes še stokrat bolj potrebno. Pred nekaj desetletji so bili celo nekatoliški kristjani dobro poučeni v temeljnih resnicah svoje veroizpovedi. Znali so svojo verozanje zagovarjati. V naših časih zelo malo poznajo temelje svoje vere. Namesto tega sprejemajo vse mogoče svobodomiselne nazore glede vere in nravnosti. Vendar je še veliko takih med njimi, ki bi se radi dali bolje poučiti in najti odgovor na svoje dvome. Radi bi našli koga, ki bi jim pokazal pravo pot do boljšega družabnega in nravnstvenega reda v človeški družbi.

Dobro poučeni katoličani, ki pridejo tako pogosto skupaj s takimi, imajo izredno lepo priliko, da storijo veliko dobro delo pred Bogom in državo. Tega pa ne morejo, če niso sami res dobro poučeni.

Iz tega sledi, da bi se morali katoličani vsi od kraja močno zanimati za svojo lastno katoliško izobraženost. Vsaj toliko bi se moral vsak katoličan brez izjeme zanimati za svojo katoliško vero in filozofijo, kolikor se vsak zagrizen protikatoliški človek zani-ma za študiranje protiverskih nazorov in organizacij.

Katoličani morajo biti vsaj toliko bor-

beni in podjetni za širjenje Kristusovega kraljestva na zemlji, kolikor so komunisti goreči za širjenje svoje Tretje Internacionale. Katoliška cerkev je res razširjena po vsem svetu in med vsemi narodi, res šteje svojih tristo milijonov in več, toda — saj je stara že skoraj dva tisoč let! Kljub temu, da ima veliko privlačnost na človeški razum in na človeško srce, si vendar še davno ni osvojila vsega sveta. Zakaj neki ne? Največ odgovornosti za to imajo katoličani, ki so preveč malomarni in se ne brigajo za uspehe Cerkve, ampak hočejo imeti mir in živeti lagodno vsak sam zase. Naj se duhovniki in misijonarji brigajo za širjenje kraljestva Kristusovega, tako si mislijo. To je njihova naloga, ne naša.

Ako si predstavljamo brezbriznost tisočev in tisočev katoličanov, kako malo se zanimajo za zmage in poraze svoje Cerkve, ki je skrivnostno Telo Kristusovo med njimi, skoraj slišimo Zveličarja, kako na križu umirajoč ponavlja znane besede v nekoliko spremenjeni obliki: Katoličani dvajsetega stoletja, zakaj ste me zapustili . . . ?

Pred malo leti se je po vsem katoliškem svetu začela velika propaganda za študijske klube in debate. V začetku se kar ni hotelo prijeti. Ljudje so se zbalii in so si mislili: Ali naj spet začnem stikati po katekizmu, ko sem že davno izpustnico dobil?

Toda počasi se je stvar ukoreninila. Tisti, ki so se vendar odločili za študiranje v takih klubih in krožkih, priznavajo sedaj, da najdejo veliko zanimivega in poučnega v takem delu. Tudi nadebudna mladina je marsikje naravnost presenetila voditelje s svojim razumevanjem katoliških načel in njihove praktične uporabe v življenju. S pomočjo bolj globokega proučevanja verskih resnic so prišli do večje samozavesti in so odkrili mnogo novih, doslej neznanih lepot v svoji veri.

Vprašanje je, kaj naj bi današnji ka-

toličani posebej študirali.

Seveda je treba misliti na študij vsega katoliškega nauka. Posebej pa naj bi se poučili o tistem katoliškem nauku, ki zadeva razmerje med Cerkvijo in državo, kaj misli Cerkev o vojskovanju, o komunizmu, o fašizmu, o skrivnih organizacijah in prisegi v njih, o vzgoji mladine in tako dalje.

Istotako mora vsak katoličan vedeti, kaj uči njegova Cerkev o moralnih vprašanjih. Kaj misli Cerkev o spolnih zadevah, o zakonski zvestobi, o razporoki, porodni kontroli, sterilizaciji, umoru iz usmiljenja?

Nič manj ni potrebno, da je vsak natančno poučen o daritvi svete maše, o vseh liturgičnih pobožnostih, o zakramentih in tako naprej.

In dalje, kaj pravi katoliško modroslovje glede socialne pravičnosti? In kaj glede štrajkov, ali so dovoljeni ali ne? Kako je z medsebojnimi dolžnostmi dela in kapitala? Ali so take obveznosti ali jih ni?

V katoliških naukih, v katoliški filozofiji ni nič skrivnih in nič skrivnostnih naukov. Vsa ta načela so javna in vsem dostopna. Pa tudi niso nič drugačna v naših časih nego so bila pred nekaj stoletji, zakaj vsa temeljna načela Cerkve so od Boga razodeta. Gre le za to, da se v vsakih časih prava katoliška načela prav obrnejo za rešitev sodobnih vprašanj, ki pretresajo svet.

Vzemimo na primer tole. Nedavno tega se je ustanovil poseben odbor, ki skuša uveljaviti postavodajo, da naj učitelj v šoli razlaga učencem, kako se preprečuje spočetje, da je treba sterilizirati zločinske značaje, da so potrebni umori iz usmiljenja . . . Vse to naj se otroci v šoli uče!

Katoličani v splošnem vedo, da so vse te reči popolnoma zoper katoliška načela. Tudi vedo, da se morajo povsod postaviti zoper take in podobne nauke. V javnosti in v zasebnem življenju jih morajo pobijati. Toda vprašanje je, če tudi res vedo, zakaj in s

katerih vidikov so te reči nemoralne in vse obsodbe vredne. Zakaj?

Ali moreš reči, da si se nekdam kot otrok pri katekizmu vsega tega naučil? Gotovo se nisi, zakaj takrat, ko si ti h katekizmu hodil, vsega tega še ni bilo na svetu, vsaj ne v taki meri kot dandanes. Zato ti katehet o teh rečeh ni govoril. Pa tudi si bil še premlad, da bi mogel take reči razumeti. Ali ni potemtakem res potrebno, da se učiš in učiš, da študiraš, in študiraš, drugače si ne moreš biti na jasnem o pravilnosti ali nepravilnosti premnogih modernih nauk, ki jih kriči v svet materialistična modrost?

Zato je prav na mestu napis nad tem člankom, ki pravi: Treba se je veliko učiti.

DAVID GOLDSTEIN – MODERNI APOSTOL

P. Bernard.

ZA tiste naše bralce, ki jim morda ime Davida Goldsteina še ni znano, naj sledi tu kratek uvod. David Goldstein je po rodu Jud, kar že njegovo ime kaže. Pozneje je pa prestopil v katoliško vero in je postal eden največjih njenih zagovornikov. Lotil se je posebne vrste misijonstva. Vozi se iz kraja v kraj po Združenih državah in zbira poslušalce kar na javnih prostorih: na cestah, v parkih in tako dalje. Na ta način razširja poznanje katoliške cerkve že celih dvajset let.

V drugi polovici meseca marca je imel velik shod v Dubuque, Iowa. Poročilo o zborovanju je prinesla "Catholic Tribune". Iz tega poročila posnamemo nekaj zanimivosti.

Naslov Goldsteinovega govora je bil: Kampanja za Kristusa. Govornik je med drugim povedal, kako je v mladosti stopil v vrste socialistov, ker je upal, da bo socializem prinesel na svet pravičnost. Prepustil se je na eni strani valovom socialističnega navdušenja, na drugi strani je pa zelo resno študiral socializem. Toda dalje ko je študiral, bolj je spoznaval, da socia-

lizem ne bo daleč prišel, ker nima ne moralnih ne verskih načel.

Goldstein je stopil v zvezo z neko Mrs. Morre Avery, ki je bila znana v Bostonu zavoljo izrednega človekoljubja. Bila je visoko izobrazena. Oba skupaj sta začela resno delo za izboljšanje socializma. Ko je Mrs. Morre nekoč predavala v Montrealu, Canada, se je slučajno seznanila s katoliškimi sestrami. Njihovo življenje in delo se ji je tako dopadlo, da je takoj poslala svojo hčerko k tistim sestram v šolo. Danes je tista hči sama nuna in voditeljica ene največjih sesterskih šol v Montrealu.

Mrs. Morre se je pozneje spreobrnila in po njej se je tudi Goldstein seznanil s katoliško vero. Tudi on je postal katoličan. Oba nova spreobrnenca sta zamislila nov način misijonstva — laične pridige na cestah. Bostonski kardinal William O'Connell je namero odobril in tako se je začela Goldsteinova pot po Ameriki. To je bilo 4. julija 1917.

Zadnjih šest let je na potovanju brez presledka. V tem času je prepotoval že nad sto tisoč milj od Atlantika do Pacifika. Sam pripoveduje, kako se je zbralo zoper njega nekje v Californiji 500 komunistov in so skušali razbiti njegovo zborovanje. Toda ni se jim posrečilo. Nekje v državi Ohio so nasprotniki vpricho Goldsteinovih poslušalcev javno zažgali velik križ. V Kentuckyju so celo rabili dinamit.

Goldstein poudarja, da njegova zborovanja niso naperjena proti protestantom, tudi ne proti Judom, ampak imajo značaj samo katoliške verske manifestacije. Obenem so posvečene ameriškemu patriotizmu.

Takole pravi Goldstein: Ljudje napravljajo organizacije. Toda samo Bog lahko naredi živ organizem. In tak živ organizem je katoliška cerkev. Ona je skrivnostno telo Kristusovo in njeno življenje prihaja iz nje same, kakor prihaja življenje vsakega živega organizma. Zato razni Hitlerji in Stalini ne bodo nikoli uničili katoliške cerkve. Lahko je, da bodo odčesnili nekaj vej, ni pa mogoče, da bi posekali celo drevo.

V Dubuque je Goldstein govoril katoliškim študentom. Poudarjal je njihovo odgovornost za bližnjega, ne samo za svojo lastno osebo. Pozivljal jih je, naj bo vsak varuh svojega brata. Naj postanejo goreči razširjevalci vere. Natančno naj se poučijo o naukih Cerkve in sami zase goje globoko versko življenje. Potem jim ne bo

težko iti med množice in jih seznanjati z lepota, globokostjo in vso častitljivostjo katoliške cerkve.

Ko so Goldsteina vprašali, kako vzdržuje svojo propagando v finančnem oziru, je povedal, da največ iz dohodkov od prodanih knjig, ki jih sam piše. Okoli šestdeset tisoč knjig je prodal na tej zadnji poti.

V Dubuque je govoril tudi delavskim slojem. Pri tisti priliki je med drugim dejal:

“Ako bi Amerika plačala zadostno plačo za življenje vsem svojim delavcem, bi ne bilo med njimi socialistov in komunistov. Ako bi svet upošteval besede papežev Benedikta XV. in Pija X., bi ne bilo nikoli svetovne vojske. Istotako, če bi svet upošteval nasvete Leona XIII. in Pija XI., bi ne bilo toliko gospodarske vojske in socialnega zla med nami.

KAJ jih vse bode. — Na vseučilišču v Monakovem, Bavarska, študira tudi veliko duhovnikov redovnikov in redovnic. Svetni slušatelji so vedno s spoštovanjem gledali na kolege duhovnike in redovnike, posebno pa še na sestre. Mlade nazijske vseučiliške peteline pa duhovniški kolar, redovniška obleka in nunski korneti tako v oči bodejo, da kar ne morejo z užitkom in uspehom slediti predavanjem. Obrnili so se na rektorat z zahtevo, naj te vrste slušateljem in slušateljicam prepove obiskavati predavanja, ker je proti njih nazijskemu prepričanju in časti, da bi s takimi skupaj sedeli. Kajpada rektor njih drzni zahtevi ni ugodil. Pametni slušatelji, ki vedo, kaj je akademska svoboda in akademsko tovarišstvo, še z večjim spoštovanjem hodijo okrog Bogu posvečenih slušateljev in slušateljic.

NOVI MAŠNIK, POZDRAVLJENI!

Dne 16. junija bo zapel svojo prvo slovesno glorio pri sv. Štefanu v Minnesoti Rev. Matija Blenkush. To je prvi letošnji slovenski novomašnik v Ameriki, o katerem smo dobili natančnejše podatke.

Rev. M. Blenkush je sin Jožefa Blenkusha in Marije, rojene Oman. Mati je rodna sestra veleč. g. kanonika Omana iz Clevelanda. Go-

spod novomašnik je torej nečak g. kanonika in bratranec Rev. Edwina Omana, ki je pred dobrim letom pel novo mašo v isti cerkvi sv. Štefana.

Naš novomašnik se je rodil dne 24. febr. 1912. Krstil ga je Rev. John Trobec, ki že skozi vseh zadnjih 37 let župnikuje pri sv. Štefanu v Brockway. Ko je mali Matiček zrastel do šolskih klopi, je obiskoval domačo šolo do osmega razreda. Potem je šel v nadaljnje šole v Crosier College, Onamia, Minn. Tam je dovršil srednješolski študij. Pred šestimi leti je pa bil sprejet kot duhovniški kandidat v denversko škofijo in ga je škof Vehr poslal v denversko semenišče bogoslovje študirat. Leto za letom je z odliko izdeloval predpisane predmete. Poleg angleškega jezika obvlada dosti dobro tudi slovenščino, nemščino in deloma tudi španščino. Njegova škofija in slovenski izseljenci, razkropljeni po koloradskih višinah, si po vsej pravici obetajo od njega veliko.

Naš list iskreno čestita prečastitemu novomašniku in prav tako vsem sorodnikom, vse od njegovih dobrih staršev do odličnega strica tam v Clevelandu. Enako čestita tudi ugledni župnji sv. Štefana, ki bo imela že sedmega svojega sina pred oltarjem. Veliko božjega blagoslova na vse po tem najnovejšem novomašniškem blagoslovu!

ALI JE ŠE PAPEŽ?

P. B.

NEKI škof iz misijonskih krajev pripoveduje:

Prišel je k meni protestantovski mož in me je brez posebnih ovinkov vprašal:

“Ali imajo tam v Rimu še papeža?”

“Seveda ga imajo. Zakaj pa to vprašate?”

“Ali veste to prav za gotovo?”

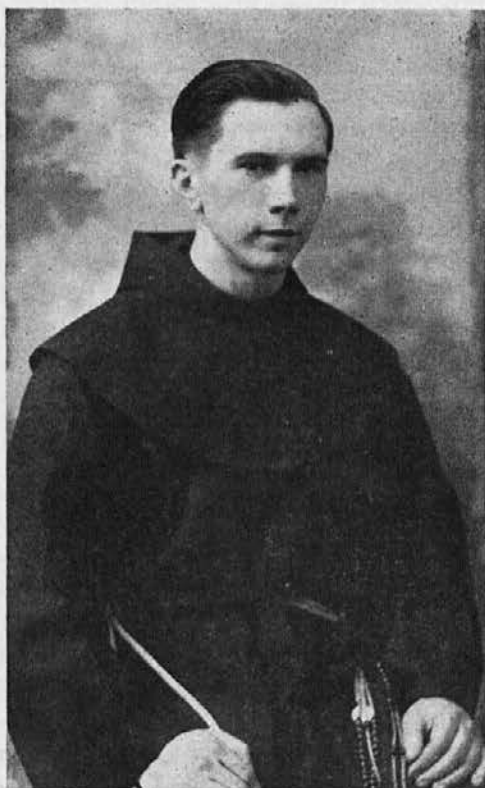
“Kajpada vem. Ravno tam je, kakor je bil sto in sto let nazaj. Ves katoliški svet vlada in njegov glas se sliši od kraja do konca zemlje. Saj večkrat govori na radio in ga poslušajo v vseh delih sveta.”

“Če je pa tako, kakor pravite, potem pa prosim, da tudi mene in mojo družino sprejmete v katoliško cerkev.”

“To je prav lepo, ampak odkod tak hiter sklep? Saj ste protestantje, ali ne? Boste morali najbrž malo bolj premisliti, preden se končno odločite za ta korak.”

“Je že vse premišljeno, gospod. Veste, bral sem, da je Martin Luther dejal: Jaz bom papeževa smrt. Ako je res, kakor pravite, da je še seda papež, ko Luthra že toliko sto let ni več, potem se je moral Luther zmotiti. In če se je taok zmotil, ko je dejal, da bo on papeževa smrt, potem tudi njegova vera ne more biti kaj prida. Zato sem kar odločen, da prestopim v katoliško cerkev. Enaok misli vsa moja družina. Samo o tem se nam je bilo treba prepričati, če je še papež ali ne. Zdaj vidite, da sem stvar dobro premislil.”

Nisem mogel drugega ko poučiti ga v vseh naukih naše Cerkve in potem je res postal katoličan on sam in vsa njegova družina. Ti ljudje so vso reč res dobro premislili in se pametno odločili — ali ne?

Rev. Bonaventura Bergola OFM.

Rev. Klement Latjak OFM.

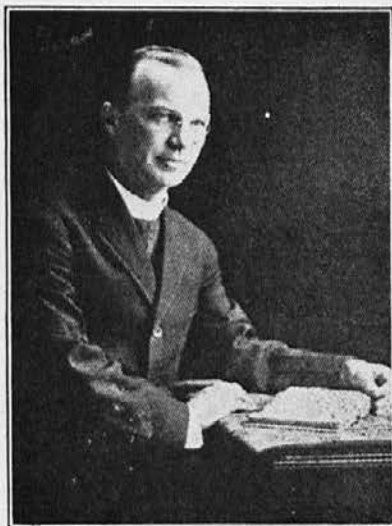
Ta dva letošnja lemontska novomašnika, ki bosta posvečena dne 22. maja in bosta pela novo mašo v nedeljo pozneje, 29. maja. Čestitamo.

REV. JOHNU PLEVNIKU V SLOVO

Pogrebni govor imel Rev. Wencel Sholar OSB.

DRAGI žalujoči župljani, duhovni so-
bratje in prijatelji!

Že dolga leta prihajam k vam, ka-
darkoli ste imeli kako slavnost. Kako slovesno
je bilo praznovanje srebrne svete maše vašega
ljubljenega župnika, Rev. Plevnika, leta 1922.
Kako ljubka in praznična je bila njihova štiri-
desetletnica mašništva lansko leto. Danes, da-
nes pa je vsa vaša cerkev kot žalujoča vdova ob-
rakvi svojega ljubljenega soproga. In vi ste v
njej kakor solzni otroci, ki žalujejo ob izgubi
skrbnega očeta. Duša gospoda Plevnika je od-

šla k svojemu Stvarniku. Pustila nam je le ob-
leko, truplo, ki ga bomo sedaj odnesli gor na po-
kopališče, spravili v jamo in pustili čakati sod-
nega dneva, ko ga bo poveščana duša zopet
oblekla za večno slovesnost v nebesih.

Lepo pravi sv. Cerkev v svoji liturgiji: Bla-
gor njim, ki v Gospodu umrjejo.

Kdo pa umrje v Gospodu? Tisti, ki je v
Gospodu in za Gospoda živel. V Gospodu pa
živi ta, ki je v milosti božji in je tesno združen z
Bogom s čednostmi vere, upanja in ljubezni.
Tak v resnici more reči s sv. Pavlom: "Živim, to-
da ne jaz, ampak Kristus živi v meni." V Kri-
stusu pa živi, kdor zanj dela in trpi ter se v svo-
jem poklicu trudi za Kristusovo čast in slavo.

Če te besede veljajo za vsakega katoličana,

koliko bolj veljajo za duhovnika. Ta je vse svo-
je življenje Bogu na poseben način posvetil.
Negova življenjska naloga je, da postane vsem
vse. Duhovniku veljajo resne besede sv. Pavla
Timoteju: "Prenašaj vse bridkosti, oznanjuj
evangelij, opravljaj službo."

Duhovnik, župnik, nima nikoli pravega po-
koja, vedno mora čuvati nad vsemi in jih varo-
vati, ki so mu izročeni v oskrbo. Popoln in pravi
počitek mu pride šele takrat, ko v Gospodu
umrje.

Vse to, dragi moji, so Father Plevnik dobro
vedeli takrat, ko so leta 1897 ravno v tejle vaši
cerkvi prvokrat pristopili k oltarju in prvič da-
rovali najsvetejšo daritev svete maše. Takrat
so se popolnoma izročili Bogu, naj stori z njim,
kar hoče. Da, takrat so nastopili pot za Kristu-
som, pot čez Golgoto življenja. Delali so neu-
morno med Slovenci. Najprej v Chicagi, kjer
so med leti 1898—1903 z velikimi žrtvami in
trudom ustanovili sedaj tako lepo župnijo sv.
Štefana. Le sam Bog ve, koliko so se trudili,
koliko trpeli dušno in telesno, preden so posta-
vili temelj za novo župnijo. V Chicagi so bili
takrat edini slovenski duhovnik. Služili so vse-
stransko: Slovencem in Hrvatom, raztresenim
po velikem mestu. Pripravljali so tudi pot novi
župniji sv. Jurija v So. Chicagi, ki je kmalu po
tistih letih prišla v življenje.

Ko je bil položen temelj župniji sv. Štefana,
se niso mogli več ustavljati prošnjam njih ožjih
rojakov v Waukeganu... Odšli so mednje leta
1903 in pričeli neumorno delavnost od hiše do
hiše, od osebe do osebe. Niso delali zase, za no-
vo božje svetišče jim je šlo. Z veliko vztraj-
nostjo in požrtvovalnostjo se jim je posrečilo
ustanoviti sedaj tako cvetočo župnijo Matere
božje, na katero so ondotni rojaki po pravici lah-
ko ponosni.

Tudi K. S. K. Jednota je kmalu spoznala
bistroumnost Rev. Plevnika in naravni dar za
vodstvo. Zato so bili ponovno izvoljeni v urad
duhovnega vodje te velike in odlične slovenske
katoliške organizacije.

Obilno in naporno delo je polagoma zrah-
ljalo njihovo jekleno zdravje. Hoteli so se od-
dahnuti, toda po smrti Rev. J. Kranjca so morali
prevzeti vodstvo vaše župnije v Jolietu. To je
bilo leta 1915. Težka naloga za enega duhov-
nega s samo enim pomočnikom. Težke so bile
skrbi, toda bilo je tudi veliko duhovnega veselja

med marsikatero bridko srčno rano. Toda o vseh teh rečeh niso radi govorili, niso se zagovarjali pred svetom, vse so prepuščali sodbi Najvišjega. Njihovo veselje in ponos ni bilo toliko v materialnem napredku župnije, temveč vse bolj v duhovnem. Ko sva pred nekako 20 leti pregledovala cerkvene račune, so pokazali na veliko število sv. obhajil v vaši cerkvi in dejali: Glej, teh 53.000 obhajil, to je moje bogastvo in na to sem ponosen. Tega mi nihče ne more vzeti. To že takrat veliko število sv. obhajil se je pa med tem več ko podvojilo.

Ni bilo večjega veselja zanje ko ob 40 urnih pobožnostih gledati na tisoče vernikov, ko so pristopali k obhajilni mizi. Ponosni so bili na polno cerkev pri pobožnostih in zlasti na dolgo vrsto angelsko nedolžnih otrok v prelepi procesiji. Da, dragi moji, te reči so bile njihovo bogastvo, ki ga tatovi ne morejo odnesti in molji ne uničiti. Še sedaj ob smrti so vam zapustili trajen duhovni spomenik. Ta teden imate sv. misijon v angleškem in drugi teden v slovenskem jeziku. To so še sami uredili, preden jih je Bog k sebi poklical. O, da bi ne bilo nobenega farana, ki se ne bi udeležil enega teh misijonov.

Vem, da je to njihova najsrčnejša želja, njihov TESTAMENT za vas, farani sv. Jožefa, stari in mladi.

Bogati torej duhovnih zakladov so Rev. Plevnik stopili pred Sodnika preteklo sredo 23. marca ob 4:45 popoldne. Imel sem srečo, ki bi jo najrajši imenoval dar božje previdnosti, da sem jim stal ob strani v uri največje sile, v smrtnem boju. Prihajal sem jim pomagat ob raznih prilikah skozi 22 let. Farani in prijatelji, s celim srcem vam pričujem, da je bila smrt vašega župnika smrt PRAVIČNEGA, zakaj tako mirno in veličastno morejo umirati le pravični, ki so dobro pripravljene za odhod v večnost.

Father Plevnik so torej odšli. Naša dolžnost pa je, da jih ne pozabimo v molitvah, zlasti pa pri svetih mašah. Neskončno sveti Sodnik sodi tudi pravične in svete. Naše molitve, naša dobra dela, jim bodo pomagala poplačati dolg, ki ga morebiti še dolgujejo ostri božji pravičnosti.

Poslovimo se torej od svojega župnika in prijatelja, Fathra Plevnika, z besedami sv. Cerkve: Gospod, daj mu večni mir in pokoj. Večna luč naj mu sveti. Amen.

V SPOMIN PRVE OBLETNICE TRAGIČNA SMRTI
najinega sina edinca

JOHNA SEVER JR.

Eno leto bo 18. maja, kar so ga nama zvečer mrtvega pripeljali na dom, da ga par dni potem odpeljejo na božjo njivo k večnemu počitku. A vsekana rana se nama še ni zacelila in se popolnoma nikdar ne bo. Saj je bil ne samo najin edini sin, ampak tudi edini otrok. Zanj sva živela, vanj sva stavila vse svoje zemeljske upe. In kako sladki, toliko obetajoči so ti upi bili, ker je bil tako dober sin in tako idealen mladenič.

Kot vnet član društva Najsv. Imena je domala dnevno hodil k sv. maši in pogosto k sv. zakramentom. Tudi tisti usodni dan je bil zjutraj pri sv. maši. Kako bi jo mogel on, tako dober Marijin otrok, v njenem mesecu opustiti. Zato mu je naklonila milost, da je pokrepčan s tolažili sv. vere zapustil to solzno dolino v cvetu mladosti 18 let.

Za svoja leta je bil neobičajno resen. Kake razigrane mladinske prireditve ga niso veselile. Na najino lastno pobudo, naj gre tu in tam med svoje rajajoče sovrstnike, da se nedolžno z njimi poraduje, nama je odgovorjal: Kaj naj iščem tam! Kot bi bil slutil, da so mu odločeni le kratki dnevi. In to nama je zdaj, ko ga ni več, edina tolažba.

Ko zdaj vse to s solzami v očeh premišljujeva, nama kot hladeč balzam kapljajo v krvaveči rani besede Modrega v sv. pismu: "Zgodaj je končal, pa je spolnil veliko, let, zakaj njegova duša je Bogu dopadla, zato je hitel ga vzeti izmed hudobij." S potrpežljivo trpečim Jobom se tolaživa: "Gospod je dal, Gospod je vzel, njegovo ime naj bo čiščeno." — Na večno svidenje pri Njem, dragi Johni!

Zalujoča oče in mati: JOHN in MATILDA SEVER, Chicago, Ill.

○ MATERI MALE CVETKE

Fra. Martin OFM.

NA letošnji materni dan želim nekoliko napisati o svetniški materi velike svetnice, Male Cvetke.

Pred poroko se je imenovala Zeligue Guerin. Bila je rojena v Normandiji na Francoskem. Ko je z izvrstnim uspehom končala šolo, je želela postati nuna. A povedano ji je bilo, da je Bog ni izvolil za ta stan. Zelo je bila sprva žalostna, toda kmalu se je popolnoma vdala v božjo voljo. Ker je vedela, da jo potemtakem čaka zakonski stan, je iskreno prosila Boga, naj ji nakloni gorečega in globoko vernega moža.

Kako lep zgled za vse, ki iščejo tovariša ali tovarišico za vse življenje!

Bog je uslišal prošnjo pobožne mladenke. Srečala je plemenitega mladeniča, ki mu je bilo ime Louis Martin. Z njim se je poročila. Bil je ne samo globoko veren, ampak naravnost svet mož. To nam spričuje življenjska zgodba Male Cvetke, ki jo je sama napisala. Oba zakonska sta bila res kakor ustvarjena drug za drugega. Oba sta imela čudovito zvestobo in ljubezen do Boga.

Vsako jutro sta šla ob pol šestih k sveti maši. Večkrat med tednom sta prejela tudi sveto obhajilo, čeprav to takrat na Francoskem ni bilo v navadi. V tistih časih je duh požrtvovalnosti bil na precej nizki stopnji v francoskih družinah. Gospod in gospa Martin se pa nista ravnala po zgledih drugih. Poleg ravnokar povedanega sta si nalagala tudi izredne poste, ki jih ni bilo v nobenem koledarju. In vse to kljub utrudljivemu delu, ki sta ga oba imela.

Doma sta skupaj opravljala vsakdanje molitve in vsak večer brala še življenje svetnikov. Neki večer sta brala o materi, ki je

vse svoje hčeer dala v karmelski samostan. Takrat je Mrs. Martin vzkliknila: "Vse otroke h karmeličankam! Ali je mogoče, da bi ena sama mati bila tako odlikovana?"

In zgodilo se je, da je ta čast tudi njo samo doletela. Res je pa, da te časti ni uživala na zemlji. Zato je je pa toliko bolj vesela v nebesih.

Zeligue Guerin z Malo Cvetko.

Zakon svojih dveh zvestih služabnikov je Bog blagoslovil z deveterico otrok. Sedem je bilo deklic, dva pa dečka. Vse sta posvetila na poseben način nebeški Materi in vsak je imel poleg drugega krstnega imena tudi ime Marija. Toda le pet jih je ostalo pri življenju, same deklice. Ljudje so govorili, da bi bilo bolje, ne imeti toliko otrok, kakor pa, da so že v detinski dobi pomrli. Mrs. Martin je pa bila drugega mnenja. Nekoč je pisala svakinji, da ji ni nič žal. Dostavila je: "Ako bi tisti moji otroci ne bili rojeni, bi tudi v nebesa ne mogli priti."

Glede drugih otrok je dejala, da bodo imeli pa več zasluženja, ker jim je določeno daljše življenje in hujša borba. Tako se je znala v vsakem primeru vdati v božjo voljo

in z gotovostjo vedela, da bo vse svoje male nekoč srečala pri Bogu.

Nekoč je bila dobra žena v skrbeh za voljo svojega brata Izidorja Guerina, ki je bil zašel na kriva pota in se vdajal veseljaškemu pariškemu življenju. Prosila ga je, naj vsak dan izmoli samo eno Zdravo Marijo. Dostavila je, da ji je Marija naklonila že tako čudovitih milosti, da le ona sama zanje ve. Izidorja je to pripovedovanje ganilo in je res začel moliti. Kmalu je bil rešen. Spoznal je nevarnost, ki se ji je bil vdajal, in se preselil iz Pariza Lisieux. Pozneje se je tudi vsa Martinova družina tja preselila.

Terezika, Mala Cvetka, je tudi napravljala materi obilo skrbi. Bilo je podobno, da bo tudi to najmlajše dete odšlo za ostalimi na drugi svet. Bila je že prav na robu groba, ko se je mati iskreno priporočila sv. Jožefu. Sprva je bilo podobno, da brez uspeha. Mala je bila že kakor mrtva. Mati je bila takoj vsa vdana in se je Bogu zahvalila za srečno smrt nedolžnega deteta. Tedaj je pa Terezika nenadoma odprla oči in spet oživila. Novo upanje se je vnelo v materinem srcu in ne zastoj. Kmalu po tistem je dala otročiča neki kmetici, ki je dobro skrbela zanj. Še predem je minilo leto, je bila deklica spet zdrava in čvrsta.

Nekoč je Mrs. pisala hčerka Pavlini in Mariji, ki sta bili v šoli, nekako takole: "Hočem postati svetnica. To seveda ne bo lahko . . . Bolje bi bilo, da sem poprej začela, ko je bilo še laglje. Vendar je bolje pozno ko nikoli."

Ta zadnji stavek je zapisala iz ponižnosti. Zakaj iz vsega njenega življenja in njenih pisem se vidi, da je že davno hrepenela po popolnosti in da je tudi že v zgodnji mladosti zelo napredovala.

Samostanska samota je imela zanj vedno posebno privlačnost. V pismu Pavlini se je nehote sama razodela, kako hrepeni po

samostanu. Čudila se je sama sebi, da ni bila poklicana za tako življenje in da se je omožila. Imela je pa tih namen, da bo potrkala na samostanska vrata pozneje, ko bodo otroci odrasli in preskrbljeni.

Toda tudi ta njena želja se ji ni izpolnila. Kmalu je začela smrt trkati na njena vrata. Ko je bila še mlada, si je poškodovala prsi ob robu mize. Vse življenje je imela zavoljo tega bolečine, pa je vse potrpežljivo prenašala. Proti koncu življenja se je v upanju, da morebiti čudežno ozdravi, pridružila romarjem v Lurd. Toda vrnila se je neozdravljena. Bog je imel ž njo druge namene. Pozneje je dejala, da bi bila vesela, ako bi jo bila Marija ozdravila, vendar je mislila na Marijine besede Bernardki: "Osrečila te bom na drugem svetu, ne na tem."

Tako se je popolnoma vdala v voljo božjo. Potrudila se je vse potrpežljivo prenesti, saj je vedela, kako koristno je trpljenje. Bolečine so postajale hujše in hujše, da ni mogla skoraj nič več spati. Smrt je že trkala na vrata in dobra žena si tega ni nič prikrivala. Z vso gorečnostjo se je pripravljala an srečno zadnjo uro.

Prejela je vse potrebno, kar more dati Cerkev svojim otrokom na pot v večnost. Potem se je popolnoma izročila Bogu. Umrla je 28. avgusta 1877, stara 47 let.

Naj teh par vrstic zadostuje o materi Male Cvetke. Ta sveta žena je lahko za zgled vsem krščanskim materam. Zato sem jim želel dati majhen duhovni šopek za Materni dan.

ČESTITKE!

Župnija sv. Jožefa v Jolietu je dobila novega župnika. To je Rev. Matija Butala, dosedaj župnik v Waukeganu.

Tudi župnija Matere božje v Waukeganu ima novega župnika. To je Rev. Matija Hiti, dosedaj pomožni župnik v Jolietu.

Novima župnikoma in obema župnijama iskreno čestita Ave Maria.

MATI IN POL

Iz angleškega.

TA je res mati in pol. Berimo njeno pisanje. Teško je kaj boljšega najti za branje na materni dan . . .

Petnajst let je tega, ko nam je dekletom priporočala naša sestra učiteljica, naj se zatečemo k sv. Jožefu, kadar nam bo začelo prihajati na misel, da bi se rade omožile.

Ko sem izstopila iz šole in polagoma doraščala, mi je večkrat prišlo v spomin, kar nam je bila naročala sestra. Res sem od časa do časa prosila sv. Jožefa, naj mi najde primerneža ženina.

Ko sem prvokrat srečala svojega ženina, mi je nekaj reklo, da je prav ta tisti, ki bo uresničil moje sanje o zakonskem stanu. In moje sanje so bile — ljubka družina z dvanajstorico otrok . . .

Preteklo poletje je prišel peti otrok. Kakšen čudež je bil to za prejšnje štiri! Kako sem se jaz sama ob njem pomladila! Ali mi je za to bilo tako lepo, ker sem si vedno tako zelo želela veliko otrok? Ali je odtod ta moja neizmerna notranja zadovoljnost in materinska sreča? Nihče ne more tako bogato plačevati kot sam mogočni Bog . . .

Veliko dela imam, pa moje delo je resnična sreča, prava zemeljska blaženost. Veselo plešem pod vrstico na vrtu in obešam nanjo belo perilo mojih malih. Pomaga mi najstarejši sinko, ki šteje svojih šest let. Avtomobili drče mimo po gladki cesti. Sosedje hodijo z dela in na delo, pa na svoje večerne zabave. Čutim, kako me na tihem pomilujejo. Berem njihove misli: Ta ženska obeša perilo brez konca in kraja! Jaz pa poslušam otroka poleg mene, kako čeblja in mi dopoveduje tisoč zabavnih reči, pa komaj utegnem, da pošljem za njimi nekoliko svojega pomilovanja. O, saj so oni še vse

bolj pomilovanja vredni . . .

Zaljubljeni so v svoje zabave in veselice in v svoj z nejevoljo prisluženi denar. Njihova ljubezen gre za rečmi, ki tako hitro ovenejo in jih ni več. Jaz sem zaljubljena v svoje otroke, v svojega moža, v svoje domovanje. In moja ljubezen me nikoli ne zapusti. Moji sosede zapravljajo čas in ga mečejo proč, nikoli več jim ne pride nazaj. Jaz nalagam svoj čas na banko, ki ga bo pošteno vračala in še bogate obresti navrgla. Nalagam ga za zboljšanje svojega lastnega značaja in za razvijanje značaja mojih otrok. In po pravici smem pričakovati, da bo moj ob obešanju perila zapravljeni čas prišel z bogatimi obrestmi nazaj v moje roke na moja stara leta.

Kdo bo imel več sadu čez trideset let, jaz od svojega domačega dela in od svojih dvanajst otrok, ki jih sicer še ni, pa si jih iskreno želim, ali pa moje sosede od svojih klubov in večernih zabav?

Prijateljice me prihajajo obiskat. Moje srčkane otročiče si polagajo na kolena. Pri-povedujejo mi, kako iskreno ljubijo otroke in kako lepo je bilo takrat, ko je bil njihov sin še otrok. Rada jih poslušam in jim verjamem, toda zdi se mi, da so našle le drobtinice tiste resnične sreče, ki padajo z moje bogato pogrnjene mize pravega materinstva.

Kako je mogoče, da bi se resnična mati vsa srečna sklanjala nad posteljico svojega dojenčka, se radovala tega čudeža pred seboj, zraven pa tiho in glasno mislila: Tebe imam, za teboj pa nočem nobenega več! Taka mati morda misli na vesele popoldanske in večerne ure, ki jih bo lahko v miru preživela v družbi prijateljic. Toda ne pomisli na to, da si je izbrala komaj orehove lupine namesto zdravih jederc.

Moja soseda se hvali z enim samim otrokom in javno pove, da je takoj po njegovem prihodu postavila mejo. Pride domov z dela popoldne in hoče, da ji otrok pomaga. Namesto tega začne dekletce nergati ob

njej in jo naganja za denar: deset centov za gledališče, pet centov za sladoled, sedem centov za cestno železnico . . . Nerga in nerga, da se je mati ne more odkrižati. Da ji denar in — ostane sama pozno v noč. Sloni ob vrtni ograji pred sončnim zahodom in strmi na naš vrt. Ne more razumeti, kako moji otroci najdejo spet in spet vso potrebno

Ob tistem potočku vsi skupaj uživamo nekaj uric resničnega obnovljenega paradiža. Človek bi ne mislil, koliko daru imajo otročiči za opazovanje v čudoviti naravi. Kaj ti vsega ne odkrijejo v travi in v vodi in grmovju. Česar jaz in atek ne vidiva, opazijo bistre otroške oči. In potem padajo vprašanja, tako zamotana in nerešljiva, da je atek res-

zabavo drug v drugem in jim še na misel ne pride, da bi hoteli kam iti brez svoje mame. Majhni so še, to je res, pa se nič ne bojim, da bodo drugačni, ko si naberejo let.

Pride nedeljsko popoldne. O, tudi nedeljsko popoldne dam svojim otrokom. Vsa družina gre skupaj ven, tja na širno poljano za mestom, kjer preseka pisano polje tisti skrivnostni potoček, ki je zašel mojim mamlim v jedro domišljije in v blaženost sanj.

nično začel prinašati s sabo k potočku velike bukve, ki se enciklopedija imenujejo. Kadar mu zmanjka učenosti, da bi odgovarjal na otroška vprašanja, odpre bukve in brska po njih. Brž se mu ves otroški roj obesi na rame in vsak skuša najti v bukvah natančno sliko tiste čudne živali, ki so jo bili malo poprej izkopali iz skrivnostnega blata ob potočku.

O, čudovite čase preživljamo tam v sveži

naravi in nerazumljivo se nam zdi, da našim sosedom ne pride kaj takega na misel.

To je torej tista naša družina, ki ima že pet otrok, pa jih še sedem pričakuje. Če jih morete preživeti, le tako naprej, boš dejala, bralka predraga. Postojva nekoliko. Verjamem, da utegne priti tudi za nas kaj hujšega kot je sedaj. Bog daj, da bi ne. To ti pa kar naravnost povem, da tebe staneta dva otroka več ko mene vseh pet. Res jim ne mislim kupiti klavirja in piano-accordiona, kot si jih ti svojim kupila. Pa jih učim, da iščejo zabave in izobrazbe drug v drugem. Res jim ne kupujem bogatih igrac za Božič in rojstne dni, kot se tvoji hvalijo z njimi. Toda pridi in poglej. Moji otroci so se naučili, da velikodušno drug z drugim dele. Kar ima eden, drugemu ne manjka. Tvoja dva sta sebična in se eden pritakniti ne sme, kar drugemu spada. Tvoja dva ne prestando drug drugega tožita, moji se pogovarjajo o onih, ki še pridejo, saj z atekom ne skrivava, da je še mnogo naročenih. In se že pripravljajo na tiste dni, ko bodo drage volje sebi pritrkali, da bodo novi bratci in sestrice mogli živeti med nami.

Ali razumeš mojo materinsko skrivnost, draga sosedka? Reci kar hočeš, vihaj svoj nos kakor hočeš in krivenči pobarvane ustnice, kakor se ti zdi prav, jaz ti naravnost povem, da ne menjam s teboj za ves svet in da se lepo zahvalim za tvojo materinsko srečo, ki tega imena ni zaslužila in ga ne bo.

NOVE NAROČNIKE POSLALI:

Frances Plautz, Detroit, Mich.....	1
Rev. P. Benigen	1
Lucija Gregorčič, Milwaukee, Wis.....	3
Julia Jelenčič, Chicago, Ill.	1
Mrs. Zbachnik, Hibbing, Minn.	2
Mary Cadonic, Pittsburgh, Pa.	3
Jennie Steblaj, Farrell, Pa.	1
Frances Zbačnik, Hibbing, Minn.	2
Katarina Brunecz, Sugar Grove, Pa.....	1
Kristina Božič, McIntyre, Pa.	1

MAMICI V SPOMIN

Justina Paul, Lorain, Ohio.

VREDNA si, mamica draga, da Ti napišem nekaj v spomin v listu, ki nosi ime Matere vseh mater. Saj je bilo Njeno ime zasidrano v Tvojem srcu in na Tvojih ustih vse življenje. Trinajst let si že ločena od nas, tako dolgo. Te že krije hladna zemlja, toda čim hitreje tečejo leta, toliko bolj živo si mi vedno pred očmi.

Tebi in meni je v isti hiši tekla zibelka. Tam si tudi Ti preživela svoje prekratko življenje, zato je tisti dom meni dvakrat svet. Mnogo si trpela v življenju in vsi dnevi so Ti bili ena sama molitev. Po pravici bi Ti lahko rekla: Mati mučenica.

Že v otroških letih si zgubila skrbnega očeta. Mati vdova se ni hotela več poročiti. Ti pa si bila med petimi otroci nastarejša in posestvo je zahtevalo moške moči. Tako si se morala Ti poročiti, čeravno Ti še ni bilo 16 let. Kakor je marsikje v starem kraju obžalovanja vredna navada, da zakoni dostikrat niso sklenjeni iz same ljubezni, če pride lepa domačija vmes, tako je bilo tudi v tem primeru. Dobila si, mamica draga, nad vse skrbnega in pridnega gospodarja, kar seveda tudi nekaj odvaga, a kljub temu si morala začeti zgodaj trpeti. Z vsakim dnem se je trdneje ovijala trnjeva krona okoli Tvojega tako rahločutnega srca. V nebesih pa so se zanjo nabirali najlepši diamanti in biseri. Če si jih je kdaj kdo zaslužil, si si jih gotovo Ti.

Bog Ti je dal 15 otrok, kar je tudi v starem kraju redkost. Bilo je 12 hčera in 3 sinovi. Koliko je že samo s tem materi naloženega, da mora vzeti nase, pa čeprav bi bili vsi otroci zdravi in v kako pomoč. Ti si pa morala 10 svojih otrok gledati v smrtnem boju in jih spremiti do groba. To je bilo pač nepopisno težko zate, ki si vsakega posebej tako ljubila. Koliko noči si prebila brez spanja, koliko solz pretočila. Kljub vsemu si pa bila vedno vdana v božjo voljo. Še druge si znala tako lepo tolažiti, čeprav si bila sama vse tolažbe potrebna. Neprimerna beseda ni prišla nikoli iz Tvojih ust. Vse Tvoje upanje je bilo v Bogu in pogostnem sv. obhajilu.

Vsem si bila najlepši zgled. Ko si bila že vsa oslabela in onemogla, Te niso mogli obdržati doma. Po celo uro ali dve si vstajala pred drugimi, da si mogla počasi — ob palici — priti do božje hiše in izliti svojo dušo pred Bogom.

Posebno si pa častila Žalostno Mater božjo in sv. Jožefa. Saj je skoraj vedno gorela lučka v hiši pred njunima podobama. Nedaleč od našega doma je stala božjepotna cerkva Žalostne Matere božje — na "Hribčku pri Moravčah". Tja gor si poromala vsako nedeljo popoldne in še večkrat, če Ti je bilo mogoče. V svoji brezskrbni mladosti sem si večkrat mislila, zakaj ravno Žalostno Mater božjo tako častiš. Šele sedaj, ko v tujini hodim po Tvojih stopinjah, o mati, šele sedaj doumem Tvojo veliko skrivnost . . .

Kakor tisočerin materam ob svetovni vojski se je tudi Tebi paralo srce, ko so Ti odgnali v mesnico sina-edincea, še skoraj otroka. O, koliko si trpela, kako si se upognila v tistih strašnih letih! Vedno si bila objokana, ali na Tvojih ustnicah je bila neprestana molitev. Ko je bil sin težko ranjen, ko je bil v ujetništvu, ko smo ga objokovali za mrtvega, si Ti še vedno upala in druge tolažila. Ne zastoj! Kako Ti je zažarel obraz, ko se je Tvoj edinec nepričakovano pojavil iz ujetništva!

In ko si imela že šest križev, ko si bila tako potrebna počitka, si še žrtvovala dve hčerki, ki sta se namenili v Ameriko. Ker si nas ljubila, si dejala: Pojdite v božjem imenu, naj se vam bolje godi kot se je meni. Nisi takrat vedela, kaj je mrzla tujina. Spoznala si pozneje, ko je bilo že prepozno. Tedaj si še bolj trpela.

Še vedno Te tako živo vidim pred seboj, kako si zadnje jutro pred najinim odhodom pokleknila z menoj in mojo sestro Ano, ko je duhovnik dvignil roko za blagoslov nad naju. Vzkliknila si: "Blagoslovite obe, da bosta vedno ostali zvesti Bogu in veri!"

In ko si nekaj let pozneje držala v rokah mrtvaško svečo, si še pojemajoče prosila: Ne pozabite onih tam v Ameriki . . . Mislim, da si ljubila svoje kot more le najboljša mati ljubiti. Nisi nam dala zemeljskega bogastva, dala si nam pa svojo srčno ljubezen. In kar je največ vredno: vzgojila si nas v pravem katoliškem duhu. Zasadila si nam v srce globoko vero, upanje in ljubezen do Boga, vere in Cerkve. To je bogastvo, to je dota, ki nam ne bi nikoli odvzeta.

Šla bo z nami z obrestmi vred preko groba. Ni mogoče, da bi otroci tako mater kdaj pozabili. Najmanj Te pa morem pozabiti jaz, Tvoj petnajsti otrok.

Ne morem poklekniti na Tvoj grob, ne morem Ti dati narediti primerne spomenika, zato sem Ti napisala te vrstice. Naj bodo v Tvoj spomin, mamica draga, mamica zlata!

IZ SINOVEGA PISMA MATERI

P. Hugo.

PREMNOGA pisma otrok materi in matere otrokom so pisana s srčno krvjo in zapečateni s solzami. Iz njih še veje ona topla, nesebična, neprihujena, neoskrunjena ljubezen, ki je sedanjemu svetu vedno večja neznanka. Taka pisma prebirati je naslada. A je razmeroma redka naslada. Kajti otrokom so materina pisma drobci njenega ljubečega srca in materi so pisma otrok kosci src vdanih ji otrok. Zato so jim dragocena relikvija, ki jo skrbno čuvajo in se jim zdi, da bi jo oskrunili, če bi jo prepustili tujim rokam. Le če jih je smrt prehitela, da je niso mogli izročiti ognju ali zaupni osebi, tu in tam javnost zve zanjo.

Te dni sem brskal po starih knjigah. Pa sem naletel na obširno pismo, ki ga je neki sin iz pregnanstva pisal svoji materi. Prav za prav je odgovor na njeno pismo. Saj mati se še prej spomni na svojega otroka, posebno v nesreči, kot otrok matere. Če ji ni dano, od ust do ust se razgovoriti z otrokom in ga potolažiti, stori to pismeno. In ta sin ji je na njeno gotovo obširno pismo še obširneje odgovoril. Ni ji v kar moč živih barvah naslikal svojega gorja. Je pač vedel, da bi s tem le razširil in poglobil rane njene ga srca. Nasprotno, z rožami je pokrtil svoje gorje, da jo potolaži. Pismo je preobširno, da bi ga v celoti priobčil. Le en odlo-

mek, hočem izluščiti iz njega. Tistega, ko se sklicuje na njeno vzorno življenje, ki je za človeka v težkih urah najslajša tolažba. Tako-le se glasi:

“Razuzdanost, to najgorje zlo naših dni, Te ni nikdar zvalila v nižine množice. Dragulji in nakitje Te ni omamilo. Bogastvo, za mnoge največje dobro, Te s svojim bleskom ni preslepilo. Vzgojena si bila v hiši, kjer je vel stari, strogo moralni duh, zato slabi zgledi, ki so tolikim takozvanim boljšim krogom v propast, Tebi niso bili v spotiko. Nikoli se nisi sramovala velikega števila otrok. Nikdar nisi po zgledu drugih, ki so hotele ostati lepe, skušala kot sramotno breme prikriti upanja na nov družinski prirastek. Še manj si se skušala tega blagoslova na kak nepostaven način otresti. Tvojega obličja ni nikoli skrunilo kako lepotično sredstvo ali kaka umetna vaba. Nikdar si nisi nadela take obleke, ki bi te bila komaj za skrajno silo pokrila. Kot edini lišp, največji kinč in največjo lepoto, ki ne pozna staranja, si vedno smatrala čednostno življenje.”

Morda katera misli, da je to lepo spričevalo dal svoji materi kak duhovnik ali redovnik, ki ga je ta ali oni moderni poganski mogotec radi njegove zastarele versko-moralne propagande poslal v pregnanstvo. Moti se! To pismo in to spričevalo je napisal slavni staropoganski modrijan Lucij Enej Seneca svoji prav tako poganski materi Helviji.

Ni li Helvija, ta poganska žena-mati, lahko krščanskim ženam za ogledalo? E, marsikatera katoliška žena mora pred tem ogledalom povesti svoje oči . . .

V mesecu maju se bo začelo delo za novi KOLEDAR. Urednik se priporoča za zgodnje prispevke. Boji se, da ga bo letos delo za KOLEDAR zelo basalo. Ako bo le mogel bo spet vpošteval predvsem dopise naročnikov. Ampak morajo priti zelo zgodaj. Vpoštevajte to naročilo!

NI IMELA ČASA...

Šolska sestra.

V STANOVANJU družine boljših krogov so našli edinega sina s prestreljeno glavo. Z eno roko je krčvito stiskal samokres, druga je omahnila na prsi. Samomor! Pri dvajsetih letih se je fant naveličal življenja. Posledica slabe vzgoje. Na mizi so našli pismo, naslovljeno na mater. Bog daj, da bi nobeni slovenski materi ne bilo kdaj treba čitati takega pisma! Saj je še naravna smrt otroka tako strašen udarec za ubogo materino srce! Edino pri žalostni Materi najde v takih trenutkih oporo in pa v veri, da ji bo Bog vrnil sina v večnosti. Zamislite se zdaj v položaj matere, kateri je veljalo sledeče pismo:

Ljuba mati!

Morda boš malo presenečena, ko boš čitala to-le pismo. Vsaj zdaj si boš vzela par dni časa, da pokoplješ moje truplo. Ko bo žalovanje, vsaj zunanje, minilo, boš pa zopet šla lahko po svojih potih. Toda ne morem v smrt, preden Ti ne povem, kaj je vzrok dejanja, ki Ti bo povzročilo nekaj neprilik: O, mati, edini vzrok je Tvoja brezbržnost do mene — nikoli nisi imela časa zame!

Ko sem bil še otrok, sem Te strastno ljubil. Kako sem hrepenel po Tvoji družbi! Zdelo se mi je, da si samo Ti sonce mojih dni. V Tvoji bližini so bila moja nebesa, ki sem jih pa tako redko užival. Bog ve, če si kdaj vjela v mojih očeh silno hrepenenje po Tebi? Saj sama veš, da sem vedno znova prihajal k Tebi z raznimi vprašanji — pa nikoli nisi imela časa odgovarjati nanje. Pošiljala si me k drugim po odgovore. Kako sem že takrat trpel! Videl sem druge matere, ki so z veseljem odgovarjale na vprašanja svojih malih. Moja ljubezen do Tebe

se je začela ohlajati, dokler ni popolnoma ugasnila. Koliko večerov sem prejokal v postelji, ker me nisi prišla niti poljubit niti prekrižat, preden si odšla v gledališče ali k sosedom na "bridge". Kako sem hrepenel po tihih večernih urah, ko druge matere pripovedujejo svojim malim povestice! Iz Tvojih ust, o mati, nisem nikoli slišal o angelčkih, o Detetu Jezusu. V šoli, da, tam so nam pripovedovali o Bogu, a mi ni šlo do srca... Mene je žejalo po Tvoji besedi, mati! V povestih sem čital o materah, dobrih, ki so sama skrb, sama ljubezen... O, pa saj ne boš niti sedaj razumela moje strašne zapuščenosti, mojega hrepenenja, strašne praznote mojega trpečega srca...

In potem sem vsemu svetu zaprl svoje srce, ker ni niti v Tebi našlo umevanja... Z denarjem si me zalagala v moji višji šolski dobi, a prav nič Te ni zajemalo, s kom in kod hodim. Kvečemu si me kedaj skregala, če moje spričevalo ni bilo tako, da bi se bila lahko hvalila v družbi s svojim pametnim sinom. A da bi se bila kdaj potrudila in mi skušala pogledati v srce...

Leta v kolegiju — moram Ti priznati, da si se potrudila in poiskala najbolj slovečo šolo, ki mi je iztrgala še tisto malo vere, ki sem jo bil nehote pridobil v farni šoli — so bila zame polna notranjih muk, dvomov itd. Kako sem hrepenel po bitju, ki bi mu lahko zaupal! Kako sem zavidal svojega prijatelja Franka, ki mi je često dejal: Kadar mi je duša polna notranje razdvojenosti, grem k materi... Delal je to že od najnežnejše detinske dobe. In mati ga je vedno umela... Naj je bila še tako zaposlena, za probleme svojega sina je imela dovolj časa. Z nežno roko, s sočutno ljubeznijo in z umevajočim srcem je znala pomiriti razburkano valovje mlade duše. Jaz pa nisem mogel k Tebi, mati. Razdalja med nama je postala skoraj nedogledna...

In prišlo je, kar je moralo priti. Poga-

zil sem svojo čast, osramotil pošteno ime naše družine... Morda boš o tem zvedela pozneje... Da bi bil vsaj zdaj imel koga, ki bi mi pomagal vstati. Smilil sem se edino svojemu prijatelju Franku, ki me je prosil, naj razkrijem svoje srce njegovi materi... Pomisli, mati! Bil sem preponosen, da bi hodil beračit drugam... O, ko bi bil mogel k Tebi, mati... Pa tako vem, da bi ne bila imela niti sedaj časa zame... Morda bi se bila razjezila...

Ali se boš sedaj čudila, da sem se naveličal življenja? Saj je bilo tako polno razočaranj! Kako naj živim z dušo, vso raztrgano, brez časti, samospoštovanja...? Sklenil sem, da si požinem kroglo v glavo... O, ko bi vedel, da vsaj zdaj malo razumeš mojo veliko bol...! Morda bi se premislil... morda bi ne sprožil petelina... O, pa to je prazno upanje...

Tvoj nesrečni sin

N. N.

V spomin pete obletnice,

odkar nam je umrla

ELLA PRISTOW,

(omožena CY ROVANSEK.)

Ljuba hčerka in sestra! Pet let je že minilo, odkar si v hladnem grobu. Ali naša srca še močno žalujejo za Teboj. Razveseli nas edino misel, da tudi mi pridemo za Teboj in bomo v večnosti združeni na veke.

May is lovely as well as sad...

There are many things that could make us glad.

May would seem brighten and so more sincere, if only our Ella could again appear.

Life is so trying, our burdens severe.

With our Ella among us they would seem dear.

Žalujoča MATI, BRATJE in SESTRE.

O SLADKIH ČEŠNJAH IN IN BLAGI MATERI

Matevž Leskovec.

JE bela ko sneg, zelena ko detelja, rdeča ko kri, otrokom diši. Kaj je to? Morebiti ne bo treba posebej reševati te uganke, ker je že rešena v naslovu tega mojega spisa.

Da češnja otrokom diši, menda vsak ve, posebno pa jaz, ki sem imel prav bridke skušnje s to božjo stvarjo. Bilo je leta 1888 v mesecu juniju, ko smo poredni šolarji začeli svoje počitnice. Tako radi smo imeli proste dni, da od samega veselja nismo vedeli, kaj bi počeli. Rajali smo po tratah in vrtovih ter se podili po bregovih kakor za stavo. Nič ni čudnega, da so nam v takem veselem razpoloženju zadišale — češnje.

Med našo in sosedovo hišo je raslo tako drevo. Zemlja je bila soseskina. Visoko gori na vejah so gorele lepo rdeče češnje in se nagajivo smejale mimoidočim. Koliko poželjivih oči je segalo do njih, pa s samimi žarečimi pogledi ni bilo mogoče nobene spraviti z vej.

To sva vedela tudi midva, jaz in moj sošolec, paglavec moje vrste. Bilo je treba od pogledov prestopiti k dogovoru in od dogovora k dejanju. To se je tudi zgodilo. Ljudje so bili vsi na polju, od te strani torej ne bo ovire. Ampak deblo je bilo predebelo, plezati se ni dalo po njem. Moj tovariš se je spomnil, da imajo doma dolgo lestvo, ki bo najbrž segla gor do vej. Bila je res dolga in težka, da še danes prav ne razumem, kako sva jo mogla postaviti po konci. Menda nama je veliko poželenje po žarečih češnjah dajalo posebno moč.

Ko je lestva krepko stala pod vejo, bi človek mislil, da bo vse drugo lahka stvar. Pa ni bilo tako. Pogovarjala sva se najprej, kdo pojde gor. Drug drugega sva nekaj časa junačila, jaz njega, on mene. Končno se je le odločilo, da stopim jaz po drobnih klinih, on pa da bo držal lestvo. Pogumno pričem plezati navzgor in sem bil že prav na vrhnjem klinu, ko naenkrat zavpije tovariš tam spodaj: Hitro splezaj nazaj na tla. Ni bilo časa ugibati, zakaj ta obupni glas in ukaz, naj se spustim dol. V tistem hipu sem začutil, da je lestva spodmaknjena in že sem letel v loku po zraku. Priletim na tla,

lestva pa name. Prijetno ni bilo, pa kaj boš. Pomagaj si, če moreš. Tovariš je nekaj časa stopical okoli in javkal, pa dolgo ga nisem slišal. Preden sem mogel razmisliti svojo žalostno usodo, me je zazibal globok spanec, ki je trajal venomer tri dni in tri noči. Ves čas nisem imel niti pojma, kaj se godi okoli mene. Bil sem popolnoma nezavesten.

Pozneje sem seveda zvedel od drugih, kako je vse tisto bilo. Pa ko sem bil zopet zdrav, sem se kaj malo zmenil za vse in me ni pretresala misel, v kakšni nevarnosti sem bil, ali komu sem bil napravil kakšno bridkost.

Prišel je pa hip v mojem življenju, ko mi je nenadoma vse to stopilo prav živo pred duševno oko. Nekoč sem namreč zelo hudo razžalil mater. Takrat mi je rekla prečudno očitajoče:

“Matevž, veš, kar žal mi je, da te nisem takrat pustila umreti, ko si s češnje padel. Ko bi ti le malo vedel kaj sem tiste tri dni in noči prestala zavaljo tebe, gotovo me ne bi takole neusmiljeno žalil . . .”

Tiste besede so me pretresle in sem si začel v duhu vse predstavljati, kakor so mi bili pravili o onem dogodku. Vso prvo noč po tistem padcu sem hropel in zdihoval kot človek, ki je v zadnjem boju. Mati je stala brez odmora ob meni in me močila ter skušala spraviti k zavesti. Ko je sama omagovala, je poklicala mojo krstno botro. Toda botra je prišla šele tretji dan. Takoj po prihodu mi je položila roko na čelo in me vprašala, če bi rad od nje kaj posebnega. Tiste besede sem slišal in tisto roko sem čutil. Tako se mi je po treh dneh vrnila zavest in polagoma se je vračalo tudi zdravje.

Vse to sem takrat znova premislil in se obenem zavedel, kaj je morala tiste dni prestati ob moji bolniški postelji moja mati. Šlo mi je do srca in potem sem dalje razmišljal še druge bridkosti, ki jih mora mati prestajati za svoje otroke. Kako ji mora biti bridko ob ločitvi, ko se otroci spravljajo na pot po svetu, in mati ne more nič vedeti, če jih bo še kdaj videla. Kako hrepeni po njih, ko potekajo leta in se sama bliža grobu, pa ne more dočakati njihove vrnitve.

Toda kdo bi mogel z besedo izraziti vse, kar se godi v materinem srcu! O, došti imamo razloga, da z vso ljubeznijo v srcu praznujemo vsako leto materni dan.

OUR JUNIORS' CORNER

BY THE JUNIORS' FRIEND

THE MAIL BAG

Dear Friend:

I think many of the children that are going to school are glad, since their examinations are over. Our examinations were a little difficult. The subjects I liked the best are: Religion, English, and Arithmetic. I sure hope that all the children had good marks and passed. I like these contests very much and I hope the other children like them too. I still remain,

Your friend,
Helen Kunic (Pittsburgh)

Dear Rev. Father:

I do suppose it would be out of place to have a Christmas story for Easter. I am writing another one because I would like to see it appear in the "Ave Maria." We just finished our mid-year exams but I can't say that I did very well. But I made up my mind to be real good. Now, I'll begin my story.

A BRAVE LITTLE BOY

Jack Strong lived with his father the keeper of Long-stoon Lighthouse, on the northeaster coast of England. One wild stormy night as he lay in his little room he heard cry for help. He sprang out of bed and called his father. Both dressed quickly and went out on the rocks, but it was so dark they could not see anything.

As soon as it grew light enough to see they went out again. Now they could see the wreck and by looking through Mr. Strong's glasses they could see people clinging to the vessel. Mr. Strong shook his head saying, "We cannot help them. Our boat could not live in a sea like this."

"Father," said Jack, "we must save them. I can't see them die." Jack ran to the boat and jumped in and got the oars. Mr. Strong could not see him go alone so he

went with him and together they rowed toward the wreck.

The people clinging to the ship saw them coming. How anxiously they watched the boat! Sometimes it seemed that the angry waves would surely swallow it. But at last the boat reached them and one by one nine persons were taken from the wreck and carried safely to the lighthouse where Jack took care of them. Soon all heard of Jack Strong and his good deed.

—**John Ritlop** (Chicago)

Dear and Rev. Father:

I have been reading the Ave Maria so I thought that I would send in a story. This story treats of "How a Beautiful Girl Gets Hurt Skating."

One day in winter, Dolores Baker, Joseph Seymore and Robert Livingstone went ice skating. While skating Dolores fell and Joseph not seeing her spiked her in the face. Robert yelled but it was too late for Dolores was lying on the ice in a pool of blood. Robert seeing this, took off his skates in a hurry and ran to get Mrs. Baker. The neighbors were wondering what all the excitement was all about. They ran outside and asked Robert what was the matter. Robert told them the whole story. Mr. Seymore took Dolores in his car and rushed her to the hospital where an operation was performed but Dolores died. Mr. and Mrs. Baker cried very much at the wake of their daughter.

Your reader,
Joseph Primozich (Chicago)

Dear Father:

This is my first letter to the Ave Maria. I am 16 years old. I am writing a few lines telling you about the family and about myself.

My mother was in the hospital again. She was sick since 1929, had five operations in five years and feeling bad since she came from out of the hospital.

My father doesn't make much to keep us living. One day, on his way to work he had a bad fall. He lost his glasses and has a bad cut on his finger.

I am feeling fine since the last time you saw me. I once went to Central Catholic High School in Oakland. I was in the tenth grade when I quit. I now have a job working for the Postal Telegraph.

Your new friend,
Anthony Sadar (Pittsburgh)

Dear Junior Friend:

This is the first time that I am writing to the Ave Maria. I like the Junior's Corner very much. I read it every month.

I am fourteen years of age and am a freshman in High school. I read the letters in the Juniors' Corner and see that almost all of the Junior Friends go to parochial schools. As I live on a farm, I go to a public school. When school is out we have a "Religious Vocation School" for two weeks.

Mary Stepanich (Cherryvale, Kansas)

Dear Junior Friend:

I am in the fifth grade and study hard at school. My Sister's name is Sister Mary Girardes. Now I am going to tell you about a big news item. And that is that my birthday is on April 23rd. Dad and Mother and brothers and sisters will pray for me.

I think I will close now good-bye. Best regards to you Father from,

Your little friend,
Louis Ray (Chesterton, Ind.)

Dear Junior Friend:

This is my first letter to you. I enjoy your page in the "Ave Maria" very much. I am in the 7th grade and like school very much. I attend St. Lawrence school. My Sister's name is Sister Louise Marie.

I have entered your contest. Enclosed you will find my answers for the contest. Best wishes to you, from,

Your friend,
Victoria Mally (Cleveland, O.)

Winner of this month's **LETTER CONTEST:**

Dear Rev. Father:

I am in the 3rd. grade and will try to study very hard in school. My Sister's name is, Sister Mary Mercedes. She is very kind to me. I walk every day in the morning to school about a mile and a half.

We have mass every morning and afterwards school. When I come home after school I help my mother. I also take care of my little sister and wash dishes. I think I will close now with best regards to you,

Your little friend from Indiana,
Mary Ray (Chesterton, Ind.)

A MOTHER'S ADVICE

A little bird with feathers brown sat singing on a tree;
The song was very soft and low, but sweet as it could be.
And all the people passing by looked up to see the bird
That made the sweetest melody that ever they had heard.

But all the bright eyes looked in vain, for birdie was so
small,

And with a modest, dark-brown coat, he made no show
at all.

"Why, Mother " littl Gracie said, "Where can the birdie
be?"

If I could sing a song like that, I'd sit where folks could
see."

"I hope my little girl will learn a lesson from the bird,
And try to do what good she can, **not** to be seen or heard.
This birdie is content to sit unnoticed by the way,
And sweetly sing his Maker's praise from dawn till close
of day.

"So live, my child, all through your life, that, be it short
or long,
Though others may forget your looks, they'll not forget
your song."

—From "A Tribute of Flowers."

**BOOST
THE
JUNIORS'
CORNER**

WE JUNIORS SPEAK!

- Johnny Captures the Circus Lion
- The Legend of the Holy Shadow
- A Trip Across the Atlantic

"I don't believe it," said Johnny aloud to his sister Martha, who was standing near the porch window looking at the birds bathing in the yard. "Well," said Martha, "Mr. Gergin told me that 'Old Man' Urkman caught a seven-pound fish in the lake near his cabin."

Johnny hearing this quickly ran into the basement where he took his fishing pole and worms and started out to fish near the old man's place.

While 'Old Man' Urkman was fishing on the shore of the lake a thunder storm arose forcing him to leave the fishing pole in the lake and start for his cabin which was not very far from the lake. When he entered his cabin a fierce looking lion which he thought had escaped from the circus which was in the nearby town. Before he could run for the door he noticed that it was forced shut by the wind which was blowing rapidly outside the cabin.

While running along the lake, Johnny heard the screams of the old man. He looked through the cabin window and saw the fierce lion about to attack the old man. Thinking of a way to save the old man he quickly ran to the door and unfastened the latch which had closed securely when the wind had blown the door shut. The old man seeing this quickly ran for the open doorway. When out of the cabin he quickly locked the door making the lion a prisoner.

Johnny ran as fast as he could and notified the circus manager of what had happened in the cabin. The circus trainers with rifles, ropes and cage rode to the cabin where they captured the lion by forcing him to enter the cage with sticks which had been pushed through the window on the opposite side of the cabin door.

The old man thanked Johnny for saving his life and as a present of thanks gave Johnny the seven-pound fish which he had caught while fishing in the lake. He also received a reward of \$500 which was offered by the circus for the capture of the lion.

—Frank Umek, Jr. (Chicago)

Many years ago there lived a man who was very very good. He was only a poor hermit who never tried to tell other people what to do but simply went about being kind and forgiving to everybody.

His guardian angle hovered about him joyously day and night. It was like heaven wherever the man might be, so pleasing was his soul to the blessed spirit. Finally the angel asked God to give him the gift of miracles. The Lord told him to ask whether he desired this gift. That night as the hermit knelt in meditation of his Savior's life, the angel guardian murmured into his ear: "Would you not like to have the power to heal the sick when you

placed your hand upon them?" The saint looked up in surprise. "No," he said. "I'd rather that God did that Himself." But the angel continued, "Now would you like to have the gift of drawing all souls to God by your words alone?" "That is not the mission of a poor creature like me. I do not convert." The angel persisted saying, "But your life is a model of piety. Surely you would like to glorify God by attracting vast crowds to your humble cell." "Heaven forbid," cried the holy man. "No, if these souls became attached to me, they would be leaving God. He has better ways of showing forth his glory."

The guardian angel was silent for a while thinking well over the words of wisdom that had fallen from the holy man's lips. At last the angel said, "What do you want?" The hermit smiled as he said, "May the Lord keep me in His grace. With that I'll have enough." Then the angel insisted, "You will have to name some gift because I am going to bestow one on you anyway."

"Very well, then", replied the hermit. "Let me accomplish a great deal of good without knowing it."

The guardian angel was puzzled with this and took counsel with the other angels. They finally decided upon a very unusual power which they bestowed upon the saint. Every time his shadow fell back on him, or either side where he could not easily see it, that shadow would have the power of curing the sick, relieving pains and comforting those in trouble. And so it happened. Still the saint went along his quiet way, spreading charity and humility and kindness without knowing the great good he did. And people followed him in silence, never speaking to him of his miracles. So, little by little, they forgot even his name and called him the Holy Shadow.

—Lillian Gorenc (Chicago)

Mr. and Mrs. John Earhardt were planning a trip across the Atlantic Ocean. Their children, Bob and Mary, did not know about the trip mother and father were planning, for it was a surprise. Father was an aviator. Mother knew how to drive an airplane a little, but father did not dare leave her drive it for it would be the end of four lives if she did.

"Mary," said Bob one day, "I heard dad and mom talking about a trip across the Atlantic."

"Oh Bob, you're always imagining something, maybe you imagined it or maybe you dreamt of it last night," said Mary. Before Bob could reply his mother came in.

"Father and I were planning a trip for today. He is coming home at two this afternoon and it is only ten now. Hurry children and pack," said mother.

"Maybe I did dream it but at least it came true," answered Bob.

When father came home they were all packed so they started on their trip. Bob and Mary talked and laughed merrily. Soon, they were in the air like a bird, except that they were higher. They kept riding for a long time over the ocean. They just got over the ocean when they heard the noise of the empty tank of the plane. Then, the plane just seemed to keep going down, down. Soon, they landed on the coastline of an island where no people lived.

They were all out of the plane when they heard the roaring of the wild animals. They were all frightened. Above them they saw a plane. Mr. Earhardt waved to

them. The plane was landing slowly. When it landed, Mr. Earhardt asked them either to take them home with them or to give them some gas, at least to get them where more people lived.

But, the man told them that they could go with them. All Bob and Mary thought of was to go home in their plane. When they got home they were happier than ever. That night, four people prayed by the statue of the Sacred Heart. "Thank you, dear Sacred Heart, for bringing us home once more," said Bob.

When Bob finished his prayer he said, "Mother, it was the Sacred Heart which saved us, look, I have pinned this badge of the Sacred Heart on my breast, remember, you gave it to me once." —Vera Zugel (Chicago)

CONTEST PAGE

THE CITY HUNT

In each of the following sentences there are hidden the names of well known cities of the world. Some sentences have one city, other have two or three, as the case might be. How many cities can you find? **THE ONE FINDING THE MOST SHALL BE THE WINNER OF THIS MONTH'S PRIZE. IN CASE OF A TIE THE WINNER SHALL BE DETERMINED BY MEANS OF DRAWING. ALL ANSWERS MUST BE IN THE MAIL BY MAY 10TH. COME ON JOIN THE FUN!** And here are the sentences.

1. Anna polished floors for the rich Monday after Monday.
2. You will not have nice trips in the future because that horse goes too slow.
3. Lincoln spoke a rare note in his Gettysburg speech.
4. Otto Walker met Mrs. Trent on fourth avenue near the hospital.

5. Reading his paper he knew that every day tons of dirt were hauled to the city dump.

6. He didn't need support landing that big fish for he did all as easily as any veteran.

7. John was so mad riding to Dover that he forgot Florence.

8. I bought a beautiful box for Dorothy who is in a coma half of the time.

9. If you see the bull on Don's property don't let Pa risk his neck teasing him.

10. We all know that Sir Walter Raleigh did not own an automobile.

11. When Noah built his new ark God told him to wheel in grain and other necessities.

12. People from every part of the world found the glen in grade A condition.

Address all answers to CONTEST EDITOR, c-o Junior Page, P. O. BOX 608 Lemont, Illinois.

This month the winner had to be determined by drawing. There were two tied for the prize. They were: **Emily Habjan, Universal, Pa., and Marie Berdik, Pittsburgh, Pa.** And in the drawing the winner was:

WINNER OF THE FLOWER HUNT CONTEST

WAS

MARIE BERDIK, Pittsburgh, Pa.

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Danes bom napisala nekaj za Vas, da boste imeli več za svoj kotichek. Mesec majnik je med nami. Vesela pomlad je tu in gorko sonce nas ogreva. Na vrtovih cveto drevesa in vse cvetlice so razcvetene. Beli zvončki nežno kimajo s svojimi glavicami. Kako lepo se je vsa narava spremenila v velikem veselju. Nič ni čudno, da je krasni majnik Mariji posvečen. Zelo prav so naredili tisti, ki so začeli ta mesec posebno častiti nebeško Mater, ki moramo vsi biti njeni dobri otroci. Slišala sem že priletnega moža, ki je pripovedoval, kako mu je Marija pomagala. Imenoval je Marijo Mater dobrega sveta. Rekel je, da je mnogokrat iskal in tudi našel dobrih svetov pri Mariji. Poprej je iskal dobrih svetov pri ljudeh, najprej pri svojih prijateljih, potem pri sorodnikih, končno pri visoko šolanih ljudeh, pa ni nikjer našel pravega nasveta. Šele po dolgem iskanju mu je Bog naklonil milost, da se je zatekel v katoliško cerkev, tja pred tabernakelj in pred podobo Marijino. Tam je našel polno dobrih nasvetov. Še danes jih najde v vseh težkih zadevah ravno tam. Tako mislim, da je tudi nam vsem zelo treba dobrih nasvetov, pa tudi mi jih ne bomo tako lahko našli pri samih ljudeh, posebno ne pri takih, ki jim je le sama posvetnost v mislih. Zato se tudi mi zatekajmo k Mariji v vseh težavah in kadar ne vemo, kako bi se odločili. Ne pozabimo, da je Marija Mati dobrega sveta. Tu pri nas v Clevelandu bomo imeli lepo pobožnost v Lurdu na Providence Heights. Vsako nedeljo bo sv. maša pred lurško votlino ob deveti uri, ob štirih popoldne pa procesija. Tako skozi celo leto. Prvo nedeljo v maju bo tam blagoslovitev avtomobilov. Meni se misel zelo dopade, saj vem, kako velikega pomena je, da imamo vsi svoje avtomobile blagoslovljene in Mariji v varstvo izročene. Zdaj Vas pa lepo pozdravljam in ostajam vdana

Anica Kraus, Cleveland.

Dragi Striček:—

To je moje prvo pismo. Pa je tudi prvokrat, da po slovensko pišem. Jaz sem 14 let stara in hodim v osmi razred. To je katoliška šola pri fari sv. Cirila in Metoda. Moja sestra je S. Angela. Ona je dobra za nas v šoli, pa tudi mi smo dobri sestram. Jaz sem vesela, da sem Slovenka. Mojemu očetu in materi je ime Frank in Barbara Flajnik. Doma so iz fare Vinica pri Črnomlju. To je v Beli Krajini, tako pravijo. Be so kind and publish this letter on the page where it says: Naš Striček. Pozdrav od

Frances M. Flajnik, New Brighton, Pa.

Dragi Striček:—

To je moj prvi dopis v Ave Maria list. Zdaj sem v šestem razredu in moja učiteljica je Sr. M. Bertilda. Vsi jo imamo radi, ker ima tudi ona nas rada. Postala sem tudi članica Ave Maria Club. Z veseljem se udeležujemo sej in pridno delamo. Rada berem pisemca, ki jih pišemo v Vašem koticčku. Sem tudi pevka zbora Črički. Zdaj se pripravljamo za koncert, ki bo v čast našim mamicam. Koncert se bo vršil osmega maja. Bom pisala potem, kako smo se imeli. Zdaj pa pozdravljam Vas, dragi Striček, vse čitatelje Ave Marije in vse deklice iz Ave Maria Club. Dragi Striček, želim Vam tudi veselo Alelujo.

Bernice Grden iz Newburga.

Dragi moji:—

Vsem dopisnikom prav lepa hvala za pisma. Vsakega posebej sem jako vesel. Pritožiti se pa moram nad tistimi dečki in deklicami, ki so lani pisali, letos pa nič več. Posebno so se zelo polenili v Sheboyganu, v Kansas Cityju in v Euclidu. Še tista Lena v Pa. je sedaj res prava—Lena... Oglasite se.

Vaš Striček.

Toronto, Ontario.

Obljubila sem, da se bom kaj oglasila iz Toronta. Obljubo moram pa seveda držati. Videla sem, da naši rojaki iz Hamiltona poročajo razne novice iz življenja rojakov, zato sem se tudi jaz namenila nekaj takega napisati. Nedolgo tega sta se od nas preselila na farme Mr. in Mrs. Mlinarich. Poprej sta živela tukaj v Torontu blizu nas, sedaj pa nekje tam za Hamiltonom na farmah blizu Forjanovih. Tako

se je hamiltonsko družina zopet pomnožila za par rojakov. Slišala sem pa, da imata velike težave z začetnim delom na farmi. Zraven tega je Mr. Mlinarich v bolnici in je bil operiran na želodcu. Želimo mu dobrega uspeha in skorajšnjega zopetnega zdravja. Vsak začetek je težak, pa je treba upati na boljši konec. Drugače pa nimam za sedaj posebnih novic iz našega mesta. Kadar bo kaj, bom pa spet kaj napisala. Najlepše pozdrave pošiljam vsem Slovencem širom sveta, kjer berejo naš list Ave Maria.

Regina Hajdinjak.

CVETJE MED TRNJEM

Povest iz življenja.

Priredil B. A.

(Dalje.)

TAKOJ pri glavnih vratih me je sprejela ona mladenka, ki je bila prišla pome na moje stanovanje. Vsa radostna je vzkliknila.

“O, kako sem vesela, da ste tako hitro prišli!”

Ze je tekla pred menoj po stopnicah navzgor. Šel sem za njo in sem se kmalu ustavil v krasno opremljeni majhni sobici. Modre svilene zavese so visele vsenaokrog, med njimi so se smejale lepe podobe in majhne sohe iz pravega kararskega marmorja. Tla so bila pokrita z debelo preprogo, da so se mi noge pogrezale kakor v mehki travi. Električna svetilka je bila zasenčena z rdečkasto zasloni in je skrivnostno razsvetljevala vse stanovanje, ki je bilo polno vonja po cvetlicah in umetnih dišavah. Po sobi so bile razpostavljene razne fine reči, ki spadajo k toaleti pariške plesalke. Nobenega dvoma ni, zašel sem v razkošno opremljeno stanovanje gledališke igralki, ki je nastopala s popolnim uspehom in ji ni manjkalo ničesar. Tam v kotu je bila majhna postelja, ki je bila v vsakem oziru v skladu z majhnostjo stanovanja in njegove gospodarice. Zastrta je bila z belim satinom in modrimi trakovi.

Ob postelji je ždela postarna ženska, ki so mi jo predstavili za gospodinjo obema stanovalkama, Ceciliji in onemu dekletu, ki je prišla mene klicat.

Ko sem stopil k postelji, se je ženska umaknila in mi prepustila sedež ob bolnici. Sedel sem in se zazrl o belo obličje moje Anite. Še v težki bolezni je bilo lepo. Zdelo se mi je pa čudno drobno, zakaj Anita je bila kljub svojim osemnajstim letom še vedno “ta mala”. Pa prav to jo je delalo izredno privlačno. Ni me opazila, zakaj ležala je z zaprtimi očmi kakor da spi.

Gospodinjo sem vprašal, če je bil zdravnik tu in kaj je dejal.

“Da, bil je. Šele pred par minutami je odšel. Dejal je, da si je ranila hrbtenico, da pa ni smrtne nevarnosti. Boji se pa, da bo ostala pohabljen za vse življenje . . .”

Dekle v plesni obleki je zaihtela:

“O, uboga moja male, uboga moja mala!”

Vprašal sem, če je bila Anita ves čas nezavestna.

“Le malo časa. Zvijala se je neprestano in klicala gospoda Alojzija . . .”

“Kako se je pa nesreča zgodila?”

Dekle je razlagala:

“O, plesala je na ozki okrogli platformi, precej visoko nad odrom. S silno naglico se je sukala ob robu po prstih. Naenkrat je zgubila ravnotežje in je padla vznak na oder. O, to je strašno! Anita je bila najlepša in najspretnjša plesalka v vsem Parizu.”

“Res,” sem dejal, “strašno je to, toda lahko bi bilo še hujše. Naj že bo kakorkoli, nekaj dobrega je vendar prišlo iz te nesreče. Sedaj sem vsaj našel tega otroka, ki sem dolgo dolgo bil v takih skrbeh zanj.”

“Kaj mislite, gospod, ali bo ozdravela?”

Vsa velika skrb je zvenela iz tega vprašanja. Stavilo ga je zopet ono dekle. Zdaj sem že vedel, da ji je ime Adela.

“Kako bi mogel kaj reči, gospodična Adela? Samo to vem, da moramo zaupati v Boga in potrpežljivo čakati. Kakor vidim, sta z Anito prijateljici?”

“O da, prijateljici. Poznam jo že okoli dve leti. Prvikrat sem jo srečala v nekem gledališču in od takrat vedno skupaj stanujeva. Zelo rada jo imam. Vedno je tako dobra in ljubezniva.”

“Gotovo ste tudi vi gledališka igralka?”

“Da, gospod. Obe s Cecilijo sva angažirani pri istem gledališču. Ona je najbolj popularna plesalka, jaz pa pojem. Jaz sem bila že gotova s svojo vlogo nocoj, ko se je Ceciliji pri-

petila ta strašna nezgoda. Tako sem bila prosta in sem mogla takoj ž njo in potem po vas."

"Ste gotovo tudi vi katoličanka, gospodična?"

"Da, tudi jaz, gospod." Malo je pomislila in dostavila: "Ampak bila bi lahko mnogo boljša nego sem. Odkar sem se spoznala s Cecilijo, sem začela hoditi bolj pogosto k maši. Cecilija pa ni zamudila ves ta čas nobene nedelje ali praznika. Tudi ob delavnikih gre, če le ni preveč tridna."

"To me pa srčno veseli, gospodična. S to opazko ste mi silno olajšali srce. Orkar se je Anita zgubila, me je venomer skrbelo, kako je z njenim verskim življenjem."

"Spominjam se, da mi je Anita pravila, kako je zbežala iz sirotišča, kamor jo je bil spravil leta poprej dober duhovnik in ji celo prinesel srčkano punčko. Večkrat so ji prišle solze v oči, ko je govorila o vas in o blagih sestrah v sirotiščnici."

"Zakaj pa vendar ni sporočila, kje je, in nas tako rešila naše strašne skrbi in negotovosti?"

"Mislim, da se je bala. Mislila je, da bi jo vi pregovorili, naj se odpove gledališču. Toda v plesu je vse njeno srce. Bala se je, da bi morala postati šivilja ali slamnikarica ali kaj takega, če bi se vrnila k sestram. Kljub temu vas ni nikoli pozabila. Večkrat je rekla, da vas bo obiskala kdaj pozneje, ko bo že prestara za slamnikarico ali šiviljo."

"Nesrečno dete," sem nehote vzkliknil. "Sebi in nam je napravila toliko težkih ur. Hm, hm. Kdo more razumeti nagnjenja in notranje potrebe ljudi."

Tedaj je bolnica globoko zavzdihnila, premaknila bogate črne obrvi in odprla oči. Tiste oči, ki sem jih tako dobro poznal. Zazrla se je vame in me dolgo gledala. Končno me je spoznala.

"O, gospod Alojzij, ali ste res prišli! Hvala Bogu! Sem že mislila, da se nikoli več ne bova videla. O, odpustite mi, odpustite mi. Grdo je, da sem zbežala, ko ste mi bili tako dobri. Toda bala sem se, bala sem se . . ."

"Že dobro, že dobro, dete moje. Vse mi je znano. Tvoja tovarišica Adela mi je vse povedala. Zelo me je skrbelo, seveda, pa tudi dobre sestre. Toda vse je dobro sedaj. Pozabimo, kar je bilo. Spet sem te našel, ti malo jagnje,

ki se je izgubilo iz hleva."

Nalahno sem ji božal drobno ročico. Njene velike oči so zalile solze. Hvala Bogu, v dnu srca je bila še vedno dobra.

"Anita — ne morem ti reči Cecilija — upam, da še nisi pozabila moliti. Tudi upam, da še nisi pozabila na Boga, ki je te rešil iz rok gospe Lamerove."

"Ne, ne, gospod, vsega tega nisem pozabila. Ljudje seveda ne vedo, da je slavna plesalka Cecilija hodila redno k maši in ni nikoli opustila vsakdanjih molitev. Nikoli nisem pozabila, kaj ste mi povedali o Bogu. In da bi mi ja nikdar ne šlo iz spomina, sem si ohranila ostanke tiste srčkane punčke, ki ste mi jo bili prinesli. Ali še veste, kako ste dejali, da vam je sam Bog navdihnil, da mi jo kupite?"

Obrnila se je k Adeli in dejala:

"Draga moja, prinesi tisto punčko."

Brž je Adela stopila k majhni omarici in prinesla naročeno.

"Vidite jo, gospod," je živo rekla Anita. Vsa otroška je postala in oči so se ji svetile kakor takrat, ko je prvič zagledala moj nenavadni dar tam v sirotišču pri sestrah.

Nisem se mogel premagati, mehko mi je postalo pri srcu. Prizor je bil tako ljubeč, da sem si obrisal solzo. Zares čudno, kako globok vtis je napravil moj dar na srce tega otroka. Neznatna stvarca, otročja igrača, ji je pomagala, da se je čuvala vsega slabega sredi vse pariške zapeljivosti.

"O, globočina bogastva in modrosti božjega spoznanja! Kako nerazumljive so njegove sodbe, kako neizsledna njegova pota!"

Kaj malo sem si mogel predstavljati tisto jutro, ko sem stopil v trgovino za otročje igrače in zardeval kot kmečka nevesta, kako veliko delo bo tista punčka opravila pri Aniti. Misel na punčko in spomin na moje tedanje besede o Bogu sta ostala v Anitinem srcu nerazdružljivo zvezana.

In tako je moj lepi metuljček, moja varovanka Anita, ohranil v sebi vso globokost vere in zaupanja v Boga. Kljub vsem nevarnostim si ni osmudil bleščečih kril v vrtincu veseljaškega pariškega življenja.

Prečudno žalosten je bil pogled na drobno dekletce v postelji, ki je bila najbrž za vse življenje pohabljen. Toda premišljeval sem, če ni v vsem tem zopet nov in glasen dokaz božje

Previdnosti, ki sem jo že tolikokrat občudoval v raznih doživljajih, odkar sem bil prišel na Francosko. Tako sem se za hip poglobil sam vase, toda bilo se je treba spet vrniti k bolnici pred menoj.

“Anita, kako si pa uspela, da si prišla k gledališču in postala tako slavna plesalka? Ali si imela kakega znanca v Parizu, ki te je kam priporočil?”

“Ne, gospod, nič takega. Ko mi je sestra v zavodu povedala, da se bom morala učiti za šiviljo ali slavnico ali kaj takega, sem se začutila silno nesrečno in zavrženo, zakaj vsako tako delo mi je bilo jako zoperno. Hotela sem biti prosta in se gibati popolnoma po svoji volji. Želela sem si lepih reči, o katerih ste mi pravili, da mi jih bo Bog poslal, če bom pridna. Bila sem zaljubljena v lepe obleke, cvetlice in kar je še takega. Tu pa tam mi je prišla pred oči slika lepe plesoče deklice. Ples sem imela zelo rada. Še ko sem bila pri gospe Lamerovi, sem se rada pridružila otrokom na cesti in plesala z njimi. Seveda gospa Lamerova tega ni smela videti. Ko sem spremljala tisto sestro iz zavoda v mesto, sem videla lepo oblečene plesalke in sem zahrepenela po plesu in lepih oblekah. Nisem si mislila, da bi bilo v tem kaj slabega. Vedela sem, da bi lahko molila in rada imela Boga tudi med plesom, nič manj kot pri šivanju in krojenju. Te misli so mi prišle tudi takrat, ko sva bili s sestro v cerkvi in je ona tako dolgo molila pred Marijino podobo, okrašeno s tolikimi cveticami in lučkami. Takrat sem se odločila, da se ne vrnem v zavod, temveč pojdem in postanem plesalka. Zbežala sem iz cerkve in skoraj tekla po ulici, da bi me sestra ne mogla najti in odvesti s seboj v zavod. Ko sem se čutila varno, sem postajala pred izložbenimi okni in ugibala, kaj vse si bom kupila, kadar bom plesalka. Hodila sem dalje in dalje. Ni bilo dolgo, ko sem se zavedala, da sem lačna. Denarja nisem imela in kako bi mogla vedeti, kam naj se obrnem? Končno sem vprašala stražnika, kje je gledališče. Brala sem bila v knjigah, da so plesalke v gledališčih. Zato sem tako vprašala. Stražnik me je nekaj časa začuden gledal, kakor da ni razumel mojega vprašanja. Morala sem ga ponovno zaprašati. Zopet me je začuden gledal. Kaj si je mislil, sam Bog ve. Potem me je prijel za roko in me odvedel po dolgi in široki cesti. Na obeh straneh so bile prekrasne trgovine in lepo oblečeni ljudje in kočije in vsega drugega

polno. Končno mi je pokazal, kam naj grem, da najdem napis, ki znači gledališko poslopje.”

Malo se je oddahnila in nadaljevala:

“Tako sem hodila in hodila, dokler nisem prišla do velikega poslopja, ki je bilo pokrito s slikami čez in čez, s slikami, kot sem jih tako rada gledala. Bile so same lepe deklice plesalke v prekrasnih oblekah. To je bilo spet nekaj zame. Zdaj sem našla, kar sem iskala, to so bile moje misli. Na vso lakoto sem precej pozabila. Pred hišo sem dolgo čakala in gledala na vse strani. Končno sem zagledala vrata z napisom: Vhod za umetnike. Videla sem, kako stopajo skozi tista vrata lepo oblečene dekleta in sem kar za njimi stopila. Ko sem bila notri, seveda nisem vedela, kam naj se obrnem in kaj naj naredim. Začela sem jokati. Kraj je bil teman in zelo neprijeten vzduh se je širil naokrog. Nazadnje je stopila k meni ena tistih deklet in me vprašala, kaj delam, česa želim, čemu plakam in še polno drugih takih vprašanj. Povedala sem ji, da mi je Anita ime in da sem ušla iz zavoda sv. Vincencija. In še to sem rekla, da želim postati plesalka in imeti lepe obleke.”

Zopet se je oddahnila. Da sem tudi jaz kaj rekel, sem vprašal:

“No in, Anita. Kaj ti je pa tista lepo oblečena deklica odgovorila?”

“O, smejala se mi je in me je tako čudno gledala s tistimi velikimi očmi.”

“Hm, lahko si mislim, da se je morala smejati.”

“Ampak kmalu me je prišla za roke in dejala: Pojdi z mano, moja mala.”

“Tako je rekla?”

“Da, tako je rekla in me je odvedla do nekih vrat, ki so imele napis: Režiser. Potrkala je in vstopili sva. Tam sem videla lepo oblečena mladega moža, ki je sedel ob pisalni mizi, obložen z velikimi knjigami. Temu je moja spremljevalka povedala vse, kar je vedela o meni. Zdaj se je tudi mladi mož začel smejati. Ko sem ga videla, kako se smeje, sem spet postala močno lačna in spet sem začela jokati. Mož mi je rekel, naj nikar ne jokam, deklet mi je pa prineslo slaščic in kuhane čokolade. Kmalu sem bila spet židane volje. Potem me je mož vzel na svoj dom in naročil svoji ženi, naj me uči plesati. Bila mi je zelo dobra in me lepo učila. Vidite, tako je prišlo, da sem postala plesačica in sem nastopala v gledališčih.”

Anita me je pogledala z velikim vpraša-

njem v očeh, češ, kako mi je všeč njena povest. Jaz pa si nisem mogel kaj, da se ne bi smejal.

“Kaj, zdaj se tudi vi smejete, gospod Alojzij?”

“Seveda se smejem, kaj hočem drugega. Kdo se ne bi smejal takemu prismojenemu metuljčku?”

In vendar — njena povest me je nemalo ganila. Pri vsej netečnosti Anitinega ravnanja nisem mogel prezreti, kako je vendar ves čas čuvalo nad deklico božje varstvo in jo vodilo k cilju, čeprav po velikih ovinkih. Spomnil sem se Davidovega psalma, ki pravi: Angelom svojim je naročil zavoljo tebe, po rokah te bodo nosili, da ne zadeneš z nogo ob kamen . . .

“Treba bo, da se vrnem domov, Anita. Dan se bo že delal, ko bom spet doma. Voznik me gotovo že kaj težko čaka. Kmalu pridem spet in boš še kaj povedala. Za enkrat ni nevarnosti, tako je podobno. Ampak glej, da boš natančno ubogala zdravnika, če hočeš ozdraveti. Pa na Boga ne pozabi in veliko moli. Pa z Bogom, mala moja in pridna bodi.”

Hitel sem, zakaj bilo je že blizu tretje ure zjutraj in pot je bila dve uri dolga.

Takoj po zajterku tisto jutro sem stopil pogledat Henrika. Vedel sem, da ga bo zanimala zgodba moje male varovanke, o kateri sem mu nekoč pripovedoval. Na vrtu sem srečal njegovo ženo, ki je počasi stopala med gredicami in brala knjigo, ki se mi je zdela podobna kake-mu romanu. Prav mirzlo mi je želela dobro jutro. Jaz sem se dobro počutil, čeprav mi je bila noč potekla skoraj brez spanja.

“Dobro jutro, gospa. Ako se ne motim, se je vaša sinočnja zabava precej žalostno končala.”

“Ne razumem vas, gospod. Na kakšno zabavo pa namigavate?”

“O, kar se tiče znane plesalke Cecilije. Čui sem, da se je ponesrečila pri plesu.”

Malo je pomolčala, kakor da ne ve, ali naj vzame moje besede kot nagajivost ali kot nekaj resnega. Odločila se je za zadnje.

“O da, gospod. Cecilija je menda precej nesrečno padla in so jo morali takoj spraviti domov. Prav žal mi je, zakaj Cecilija je čudovita deklica in neverjetno spretna plesalka. Toda, vaša svetost, ali smem vprašati, kako vi tako hitro izveste novice iz pariških teatrov?”

“O, milostljiva gospa, to ni nič takega. Saj veste, duhovnik sem in tako je prišlo, da sem bil

ponoči klican k bolnici in sem se vrnil šele ob zori iz Pariza. Bolnica je bila pač ravno ta vaša čudovita plesalka Cecilija.”

“Ne brijte norčev, gospod,” je dejala nekoliko nejevoljno, pa se je vendar videlo, kako jo je moj odgovor presenetil.

“Mi ne pride na misel, gospa. Ni ravno šala, če mora človek iti šele ob petih zjutraj k počitku. Ali se vam ne zdi, da se potem človeku ne ljubi uganjati burk?”

“Ampak kako na vsem svetu pride nočna plesalka do tega, da kliče vas, katoliškega duhovnika?”

“Zato, gospa, ker ta slavna Cecilija je bila vzgojena po katoliško. Še danes je globoko ver-na in prisega na vse tiste reči, katere ste vi meni skušali prepovedati, da bi jih pripovedoval vašemu sinčku. Cecilija je torej dobra katoličanka in je naredila tako kot vsak katoličan naredi v boleznih. Duhovnika pokliče.”

“O, gospod Abbe, to je pa naravnost romantično. In to veste, da sem jaz jako zavzeta za vse, kar je romantično.”

Moj odgovor je bil nekoliko zafrkljiv, toda zanimanje za Cecilijo je premagalo v ženi vse drugo in ni poprijela. Namesto tega je dejala:

“Jaz bi pa rada videla to ljubko bolnico. Kaj mislite, ali bi bilo mogoče?”

“Mislim, da bi se dalo narediti. Sicer pa lahko njo samo vprašam, saj jo mislim kmalu spet iti pogledat.”

“Prav lepa hvala, gospod. To bo zame izreden užitek. Upam, da ni nevarnosti za njeno dragoceno življenje?”

“Kolikor vem, ni take nevarnosti. Pravijo pa, da utegne ostati za vse življenje pohabljena.”

“O, to je pa žalostno. Kako čuden konec za ta toliko obetajoči talent!”

“Kaj se hoče, gospa. Ampak ta toliko obetajoči talent bi lahko imel še vse bolj žalosten konec. Zdaj je prizadeto samo njeno telo. Sam Bog ve, kaj bi se utegnilo pripetiti njeni čisti duši, ako bi le dolgo ostala na odrih pariških gledališč.”

Naravnost v oko sem jo pogledal. Ni vzdržala. Umaknila je pogled. Prišla mi je prepričevalna misel: Žena, s teboj ni vse, kakor bi moralo biti . . . Pa sem zasukal drugam in vprašal:

“Ali je Henrik doma?”

“O, doma, seveda. Tiči v tisti svoji knjiž-

nici in je zarit kot po navadi v skladovnico suhoparnih in prismojenih knjig."

"Hvala, gospa. Rad bi ga pogledal. Vesele me pa, da ste si vi izbrali boljši del, kot Marija v evangeliju, in se bavite le z vzvišeno književnostjo, ki vas navdihuje z visokimi ideali."

Za hip sem ošvrknil s pogledom njeno knjigo, ki sem jo bil med pogovorom spoznal za plehko plažo. Zato sem ji za slovo zasolil tisti prozorno zaničljivi kompliment.

Henrika sem res našel med skladovnico knjig.

"Dobro jutro, prijatelj. Ali spet čepimo nad Huxleyem in iščemo novih razsvetljenj v zadevi najvažnejšega in največjega vprašanja?"

"Dobro jutro, Lojze. Prav vesel sem, da si prišel. Ampak za enkrat ne berem Huxleya. Nekaj drugega, kar bo tudi tebi mnogo bliže. Poglej, če boš spoznal tega pisatelja."

Pogledal sem in videl, da bere globokoumen spis svetega Tomaža Akvinca.

"O, iskreno me veseli, da si spet začel prebirati zdravo modrost. Vsekako korak naprej od Huxleya. Ali se ti je kaj posvetilo med tem branjem?"

"Bojim se, da ne. Tudi Tomaž nima drugega ko tiste stare dokaze, ki me že v bogoslovju niso mogli prepričati. Moja bolezen, če je to bolezen, se mi zdi bolj in bolj neozdravljiva."

"Prazne marnje, Henrik. Vsaka bolezen te vrste je ozdravljiva, treba je samo jemati prava zdravila. Daj mi pravico, da ti jaz predpišem medicino. Zajemi veliko žlico vsak dan iz svetega Tomaža in si nikdar ne kvari želodca s Huxleyem in Spencerjem. Boš videl, kako hitro bo prihajalo zboljšanje."

"Ne bom obljubil, Lojze moj, ne bom obljubil. Nimam vere v to tvojo medicino. Tomaža sem samo prelistaval, ne resno bral. Samo takole za majhno spremembo."

"Tudi prav, Henrik. Ako nimaš vere v mojo medicino, odrini vse te bukve nekam v kot in dajva malo pokramljati."

Povedal sem mu, kaj se mi je sinoči pripetilo. Res ga je zanimalo in vzkliknil je:

"Čudovita zgodba, Lojze! Kako neznane skrivnosti nas obdajajo na vseh straneh, pa se tega kar nič ne zavedamo."

"Resnično, skrivnosti vse polno vsepovsod. Ne samo verskih skrivnosti. Ves svet jih je poln. Pa tako lahko verjamemo skrivnostim tega sve-

ta, tako težko pa onim, ki jih vera prinaša s seboj."

Prihajalo mi e na misel, kako je nekoč dejal naš bogoslovni profesor: Ti nesrečni racionalisti verjamejo vse in vsakemu, samo božji besedi ne . . .

Henrik je menda slutil, kje so moje misli. Dejal je:

"Ali še veš, Lojze, kako je profesor Martin nekoč trdil, da so nacionalisti omejeni . . .?"

Smejati sem se moral, ko sem videl, da sva se oba naenkrat spomnila iste reči. Vendar nisem ostal pri tem predmetu. Že zdavnaj sem vedel, da s samim umovanjem Henrik ne bo našel poti k veri nazaj. Zazdelo se mi je, da se hoče Bog poslužiti drugačne poti. Trpljenje in bridkost! Prišlo mi je na misel, kako sva nekoč govorila o dolgi dolgi poti brez ovinkov, ki včasih vodi skozi življenje. In takrat je Henrik pritrdil, da na njegovi poti res ni ovinkov in tudi nobenih napisov, ki bi prisnesli kaj pojasnil in razlage.

In sem se domislil, da utegne priti kmalu oster ovinek. In od tam naprej bo vodila pot—preko Kalvarije. Kako se bo mojemu prijatelju godilo na tisti poti? Preden sem se poslovil, sem resno vprašal prijatelja:

"Henrik, povej mi, če si kdaj pomislil, da je še druga pot, ki vodi k Bogu, ne samo pot umovanja in dokazovanja?"

"Kako to misliš, Lojze?"

Njegov vprašajoči pogled je obvisel strumno na meni.

"Pot križa, Henrik."

Zelo resno sem izgovoril te besede in že sem se poslavljal. Nič ne vem, kaj mi je mislil Henrik odgovoriti. Sicer pa nisem čakal odgovora. Pustil sem ga in odšel.

(Dalje prih.)

KOTIČEK lemontskih klerikov

ZALOVANJE IN GODOVANJE.

Smrtna kosa žanja neprestano in požanje dobro žetev z ljuljko vred. Tako smo videli, da je padla dobra pšenična bilka, ko je postal žrtev neizogibne kose Rev. Father Plvnik v Jolietu. Kot nas bližnji sosed in dolgo vrsto let

zelo priljubljeni župnik pri sv. Jožefu v Jolietu nam je bil vsem dobro znan.

Ravno smo bili pri molitvah brevirja v cerkvi, ko je dospela k nam žalostna novica. To je bilo v sredo 23. marca. Takoj se je oglasil v našem stolpu žalni zvon in smo zaslutili, da mora biti nekaj takega. Takoj se je smo zaslutili, da mora biti nekaj takega. Takoj po končanih kornih molitvah smo izmolili zanj cerkvene molitve in prosili Boga za pokoj njegove duše.

Drugo jutro smo pa opravili zanj slovesno sveto mašo zadušnico v naši cerkvi. Posamezni so ga šli pokropit, ko je ležal na mrtvaškem odru, naslednji ponedeljek so pa skoraj vsi naši duhovniki šli na pogreb. Naj blagi Father v miru počiva!

Med žalovanje ob smrti Rev. Plevnika se je mešalo tiste dni razno godovanje. Dne 21. marca je bil praznik sv. Benedikta, torej god našega sedanjega preč. P. komisarja. Takoj zjutraj je šla vsa družina čestitat srečo in voščiti preč. godovnjaku. Na obed sta prišla tisti dan Father Aleksander in Marcel iz Chicage. Med obedom je igrala kleriška banda godovnjaku na čast. Tudi razni govorniki so se oglašali. Ali naj povem, o čem so govorili? O novem samostanu, ki bi ga vsi tako radi imeli...

Father John je izrazil željo, da bi letos zadnjikrat obhajali god sv. Benedikta v starem poslopju. Prihodnje leto želi priti čestitat v novem samostanu gori na gričku. Father Aleksander je dejal, da je bil sv. Benedikt tisti, ki je dal frančiškonom prvi samostan, namreč Porciunkulo pri Assisiju. Nam naj pa komisar P. Benedikt preskrbi nov samostan. Father Benigen je rekel, da je sv. Benedikt zelo ljubil gore. Nedvomno jih ljubi tudi njegov pomenovalec, naš komisar. Zato naj nam kmalu sezida nov samostan na gričku, da bo vsaj nekoliko na višini, ko gora ni okoli nas.

Naš slavni čebelar, Rev. Father John, je pa obhajal god ravno tisti ponedeljek, ko se je vršil pogreb Rev. Plevnika. Seveda zavoljo tega godovanje ni bilo, kakor bi moralo biti. Nekoliko smo pogodovali, seveda bolj žalostno, zvečer po pogrebu, ko so se pogrebci vrnili iz Jolietu. Slovesno razpoloženje je pa dvignila okolnost, da smo imeli pri večerji dva častna gosta iz Minnesote, namreč Rev. Johna in Josepha Trobca. Oba sta se gredoč iz Jolietu nekoliko pomudila pri nas. Zelo smo jima hvaležni za prijazen obisk. Rev. John Trobec je bil tisti dan prvič pri nas in upamo, da se mu je prav dopadlo. Še dva druga gospoda sta se nekoliko ustavila, namreč Rev. Gnidica OSB. iz Kansas Cityja in Rev. Potočnik iz Sheboygana. Škoda, da se jima je tako mudilo in nista mogla kaj časa ostati z nami. Se pa za drugič priporočamo.

Še en god smo praznovali, tega pa dne 1. aprila. Takrat je godoval Rev. P. Hugo. Njemu smo še prav posebno iskreno voščili srečo in molili za zboljšanje njegovega razrahljanega zdravja. Upamo, da ne bo brez uspeha.

Dobre sestre na sosednjem gričku so imele veliko posla tiste dni, ker so za vsakega godovnjaka naredile veliko in seveda na vso moč sladko torto. Te umetnice znajo narediti take lepe torte, da jih je kar škoda pojesti. Za Rev. Johna so naredile vrhu torte kar cel čebeljak. Malo je manjkalo, da niso čebelice letale ven in noter. Naj Bog obilno povrne dobrim sestram ves trud.

DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ — Po \$1: M. Prebelich, M. Petach, Mr. Dragoman, A. Sustarsich, druž. Mulec, A. Schumuk, Mrs. Mirtič, Mrs. P. Pogačar, M. Zaletel, druž. Perušek, Babnič, Mrs. Widerwool, Mrs. Trpinc, F. Bachnik, G. Gregorich, Mrs. Podpečnik, M. Knez. — Po \$2: J. Kolar. — Po \$3: Mrs. Stražišar, Mr. in Mrs. Tutin, Mrs. Kness, druž. Narobe. F. Gornik. — Po \$5: A. Grdina, Neimen. — Po 50c: N. Tomic, L. Zakrajšek, Mrs. Travnikar, F. Hochevar, A. Walter, Mrs. Starc, J. Ponikvar, A. Bradac, Mr. Banich, M. Stusek. — Po 75c: M. Poplikar. — Po \$10: F. Pirman.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po 50c: A. Kump, M. Bluth, M. Bencic, V. Ruppe, M. Grbec, J. Omanen, Mrs. Kremžar, K. Perme, L. Rigler, J. Dolenc, J. Svingel, Mrs. Rojc, Mr. Sadar, Mrs. Petric, J. Hribar, Mrs. Zalogar, R. Verbič, J. Micksnash, M. Gorup, Mrs. Lužar, G. Meterc, M. Prostor, M. Ciuha, Mrs. Mestek, Mrs. Casserman, M. Cesnovar, T. Karger, A. Koren, Mrs. Gerbec, Mrs. Smerdel. — Po 25c: Kastelic. — Po 20: Ulčar. — Po \$1: M. Svete, M. Prebelich, Mrs. Maček, M. Pajk, F. Cerar, A. Mestek, R. Ceinar.

APOSTOLAT SV FRANČISKA — Po \$10: M. Sadar, F. Dawney, R. Bukovec, J. Rozic, F. Mocnik, F. Marinko, J. Strumbel, P. Pust, H. Terbic, L. Krasovec, K. Krasovec, M. Znidarsich, M. Dragan, M. Urajnar, J. Urajnar, F. Verhovec. — Po \$20: Dva Neimenovana. — Po \$5: J. Shiltz. — Po \$1: B. Augusta, A. Bachnik. — Po 50c: B. Vardijan.

ZA MISIJON — Po \$3: Neimenovana. — Po \$2: T. Archul. — Po \$1.50: A. Hribar. — Po \$1: Mrs. Kness, J. Mazarec, Mrs. Mestek. — Po 50c: A. Terjančič, Mrs. Zalogar, J. Hocevar.

ZA STUDENTE — Po \$3: J. Anzlovar. — Po \$1: Neimenovan. — Po 50c: L. Zakrajšek, Mrs. J. Grahek.

SVETE MASE — Po 1: M. Fajfar, M. Sigalle, J. Dressler, J. Shiltz, A. Gliha, M. Konechnik, M. Bluth, F. Ashenbrenner, K. in J. Ashenbrenner, A. Susman, M. Dreshar, Mrs. Janezich, A. Zupančič, Mrs. Rojc, Mrs. Kosir, F. Zakrajšek, Mrs. Ambrožič, M. Sadar, M. Gornik, M. Babnič, Mrs. Zakrajšek, Mrs. Oražen, Mrs. Vičič, Mrs. Mulec, M. Lokar, M. Grber, M. Zaletel, M. Pozačnik, Mrs. Breščak, druž. Perušek, Mrs. Gerček, B. Sedmak, druž. Gornik, druž. Beg, J. Mazarec, J. Dolenc, Mrs. Gornik, J. Fabjan, M. A. Hegler, F. Pomšič, Neimenovan, Mrs. Stepanich, Mrs. Banich, M. Sajovec, A. Guna, Mrs. Gerbec, Mrs. Jennie Puhek, Mrs. Smerdel, J. Pelhan, M. Pomšič, Mrs. Zagar, J. Rosenberger, H. Zore, Mrs. Frankovich, J. Meglen. — Po 5: Mrs. Koren, A. Hochevar, Neimenovana. — Po 2: Neimenovan, Neimenovan, M. Zelle, J. Hribar, Mrs. Zalogar, Mrs. Verzuh, Mrs. Stražišar, Mrs. Glavan, F. Fabjan, M. Hochevar, Neimenovana, Mrs. Grahek, J. Gačnik, Mrs. Vardijan, druž. Belingar, A. Banich, J. Kuhel, V. Pogačnik. — Po 7: J. Ferjančič. — 12: I. Pust. — Po 5: Neimenovana, J. Kirn. — Po 4: Mrs. Mirtič. — Po 3: Mrs. Kremžar, Mrs. Starin, F. Gombac, A. Rogel, F. Cerar, Neimen., K. Brunezy.

MLADA SLOVENIJA V KANADI

DOPISI IZ KANADE

St. George, Ontario.

KAKOR vidim, naš kanadski kotichek lepo napreduje. Morebiti ga bo treba celo kmalu razriniti, da se ne bomo preveč drenjali v njem. Poprej so bili res dopisi iz Kanade redki. Menda smo mislili, da ne znamo pisati. Odkar so nas pa P. Ambrožič začeli navduševati, da naj se ne bojimo pik in vejic, smo pa kar pogumno prijeli za pero. Sicer se pa učimo pisati iz Amerikanskega Slovenca in našega preljubljenega lista Ave Maria. Posebno nam je velikega pomena ta mesečnik, ker nas hoče tako lepo združiti v eno družino vse, ki smo tostran velikega morja. Oba lista imamo zelo radi, zakaj v enem najdemo vse polno novic od vseh strani, drugi nam pa prinaša mesec za mesecem toliko koristnega branja za duhovno razvedrilo, da je res vse hvale vreden. Jaz vsako številko preberem od kraja do konca. Pri vsakem članku razmišljam, koliko dobrega sem brala v njem, posebno pa pri spisih izpod peresa naših častitih duhovnikov.

Prav tisti spisi neprecenljive vrednosti za nas, ki živimo daleč na farmah in ne moremo v cerkev tako pogosto, kot bi radi. Zato znamo ceniti dobroto takega lista kot je naša Ave Maria. Veliko zaslugo ima, da ohranjuje premnoge naše rojake v veri in vdanosti do katoliške cerkve.

Posebej naj omenim, da zlasti rada berem tiste reči, ki jih piše neka šolska sestra. Že samo njeno ime me spominja na moja mladostna leta. Bilo je v Dolnji Lendavi, ko sem zelo rada zahajala k častitim sestram. Prišle so k nam leta 1922. Poučevale so nas v petju. Organizinja je bila sestra Maristela. Pa nas niso samo petja učile, ampak še mnogo drugih koristnih reči. Zlasti sem pri njih veliko slišala, kaj je prava ljubezen do bližnjega in spoštovanje do vsakega človeka.

Jaz sem marsikatero prosto uro preživela v družbi ljubeznivih sester. S. Maristela mi je

bila kakor druga mati. Rada me je imela, ampak me je tudi pošteno pokarala, kadar sem kako reč napačno ukrenila. Pa sem si vselej rada vzela k srcu njene dobro mišljene besede. Da, takrat je bilo lepo, toda prišel je dan ločitve in slovesa. Postala sem nevesta in se kmalu poročila. Nikoli ne bom pozabila dneva, ki je bil zadnji v mojem ledičnem stanu. Bilo je v nedeljo 20. maja. Kakor po navadi, sem šla tudi takrat v cerkev, da bi pri šmarnicah z drugimi dekleti zapela Mariji na čast. Toda tisti dan ni bilo mojega petja. Tudi č. sestra ni mogla peti, ko je videla, da s solznimi očmi poslušam pevce in pevke. Tako čudno mi je bilo pri srcu, da se ne da popisati.

Pozneje sem pa spet pela v našem pevskem zboru vse do odhoda v Canado. Ko je pa prišel čas za potovanje čez morje, sem spet šla k čč. sestram, da se primerno poslovim. Bila je jako težka ločitev. S. Maristela mi je dala podobico z napisom: Z Bogom, ljuba Micika, in na svidenje. Če ne poprej, pa v nebesih . . .

To sem napisala v dokaz, kako globok vpliv lahko imajo na mlade ljudi dobre sestre. Zato želim priporočiti vsem staršem, kjerkoli ste, da pošljite otroke v šolo k sestram, kjer je le količkaj mogoče. Ne glejte na tiste majhne žrtve, ki jih morate za to utrpeti. Verjemite, da bodo take žrtve prinesle obilen sad.

Zdaj pa še želim omeniti naše lepo društvo v Hamiltonu. To je res naša društvena družina. Prav prijetno se imamo, kadar smo skupaj. Tudi napredujemo v članstvu in na blagajni. Priporočala bi pa še drugim Slovencem in Slovenkam v okolici, da bi vsi pristopile v naše društvo. Dajte, dragi rojaki, odločite se in postanite naši člani. Tako bo iz našega društva postala ena sama velika Slovenska Družina. Malo dobre volje je treba in nekoliko požrtvovalnosti, pa boste videli, kaj se še vse lahko naredi. Zbirajmo se vsi skupaj okoli našega vrlega predsednika Jožeta, ki se tako trudi za napredek nas vseh. Pomagajmo mu in vsi delajmo po njegovem zgledu. Zdaj pa lepo pozdravljam vse bralce, posebno vse naše društvenike.

Mrs. M. Beligac.

Bartonville, Ontario.

Temu dopisu bi dal naslov: Preloški maj. Če boste brali naprej, boste kmalu zvedeli, zakaj tako. Vsako leto mi mesec majnik obudi spomine na prelepo belokranjsko navado, ki jo prinaša s seboj ta mesec. Po vseh vaseh in holmih se vidijo ponosno stoječi in okrašeni "maji", ki jih belokranjski fantje postavijo prvega maja v čast Kraljici majnika. Še danes me veselje prime, če se spomnim onih davnih dni, ko smo v mladih letih v slavni Preloki postavljali mlaje. Mislim, da ni bilo niti enega Preločana, ki bi za pečjo ostal in bi bil mlaj brez njega postavljen. Moral je stati do šeste ure popoldne in ko je na visokem drevesu ponosno zavihrala zastava, so se oglasili možnarji... Krepko so oznanili drugim vasem naokoli in daleč ta dol na Hrvaško, da naš mlaj že stoji. In ko je bilo vse delo okoli mlaja opravljeno, smo šli vsi v cerkev k šmarnicam.

Ta prelepa navada je pa nekoč mene stala precej pokore. Moral sem celih štiriindvajset ur kosti svojega rojstva obračati v črnomeljski "špehkamri". Naj povem, kako je do tega prišlo.

Kar nas je bilo tedanjih fantov v slavni Preloki, ni nobeden imel na domačem posestvu primerne smreke za dovolj ponosen mlaj. Da bi zavoljo tega ostalo brez mlaja, bi pa bilo za vse tedanje fante v Preloki velika sramota. Zato smo nekega lepega večera vzeli vsak svojo sekuro in hajdi v gozd. Ustavili smo se pod najvišjo smreko in naše sekire so zapele svojo smrtno pesem. Nobeden od nas pa ni vprašal, v čemgavem sekamo in čiji je ta svet, na katerem raste naš bodoči mlaj. To smo zvedeli šele pozneje, ko je že ponosno stal v naši vasi.

Pride mimo možakar iz sosednje vasi in spozna v našem mlaju smreko, ki je manjkala v njegovem gozdu. Takoj nam zapreti, da nas bo tožil gosposki. Prosili smo ga, naj nam prizanese s tožbo. Obljubili smo mu, da bomo smreko plačali, povrhu pa še lahko pride po drevo, ko ga bomo prvega junija podrli. Toda vse naše prošnje in obljube so bile bob v steno.

Po osmih dneh smo bili poklicani na sodišče. Po pravici smo vse priznali, kako smo prišli do mogočnega mlaja. Pozabil sem že, po katerem paragrafu je sodnik izrekel svojo sodbo. Šlo je pa hitro: Pok — in za 24 ur "špehkamre". Da, paragraf sem pozabil, toda "špehkamra" mi

je ostala v trajnem spominu, čeprav ne v preveč dobrem.

Priznam, da sem takrat naredil greh v čast božjo, toda s pomočjo črnomeljske "špehkamre" je bila tudi pokora pravilno narejena. Veliko let je že šlo v večnost od tistega časa, toda vsako leto, ko se bliža maj, se spomnim tega dogodka. Tudi letos je tako. Zraven sem pa radoveden, če bo tudi letos stal tak mlaj v slavni Preloki v čast majniški Kraljici.

To je bila torej moja prva kazn, za katero se pa še danes prav nič ne sramujem pred javnostjo. Saj sem prepričan, da dobri Bog ne bo sodil po tistem paragrafu tedanjega črnomeljskega sodnika. Tam gori se prav gotovo drže drugačnih paragrafov.

Še bolj nedolžna je pa bila moja krivda šest let pozneje, ko sem moral celih sedem dni v isti špehkamri premišljevati globokost tedanjih avstrijskih paragrafov. To bom pa povedal v prihodnji številki, pa moram prej videti, če bo tale moj dopis zagledal luč belega dne.

Za zdaj pa končam z besedami: Živel preloški mlaj in ž njimi vsi čitatelji lista Ave Maria, ki boste kmalu začeli spet častiti majniško Kraljico.

Jože Starešinič iz Preloke.

JEZUIT jih je pa le potegnil. — Ameriški jezuit Rev. Friderik Siedenburg, znan sociolog, je hotel na licu mesta proučiti ruske socialne razmere. Vedel je, da mu kot jezuitu-znanstveniku ne bo dovoljen vstop v deželo. Zato je na zunaj zatajil jezuita in igral samo znanstvenika. Kot tak je v civilni obleki brez večjih sitnosti prišel v deželo in se seveda nastanil v hotelu za zunanje turiste. A to vlogo je samo na zunaj igral. Pri zaprtih vratih svoje sobe je bil jezuit. Še maševal je vsako jutro. Od sv. očeta si je pred odhodom v Rusijo izprosil dovoljenje, da sme brez mašne obleke in običajnih sv. posod opravljati sv. daritev. Saj ko bi bila obmejna komisija kaj takega odkrila med njegovo prtljago, bi bila takoj vedela, koga ima pred seboj, in ga nazaj poslala. Nekaj odtrganih listov iz mašne knjige, navaden kozarec in majhna relikvija, ki jo je nosil pri sebi, to ni vzbujalo pozornosti stroge komisije. Tako je lepo pred nosom raznih državnih špijonov, ki jih vsepovsod mrgoli, zjutraj maševal, čez dan pa kot učen inozemski znanstvenik proučeval socialne razmere in pri tem marsikaj izpazil, kar bi tudi ne smel.

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA P. Hugo.

DOBRO je pogodil. — Dr. H. O. Delaney je dejal Kolumbovim vitezom v Beloit, Wis.: "Nevednost in moralna zabloda sta sovražnikadvojčka vere in Cerkve. Tisti, ki se jim v njihovi oholosti zdi, da so preučeni, da bi mogli verovati, so v verskih stvareh navadno bolj nevedni kot najpreprostejši vernik. Napadajo, česar ne razumejo. Moralna propalost je bila pa itak vedno nasprotnica vere. Tema in luč, naj bo že v glavi ali v srcu, se ne bosta nikdar posestrili. Dokler se je življenje brezvercev kolikortoliko ujemalo z verskimi nauki, niso imeli nič proti veri. Ko so jeli čez razne plotove skakati, so začeli udrihati po veri in Cerkvi, mesto da bi sebi na prsa trkali." Pač znana pesem: Primite tatu!

IZ zdravstvenih ozirrov. — Koliko neresnice se se skriva za tem plotom! Koliko jih je, ki se skrivajo za to masko! Razni grešniki si jo radi nadenejo, da se iz kake prevroče kaše izkopljejo. Tako se je nedavno Mr. Earl Browder, general ameriških komunistov, s pomočjo nje rešil velike blamaže. Med njim in med znanim angleškim konvertitom Arnoldom Lunn-om bi se imel v Pittsburghu vršiti besedni dvoboj o komunizmu. Browder je imel dokazati, da je komunizem pravi ključ do rešitve zamotanega socialnega vprašanja, čemur da je živa priča boljše-viška Rusija. Lunn pa je imel dokazati prav nasprotno. Vse je bilo že dogovorjeno za ta dvoboj. Udeležba se je obetala ogromna. Dne 7. dec ko je bil ta dvoboj napovedan, pa Mr. Browderja ni bilo od nikoder. Sporočil je, da je obolel in je mesto sebe poslal Mr. L. A. Budenza, sotrudnika komunističnega "Daily Worker"-ja. Lunn ga je tako raztrgal, da so mu celo pričujoči komunisti pritrjevali. Tega se je Mr. Browder zbal in se bolnega naredil, kot je Mr. Lunn naknadno poizvedel. Neuko maso je pač moč z raznimi frazami za nos voditi, ne pa človeka opasnega z uma svetlim mečem.

VERSKIM bratom v tolažbo. — Verniki sovjetske Ukrajine, ki ječe v vedno večji sužnosti, se željno ozirajo preko meje na Poljsko,

kjer se njih bratje versko popolnoma svobodno udestvujejo. Da bi svojo sužnost lažje prenašali in svojo vero ohranili, so obmejni verni Poljaki zamislili posebne vrste apostolat. Vse vzdolž poljske meje grade kapelice. Nekatere imajo precej visoke zvonike. Te ponoči razsvetle. Daleč preko meje v Sovjetijo je vidna njihova svetloba. Zvezde znanilke so zaslužnjem te lučke, ki jim vlivajo upanje, da bo tudi njim zopet vstalo svobodno sonce vere, ki ga šele v sužnosti znajo prav ceniti.

KOMUNISTI se skrivajo za papeža. — L. 1935 je papež ob priliki neke avdijence dejal francoskim škofom, da je katoliška cerkev pripravljena podati roko komunistom, ako so oni pripravljeni sprejeti njen nauk o rešitvi svetovnih problemov. Na to papeževo izjavo so se zdaj komunisti spomnili, ko jim gre za to, da bi stiskane katoličane, zlasti v Nemčiji, pridobili zase. Kajpada so to papeževo izjavo svojim namenom primerno prikrojili. Vrgli so v svet vest da je papež naročil francoskim škofom, naj sprejmejo od komunistov ponujano prijateljsko roko. Razpredeni komunistični tisk jo je raztrobil po vsem svetu. Je pač res, kar pravi pregovor: Ko si resnica šele čevlje obuva, je laž že cel svet preromala. Kljub protestom proti takemu potvarjanju resnice se ta gorostasna laž še vedno širi. Tako se komunisti, če jim bolje kaže, še za papežev hrbet skrijejo, čeprav so ga že na smrt obsodili kot svojega največjega nasprotnika.

GANLJIVO domoljubje. — Znana ameriška misijonska družba "Maryknoll Fathers" vodi v zahodni Kitajski azil za gobavce. "Vrata nebeška" se imenuje. Kakih 300 teh izobčenec je v njem. Dasi jih je domovina takorekoč žive zakopala, jo vendar ljubijo. Svojo ljubezen so ji na ganljiv način pokazali. Ko je završala nenapovedana vojna med njo in Japonsko, so napravili skromno zbirko za vojne žrtve. Pri tako priljubljenem rižu so si od svojih ust pritrjali in zložili v ta namen \$130. Po njih zgledu spodbujeni so isto storili semeniščniki v Kongmoonu pod vodstvom taistih misijonarjev. En mesec so si pritrgovali pri jedi, da so mogli poslati majhno pomoč bednim vojnim žrtvam. Pa naj še kdo reče, da katoličan ne pozna domovinske ljubezni!

OČE 11 otrok novomašnik. — V Strasburgu je bil posvečen v mašnika 65 letni Rev. Orfallo. Pred 5 leti mu je umrla žena, ki mu je bila rodila 11 otrok. On je začel študirati z namenom, da postane duhovnik. Po petih letih se mu je želja spolnila. Devet otrok je še imelo redko srečo, da so v rimokatoliški cerkvi videli svojega očeta ko mašnika pri oltarju. Tri hčerke so graduirane bolniške strežnice, šest ostalih otrok so pa vsi v raznih redovih. To priča, da je bila družina globoko verna.

DOBER odgovor na staro kleveto. — V angleškem parlamentu je delavski poslanec Wedgewood zahteval od bivšega zunanjega ministra Edena pojasnilo, koliko angleških diplomatov je katoličanov. Minister naj bi se opravičil, zakaj nastavlja na tako važna mesta katoličane, o katerih je vendar znano, da ne morejo biti lojalni, če prisegajo na papeški Rim. Kdor ima srce v deželi Mussolinija, sovražnika Anglije, in v Francovih vrstah v Španiji, ga ne more imeti v Angliji. Na to staro obrabljeno socialistično in liberalno kleveto je Eden fino odgovoril, da angleška vlada svojih diplomatov ne sprašuje, kakšnega verskega prepričanja so. Je vesela in ponosna, da je tista doba že davno za njo. Dostavil je, da vsi britski diplomati, brez ozira na njih vero, častno in lojalno zastopajo svojo domovino pri tujih vladah. Sicer sta pa med njimi samo dva katoličana: Lord Perth, veleposlanik v Rimu, ter Sir George Ogilvie Forbes, veleposlanik v Berlinu.

NOVO življenje klije iz ruševin. — Španija in Nemčija sta Meksiko nekoliko v ozadje potisnili. Ne slišimo več toliko iz nje. Razmere so se tudi nekoliko umirile in ublažile. Motil bi se pa, kdor bi mislil, da gre to pomirjenje na račun kapitulacije katoličanov. Način odpora proti nasilnikom so pač nekoliko spremenili. S kako fizično slo se več ne merijo ž njimi. Saj k oboroženi sili se itak niso nikoli zatekli. A svojo moralno silo, ki vedno odnese končno zmago, so pojeklenili. Pred to vihro so bili mehški katoličani precej zaspani. Danes mnogim deželam lahko služijo za vzor verskega preporeda v smislu katoliške akcije. Pred desetimi leti je sedanji škof, Msg. Miguel Dario Miranda, predložil sv. očetu smernice katoliške akcije. Nato so šli z vsem ognjem na delo. Tiho, mestoma

še katakombsko je bilo njih delo, a na globoko in na široko. Zajelo je vse plasti ljudstva versko in socialno. Vlada je mislila, če udari pastirje, se bodo črede razkropile. Zelo se je zmotila. Mesto duhovščine je nastopila armada laičkih apostolov. Ta armada šteje danes 150.000 navdušenih apostolov, katehistov in socialnih delavcev, ki širijo krščansko blagovest od osebe do osebe brez hrupa in krika. Kratko, v Meksiki je danes tista zgodnja pomlad, ko podtalno že vse brsti in klije ter čaka samo toplih sončnih žarkov, da buti na dan. Nov dokaz, da končni, največji račun preganjalci Cerkve plačajo, ne ona.

PO sinu nazaj k Bogu. — Pred desetimi leti je neki dobro znan pariški zdravnik, zagrizen brezbožnik, svojega sina javno zavrgel in razdedinil, ker je proti njegovi volji postal duhovnik in celo redovnik-dominikan. Cel desetletje je trdovratno vtrajal pri tem in ni hotel ničesar slišati o svojem "zgubljenem sinu". Nedolgo tega je bil na obisku pri nekem svojem stanovskem tovarišu. Skupaj sta poslušala radio. Slučaj, ki gotovo ni bil le slučaj, je nanesel, da je na radio govoril "zgubljeni sin" tega zdravnika. Obravnaval je vzvišenost redovnega stanu. Oče je poslušal in poslušal izvajanja. Oči so se mu začele odpirati in srce tajati. Ko se je vrnil na svoj dom, je takoj pisal sinu spravno pismo in izjavil, da se tudi sam vrača k veri in Cerkvi svoje mladosti.

VELJA tudi našim možem. — V nemškem Hamburgu so priredili slovesno "versko uro" za možje. Na tisoče se jih je zbralo v tamkajšnji Marijini cerkvi, da javno in slovesno izpovedo svojo vero v Boga in vdanost Cerkvi, pa naj bi jih ta zvestoba stala še take žrtve. Govoril jim je škof Dr. Berning. Med drugim je dejal: "Bodite in ostanite možje, ki so pred Bogom ponižni otroci, pred ljudmi pa junaki svojega prepričanja . . . Vedno bolj se zbirajte ob središču našega verskega življenja, ob Kristusu v presv. Zakramentu med nami bivajočem, ob njem, ki je dejal: Pridite k meni vsi, ki ste obteženi. Prvi kristjani so nam v tem prejasen zgled!" To velja možem po vsem svetu. Da, zlasti možem velja, ki so se najbolj ohladili v veri, pred vsem zato, ker so se oddaljili od tabernaklja.

PO prijateljih do resnice. — Tik pred prošlim Božičem je holandski vseučiliški profesor Dr. F. Buytendijk prestopil v katoliško cerkev. V cerkvi Matere božje v Goringu, kjer predava na državni univerzi, je slovesno izpovedal katoliško vero. Veron protestant je bil od svoje mladosti. Da je ob srečanju z Abrahamom prestopil v katoliško cerkev, je poleg skrivnostne božje milosti sad njegovega občevanja in prijateljskih stikov s katoliškimi znanstveniki kot so: Maritain, Guardini, Shils, Piccard in Cemelli. Je učenjak svetovnega slovesa, specialist na polju živaljskega dušeslovja. Že kot protestanta ga je sedanji sv. oče lani imenoval za člana papeške znanstvene akademije.

POČASI se daleč pride. — To pravilo tudi satan in njegovi zavezniki dobro poznajo in se po njem ravnaajo. Ako je zanje grozdje prekislilo, da bi mogli kak cilj takorekoč v jurišu doseči, se zadovoljijo z delnimi uspehi. Nazijska Nemčija bi n. pr. rada zboljšala nemško raso. V dosego tega namena ima marsikaj v načrtu. A vsled odpora doma in po svetu si ne upa z vsemi kartami hkrati na dan. Poleg mnovega drugega je že uzakonila sterilizacijo, da prepreči manj vreden naraščaj. A kljub temu se ji seveda rodi mnogo takih, ki groze biti narodu v breme: pohabljenih, duševno nenormalnih itd. Take kar nakratko poslati nazaj, odkoder so prišli, to bi bilo zaenkrat še preveč barbarsko, dobro za kulturno nazadnjaške Kitajce, a ne za visoko kulturno Nemčijo. Ves svet bi se zgrajal nad njo, če bi kaj takega uzakonila. A se ji zdi z istega stališča kot sterilizacija potrebno. Da brez pohujšanja ostalega kulturnega sveta to izvede, je ministrstvo za narodno zdravje zdravnikom dalo tajen miglje, naj vse take telesne in duševne pohabljančke čimprej na oni svet spravijo. To na način, ki se jim najprimernejši zdi.

JUGOSLOVANSKI konkordat. — Tak kot je bil sklenjen, v Rimu podpisan in od jugoslovanskega parlamenta potrjen, je bil položen k večnemu počitku. Sam notranji minister Dr. Korošec, čigar zasluga je bila v prvi vrsti, da je bil po mnogem odlašanju parlamentu predložen v odobritev, je izjavil, da v tej obliki sploh nikoli ne bo predložen zadnji inštanca — senatu. V slučaju sklepanja kakega novega pa da bo pra-

voslavna cerkev prej vprašana, če nima morda kaj proti njemu. Ta izjava je napravila v vnanjem katoliškem svetu neprijeten vtis. Kajti iz nje zveni popolna kapitulacija pred pravoslavjem. Tudi poluradni vatikanski list "Osservatore Romano" je izrazil svojo nezadovoljnost. Pričakujemo, da bo država na kak drug način zajamčila pravice katoličanov, ki so zdaj edini odvisne od milosti posameznih vlad, katere se običajno jako hitro menjajo. Molimo za brate in sestre v domovini!

ZALETELI so se. — Precej prahu je v ameriški javnosti vzbudila izjava 60. naših senatorjev in kongresnikov, v kateri izražajo simpatije španski levičarski vladi. Protest, ki ga je ta izjava izzvala ne samo v katoliških, ampak tudi drugih pristno ameriških krogih, je dotičnim šele oči odprl. Spoznavajo, da so se zaleteli. A kar je je. Da bi mučen vtis zabrisali, so nekateri svoj podpis preklicali, češ, da sploh niso vedeli, kaj so podpisali. Drugi se izgovarjajo, da so s svojim podpisom hoteli izraziti le simpatije do demokratizma proti fašizmu, da pa kulturnega boja levičarske vlade ne odobravajo. A z vsemi izgovori madeža ne bodo izbrisali. Kot ljudski zastopniki pri osrednji vladi bi ne smeli pozabiti, da je Amerika v španskem vprašanju nevtralna. In če se od koga pričakuje, da bo to vpošteval, se pričakuje od njih kot vladnih mož. Dalje so s tem pokazali, da so jim španske razmere "španska vas". Kar vedo o njih, vedo le iz tendenčnega dnevnega časopisja, kar za take može gotovo ni častno. So pa med njimi tudi taki, ki so brez pridržka na strani "demokratskih" levičarjev. In to je še manj častno. Bo moralo ljudstvo ob novih volitvah malo bolj gledati, da ne bo glasovalo za take, ki mu v zahvalo v skledo plujejo.

PROČ s papežem. — Nemškim nazijcem kri zavre samo če slišijo papeževo ime. Še bolj jih v oči bodejo njegove podobe in kipi. Zanje v javnosti tretjega rajha ni mesta. Sledeči dogodek to potrjuje. Sedanji papež je bil po vojski od svojega prednika Benedikta XV. kot komisar poslan v Gornjo Šlezijo, da uredi neke sporne cerkvene zadeve. Ko je postal papež, so mu v dotičnem kraju, Bobrek imenovanem, postavili spomenik. Bila je doprsna soha, ki je zavzemala častno mesto v tamkajšnjem rudniškem

upravnem posloplju. To soho so zdaj nazijski uradniki ukazali odstraniti. Neko jutro je ni bilo več videti. Ponoči so jo vrgli kdo ve kam.

NOBENE orgelce niso tak lepe. — Danes, ko ima "bela smrt" tako bogato žetev, niso nobene orgelce tako lepe kot družinske, obstoječe iz cele oktave otrok in še čez. Pred seboj imam sliko takih orgelc, ki obsegajo kar dve oktavi in še čez. Na enem koncu je mati z najmlajšim v naročju, na drugem koncu oče, v sredi pa še 16 piščalk. Vsi smehljajočih in zdravih obrazov dvigajo roko v pozdrav. To je washingtonska družina Mr. in Mrs. Viljem Andrej White. Najstarejši, Viljem, ima 20 let, najmlajša, Klara Cecilija, pa 3 tedne. Se razume da je to katoliška družina starega kova in vere. Kadar pridejo vsi naenkrat v cerkev, sami zasedejo kar tri klopi. Pri pogledu nanje marsikakim staršem vest nemirna postane.

KAJ bi on k temu rekel. — Trenutno mi ni znano, kako sta si 22 letna mažarska grofica Geraldina Appony, bodoča albanska kraljica, in grof Albert Appony, ki je pred petimi leti umrl, v sorodu. Da sta, je gotovo. Radoveden sem, kaj bi on k tej zvezi katoličanke z mohamedancem, četudi kronanim, dejal. Spričo njegove globoke vere, ki jo je tako sijajno javno izpričeval, bi sodil, da bi jo kljub časti za svoj rod obsodil. Ko so pred vojno objestni mažarski liberalci in svobodomiselci pritiskali na vlado, naj v državnih šolah prepove Marijine družbe, jih je on, ki je bil znan kot najsijajnejši mažarski govornik, vzel v zaščito. Pri tem je s ponosom pokazal na Marijino svetinjo, znamenje, da je sam član Marijine družbe. Kot vodja mažarske mirovne delegacije v Parizu je bil domala vsak dan pri sv. maši in pri sv. obhajilu. Še kot 86 leten starček si je štel v čast, pri sv. maši streči. Njegova vera je bila tako močna, da ga nobena preizkušnja ni omajala v njej. Smrt je jasnega obličja pozdravil.

O B 50 letnici smrti velikega moža. — Ta mož je nesmrtni muzik Franc Liszt. Da ni bil samo velik glazbenik, ampak tudi globoko veren kristjan, priča njegova poslednja volja, ki jo je 14. sept. 1860 v Weimaru napisal. Tako-le pravi med drugim: "To-le pišem 14. sept., ko sv. cerkev praznuje praznik povišanja sv. Kri-

ža. Ime tega praznika me spominja onega žarkega, vzvišenega čustva, ki je prav kot svete rane nekako prebodlo celo moje življenje. Da, Jezus na križu, povišanje sv. Križa, to je bil moj notranji klic, ki sem ga začutil v svojem 17 letu, ko sem s solzami v očeh ponižno prosil, naj mi dovolijo stopiti v pariško semenišče. Takrat sem se nadejal, da mi bo moč slediti živim vzorom svetnikov in morda umreti mučeniške smrti. Na žalost se to ni zgodilo. Vendar kljub vsem svojim pogreškom, ki jih iz srca obžalujem, nisem nikoli zgubil spred oči božanske luči sv. Križa. Nasprotno, kajkrati se je moja duša naravnost vtopila v sijaj našega odrešenja in naše najvišje blaženosti. In da izpovem svojo vero, želim pred smrtjo sprejeti sv. zakramente katoliške, apostolske, rimske cerkve in tako zadobiti odpuščenje vseh svojih grehov."

E, redki so danes taki. — V vrhovni upravi naše bivše NRA je bil eden najprominetnejših uradnikov katoličan Edvard McGrady, nekdanji podtajnik v poljedelskem tajništvu. Njegov šef, general Johnson, mu je javno dal sledečo laskavo spričevalo: "Z veseljem mislim na enega najuspešnejših mož v upravi NRA. To je Edvard McGrady, ki je za mir med delavstvom več storil kot kdorkoli. K važnim konferencam vedno prihaja z rožnim vencem v žepu, za katerim njegova roka v kritičnih trenutkih grabi. Menim, da njegove ustnice vedno tiho šepčejo Zdravamarijo, ko pridejo razprave na mrtvo točko."

PROTI preklinjanju in umazanosti. — Škofje italijanske cerkvene okrajine Triventa so pozvali svoje verne, naj za osmino Brezmadežne vsako leto napravijo sledečo obljubo: "Obsojam preklinjevanje, klafanje in one kino-predstave, ki bijejo v obraz nramnosti, katoliški morali in socialnemu redu. Obljubim, da ne bom preklinjal, ne klafal, ne obiskoval nemoralnih kinopredstav. Prizadeval si bom, da tudi druge do tega pripravim. Pomagal bom buditi javno zavest o nevarnosti omenjenega zla in tako zaveziti njegovo nadaljnje okuževanje. Vse to v blagor duš in krščanskega naroda.." Ta trojna kuga ne ogroža samo Italije, ampak vse krščanske narode. Zato bi bila taka obljuba povsod na mestu.

PRAVOSLAVNA duhovščina v Rusiji. — Boljševiki so mislili, da bodo ta rod najlažje zatrti, če zatvorijo vsa vzgojevališča za duhovnike. In to so storili. V celi Rusiji ni niti enega javnega semenišča za duhovniški naraščaj. Morda je kje kako tajno semenišče, o katerem javnost ničesar ne ve. A radi tega duhovščina ne bo izmrla. Kdor čuti poklic za duhovski stan, stopi v šolo kakega duhovnika. Njegova umska izobrazba je morda pomanjkliva, a praktično je dosti izvežban, da more vršiti svojo službo. Splošno lahko rečemo, da so pravoslavni svečeniki pod boljševiki bolj kos svoji nalogi, bolj agilni in tudi bolj spoštovani, kot so bili pod carizmom. So pa trojne vrste: 1. Duhovniki delavci. To so oni, ki čez dan delajo kot drugi delavci, v prostem času pa vrše duhovniške posle. To so večinoma možje najlepše moške dobe. V nauku, težnjah in zablodah marksizma so doma in ga znajo med tovariši delavci krepko pobijati. 2. Duhovniki popotniki. To so večinoma starejši svečeniki, ki so jih pregnali iz mest in industrijskih središč. Za težko telesno delo več niso. Preživljajo se kot "vandrovci" po deželi in pri tem oznanjajo Kristusovo blagovest. Seveda so v vedni nevarnosti pred tajno policijo, čeprav se po skednjih in hlevih skrivajo pred njo. Prej ali slej jih zaloti njih roka. Ko so prestali svoj zapor ali se vrnili iz pregnanstva, začno zopet "vandovati". 3. Vaški popje. To so podeželski duhovniki. Sicer so večinoma nezobraženi, a ker pismeni in bero časopisje, uspešno zavračajo krajevne rdeče "evangeliste", ki so mnogokje kot papagaji, kričeči, kar so slučajno kje ujeli. Njih najmočnejši dokazi so denuncijacije na višja mesta. Zato mora toliko teh duhovnikov v ječe in v pregnanstvo.

ŠE dokaj pameten socialist. — Vodja indijskih socialistov Jawaharlal Nehru, ki je študiral v Evropi, je evropski katolicizem in protestantizem takole ocenil: "Protestantizem se je vedno prizadeval, da se prilagodi vladajočim prilikam življenja. S tega stališča je uspel. Ni pa uspel s stališča organiziranega verstva. Kot tak je pa mešanica nekakega verskega čustvovanja in kramarstva. Katolicizem se je tej mešanici izognil, ker je ostal zvest svojim verskim tradicijam. In dokler bo tak ostal, bo napredoval in procvital. Katoličanstvo je prav za prav še edino živo verstvo na zapadu." Naši

socialisti-odpadniki pa ne vidijo ničesar dobrega na njem. Sicer je pa znano, da odpadnik ni bil še nikoli nepristranski sodnik.

SMRT duhovniškega morilca. — Louis Ferdinand Espinar je bil pred državljansko vojso v Španiji ravnatelj državne kaznilnice v Almeriji. Ker je bil pa velik pijanec in nerodnež, ki bi bil bolj zaslužil kaznjensko kot ravnatelj-sko mesto v ječi, je bil odstavljen. A ko je kmalu potem "ljudska fronta" prišla na krmilo, je bil znova vpostavljen. Po izbruhu državljanske vojske se je satanski maščeval nad svojimi nasprotniki, ki so ga bili odstavili. Ker je bila Almeria v rokah rdečih, je bila ječa seveda natrpana jetnikov frankovcev, duhovnikov in laikov. Kadar se ga je zvečer natreskal, je šel v ječo in je tam med odobravanjem svojih podložnih kar za razvedrilo streljal jetnike in talce. Poprečno si je vsak večer kake tri ali štiri privoščil. Naenkrat je pa pijani divjak težko obolel. Zdravnik je ugotovil raka in mu prisodil kvečjemu še poldrug mesec življenja. Maščujoča božja pravica je hotela, da ni bilo dobiti nikakih olajšujočih zdravil. Možak je kar rjul od bolečin. Poleg tega ga je še vest strašno grizla. Kot v omotici je klical: "Saj nisem bil jaz! Jaz nisem nikogar sam od sebe umoril. Prisilili so me!" Ko smrt ni bila več daleč, je kričal: "Katoličan sem! Spovedal bi se rad! Pošljite mi duhovnika!" Njegova dobra žena pa mu je odgovarjala: "Kje naj dobim duhovnika, ko si vse lastnoročno postrelja!" Umril je brez njega, v strahotnem obupu.

SLOVENSKO svetnico imamo. — Poročali smo že, da je v teku obnovljen svetniški proces zveličane Eme, kroške plemkinje slovenskega pokoljenja. Takoj po njeni blaženi smrti v samostanu SS. Benediktink na Krki se je začelo njeno češčenje in je trajalo skozi vsa sledeča stoletja. Njeno češčenje je bilo že v 14. stoletju dovoljeno. Sledeče stoletje je bil odprt tudi tozadevni proces za njeno proglasitev svetnicam, ki je pa zastal. Po vojni ga je krški škof zopet v tek spravil. Dne 5. jan. letošnjega leta pa je sv. oče naročil prefektu kongregacije sv. obredov, naj v njegovem imenu izda odlok, s katerim se uradno potrdi češčenje blažene Eme in ji prizna naslov svetnice. To na podlagi nepretrganega češčenja skozi toliko stoletij.

SLAVNOST KULTURNEGA VRTA

Anton Grdina, Cleveland.

KADAR se stavba, ki je velikega pomena, dolgo časa gradi in tudi dogradi, je povsem na mestu, da se otvoritev zvrši s primerno slovesnostjo.

Jugoslovanski Kulturni Vrt v Clevelandu je pa še vse več ko kaka stavba. Celih sedem let smo gradili in med tem časom smo se ob njem tudi pravdali. Mnogi so ga zagovarjali in veliko dušno podpirali moralno in finančno, drugi so pa vso stvar kritizirali in pri gradnji nagajali. Prav zavoljo tega bo pa otvoritev toliko pomenljivejša in slovesnejša. Vrt ni samo dograjen, ko to pišem, ampak tudi plačan. To je posebno vredno poudariti, ker s tem se naša naselbina in ves narod res lahko postavit.

Pa ni samo to, da se iskreno veselimo bližajoče se slovesne otvoritve Kulturnega Vrta. Imamo še drugo veselo pričakovanje. Iz domovine za morjem pride na otvoritev častni predstavnik našega naroda, ljubljanski župan dr. Jure Adlešič. Pride sem dovolj zgodaj, da bo osebno navzočen pri slavnosti otvoritve.

Odbor Kulturnega Vrta je pa seveda povabil tudi odlične može, ki predstavljajo mesto Cleveland in državo Ohio. Poleg teh je povabil

vsa društva, kulturna in podporna. Enako pa vabimo z javnimi vabili tudi vse posameznike, ki se zanimajo za našo stvar. Zelo želimo, da bi se udeležilo slovesnosti veliko naših ljudi in sicer v društvenih ali pa narodnih nošah.

Obenem naznanjamo, da se bo jemala ves čas med slavnostjo filmska slika, ki bo pozneje poslana v domovino, da bodo tam videli naš kulturni živelj v Ameriki.

Program proslave je določen za dva dni. V soboto 14. maja se bo vršil slovesen sprejem v čast gostu dr. Adlešiču. V ta namen bo razsežen program v soboto zvečer na odru Slovenskega Narodnega Doma, ki bo obsegal petje, igre in nastope raznih narodnih noš.

Za nedeljo 15. maja je določena velika parada slikovitih narodnih noš. Dopoldne ob enajstih bodo govori po radiju v zvezi s staro domovino. Popoldne ob dveh se pa prične slovesna parada iz Narodnega Doma v Kulturni Vrt. Tam bo otvoritev Vrta na kar mogoče slavnosten način. Na programu bodo govori in nastopi pevskih zborov.

Vabimo vas torej vse v imenu odbora Kulturnega Vrta. Naznanite nam svoj prihod na naslov: Anton Grdina, 1053 E. 62nd Street, Cleveland, Ohio. Preskrbeli vam bomo stanovanje in vso potrebno udobnost, da se boste prijetno počutili med nami. Na svidenje!

VABILO NA IZLET V STARO DOMOVINO

Rojakinje in rojaki, ki so prihodnje poletje namenjeni v stari kraj, bodisi na obisk, ali za stalno, so vabljeni, da se pridružijo izletu **SLOVENSKE ŽENSKÉ ZVEZE V AMERIKI**. Ta izlet se vrši v dveh skupinah in sicer: Prva skupina odpotuje na brzoparniku **NORMANDIE** 1. junija in **DRUGA, GLAVNA SKUPINA** odpotuje iz New Yorka 22. junija na znanem in priljubljenem brzoparniku **ILE DE FRANCE**. Z drugo skupino potuje tudi podpisani Leo Zakrajšek, ki bo skrbel za udobno in prijetno potovanje svojih potnikov.

Za udeležnike tega izleta bodo aranžirane razne posebne ugodnosti, tako na parniku, kakor tudi v starem kraju. Na parniku bodo imeli svoj posebni oddelek, imeli bodo skupne obede, ki bodo pripravljene po možnosti po našem ukusu, imeli bodo svoje posebne zabave poleg koncertov, "muvis-a", in raznih drugih prireditev. Vaša vožnja na parniku ima biti ena sama dolga zabava in tako ne bo časa ne za dolgčas in ne za morsko bolezen.

V starem kraju se pripravlja udeležencem tega izleta velik sprejem, in jugoslovanska vlada je že odobrila za Amerikance polovično vožnjo po njenih železnicah. Dalje bo vodstvo tega izleta organiziralo skupne izlete po celi Sloveniji in sicer z avto-busom in tako bodo izletniki imeli

priliko, da si poceni in v zabavni družbi so-Amerikancev ogledajo vse kraje naravne lepote in zanimivosti naše rodne zemlje, kot: Bled, Bohinj, Vintgar, Belopeška jezera, izvir Kamniške Bistrice, Savinjska in Logarjeva dolina, Zidani most, Krško, Brežice, Kostanjevica, Novo mesto, Kočevje, Ribnica, Cerknica in Postojnska jama.

Poleg tega je nameravan izlet tudi izlet v Plitvičkim jezerom in Dalmacijo, na prelepi Jadrin, in druge kraje v Jugoslaviji.

Razume pa se, da ni noben potnik vezan udeležiti teh izletov ako se ne bo hotel.

Ta izlet ima biti izlet v pravem pomenu besede, kajti nudil bo udeležnikom izredno veliko telesnih in duševnih užitkov. Zato se Vam za obisk tsarega kraja letos nudi tako ugodna prilika, kakršne najbrže še niste imeli in je morda ne boste imeli zlepa.

Ker pa bo letošnje poletje naval potnikov izredno velik in je prostor na mnogih parnikih že sedaj razprodan, je potrebno, da se takoj priglasite in sicer na:

LEO ZAKRAJŠEK

General Travel Service, Inc.

302 EAST 72nd STREET,

NEW YORK, N. Y.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

GILBERT, MINN. — Piše Frank Ulčar. — Tudi jaz se želim oglasiti na našem zapečku. Tako se mi dopade, da vedno vsega prečitam. Z velikim zanimanjem sem pa tudi bral imena tistih, ki so se tako trudili v lanski kampanji in nabrali toliko novih naročnikov. Milo se mi je storilo, ko sem pomislil, da mojega imena nikjer ni med nabiralci. Toda napačno bi bilo misliti, da se jaz nisem nič potrudil za nove. O, potrudil sem se že, samo uspeha nisem imel v tej kampanji. Zato pa toliko bolj iskreno čestitam vsem, ki ste spravili skupaj v enem letu 1112 novih. Kar se pa tiče drugega branja v listu, naj nekatere reči omenim. Zelo pazljivo sem prebral tisto izpod peresa P. Hugona: Kaj ti bo enkrat najbolj žal? O, to je res vredno zelo pazljivo prečitati. Jako se mi pa tudi dopadejo pisemca otrok, ki tako fletno po nedolžno povejo, kar jim je na srcu. Starejši dopisniki pa radi povedo med drugim, kakšne spomine imajo od svoje matere. To je ginljivo brati. Tudi jaz imam še majhen spomin od matere, pa tudi od očeta. Moja mati so dve leti ležali na bolniški postelji, bolje rečeno, na smrtni postelji. Bil sem še zelo mlad in sem služil za pastirja. Ko sem jih ob nedeljah obiskal, so mi tako lepo govorili na srce in me opominjali k dobremu. Priporočali so mi v molitev samo sebe in očeta, ki mi je umrl, ko sem bil komaj 4 leta star. Zelo izpodbudno je, da nas naš list Ave Maria tako pogosto spomni na starše, katerim smo večno hvaležnost in spoštovanje dolžni. Zato bom pa poskusil vsaj v tem letu dobiti kakega novega, ko lansko leto ni bilo mogoče. Naj to za sedaj zadostuje, drugič bom pa še kaj napisal.

VANDLING, PA. — Piše Margaret Pancar. — Tudi jaz se bom malo v kramljanje spustila. V prvi vrsti se želim zahvaliti Matevžu Leskovcu za prelepo povest v Koledarju. Med branjem sem obujala spomine na Brazilijo. Saj sem bila tudi jaz tako "srečna", da sem bila tam štiri leta s svojimi starši. Bili smo na Viskondi, Parnai-ba. Gotovo se bo tudi Matevž spominjal tega kraja. Saj je bil večkrat pri nas. Prav lep po-

zdrav Matevžu. Zraven tega se pa želim javno zahvaliti Srcu Jezusovemu in Mariji, pa tudi božjemu služabniku Baragi za uslišano molitev za ljubo zdravje. Pošiljam dar za lučke.

NORTH CHICAGO, ILL. — Piše Micka iz vasi. — V zadnji številki sem brala dopis od Johane s Hriba. Ker se mora dobro blago samo hvaliti, se bom tudi jaz malo, pa ne preveč. Pride k meni Johana in mi pravi: Pojdi z menoj, pojdeva prodajat Koledarje. Pa je bila sport ta Johana. Na, Micka, ti nosi! In sem nosila. Johana pa koraka naprej. Prideva v veliko hišo in Johana trka, da bi se moral gluhec zbuditi. Pride odpirat žena in se zave, po kaj sva prišli. Veliko družino imam, pravi žena, pa bom vseeno kupila. Zvečer sem sama doma, bo branje prav prišlo. Toliko sem se trudila za otroke, zdaj sem pa vse večere sama doma. To je hvaležnost . . . In tako je šlo naprej. Pri vsaki hiši ena ali druga pritožba. No, seveda ne more biti nikomur vse prav. Prodaja je pa šla dobro od rok, samo kofetka ni bilo, ker sva bili dve. Johane niso nič noge bolele. Mislim, da so ji tista mladostna leta po glavi vršala, ko se je doma s parizarjem vozila in pela, pa menda še celo vriskala. Ko sva skončali tisti dan, mi reče: Micka, ti imaš doma več dela ko jaz, bom pa jutri sama šla. Takrat sem bila zadovoljna, ko sem pa pozneje brala v listu, kako se ji je dobro godilo po hišah, ko ni več imela mene s seboj, se mi je pa kar malo nos pobesil. Pa naj bo. Želim Johani, da bi prihodnje leto zopet imela toliko korajže in še več uspeha. Našim možem in fantom pa Bog dela daj, da bi nas ne pograbila nova depresija. Le iskreno molimo: Daj nam naš vsakdanji kruh . . .

WICKLIFFE, OHIO. — Piše Mary Stušek. — Pošiljam naročnino za našo družinsko prijateljico Ave Maria. List se mi zdi vsak mesec lepši in bolj zanimiv. Večinoma vsega po dvakrat preberem. Ako bi izhajal dvakrat na mesec na sto straneh, bi bilo ravno prav. Posebno še v zimskem času, ko ni dela na farmi. Toda hvala Bogu, da je vsaj toliko. Samo da bi ga

imela vsaka slovenska hiša. Ko najdem v tem listu vsak mesec toliko prijaznega čtiva, si večkrat mislim, kako bi bilo veliko bolje na svetu, če bi iz vseh hiš zginili brezbožni listi. Zato naj bi se vsi Slovenci seznanili s tem listom. Posebno materam priporočam, da naj dajo list še drugim brati, ko so ga same prebrale. Jaz sem sama skusila na sebi, koliko je to vredno. Jaz sem naročnica 15 let. Poprej sem bila med tistimi, ki pravijo: Saj imamo dosti drugih listov. Ave Marijo sem pa dobivala na posodo od Mr. Suhadolnika. Potem sem zbolela in sem morala na težko operacijo. Preden sem šla, sem obljubila, da bom naročila list sama zase, ako ozdravim. Tudi sem obljubila v listu javno zahvalo. Res sem srečno ozdravela in treba je bilo držati obljubo. Naročila sem list, toda ko je prišel, sem jih slišala nekaj od moža. Nisem si posebno k srcu vzela. Povedala sem mu, da sem to naredila zavoljo obljube, da pa lahko po enem letu preneham. Tako sva se mirno pobotala. Toda preden je leto minilo, se je list nam vsem tako priljubil, da je ostal pri hiši do danes. Nam vsem je eden najboljših prijateljev. Želim, da bi še v kako drugo hišo na podoben način prišel. Zato ga ob vsaki priliki pokažimo takim, ki ga še nimajo. Lep pozdrav vsem.

WILLARD, WIS. — Piše Mary Toleni. — Dovolite, da spet enkrat malo pokramljam z drugimi vred, katerih dopisi se mi tako dopadejo. Kadar dobim list, vselej najprej preberem Kramljanje. Potem šele začnem od kraja in seveda ne odneham, dokler ni ves list do zadnje črke prečitan. Zato iskreno čestitam listu k njegovi tridesetletnici in mu želim kar mogoče dolgo življenje, ker je res prepotreben za naše Slovence. Saj nas tako lepo vodi k Bogu in svari pred zapeljivimi krivimi nauki. Kdo bi mo-

gel povedati, koliko dobrega je že storila Ave Maria v teku svojih trideset let? Samo Bog to ve, mi pa tudi poznamo njene zasluge in smo ji iskreno hvaležni. Težak je bil začetek in tudi sedaj ji gotovo ni z rožicami postlano, zato je pa toliko bolj priljubljena pri vseh, ki imajo živo vero in ljubezen do nebeške Matere. Bog naj ohrani vse, ki delujejo pri tem lepem listu. Njihova zasluga je, da imamo ta prelepi list, ki presega vse druge liste. Zdaj je zopet pred nami prekrasni mesec majnih, posvečen nebeški šmarnici. Le pridno se udeležujmo majniških pobožnosti, da bomo vedno bolj in bolj Marijini otroci. Tukaj na Willardu smo farani zelo veseli, ker so se Rev. Father Murn toliko pozdravili, da morejo opravljati cerkvena opravila. Seveda jim pomagajo Fr. John. Bog jih ohrani dolgo let med nami zdrave in zadovoljne. To je goreča želja vseh faranov.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Josephine Kocin. — Ta mesec mi poteče naročnina, zato pošiljam takoj denar za ponovitev. Zelo rada berem ta list. Ljubi Bog daj veliko blagoslova in uspeha. Naj dočaka list še mnogo let v blagor naših rojakov na tem in na onem svetu. Zdaj bodo kmalu šmarnice. Že naprej se veselim, da se bo spet pela pred Marijinim oltarjem ona lepa šmarnična pesem:

Že slavčki žvrolijo, se maj vesel budi,
naj rožce v čast cvetijo Kraljici majniški.

HIBBING, MINN. — Piše Frances Zbačnik. — Pošiljam dva nova polletna naročnika. Ko je bil preteklo leto pri nas potovalni zastopnik brat Antonin, me je vprašal, zakaj na Hibbingu ne dobimo nič novih. Vprašal me je, če sem tako nervozna, da si nič ne upam med ljudi ali

See Emil A. Basener

2116 W. Cermak Rd.

Canal 2138

CHICAGO, ILL.

for

REAL ESTATE — FIRE INSURANCE

FRANK P. KOSMACH, Mgr.

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road,

Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.
Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite

denar pri vsakem nakupu.

pa morda z delom obložena. Odgovorila sem, da je oboje. No, sedaj se mi je pa vendar posrečilo, da bom tudi jaz med tistimi, ki vsaj nekaj storijo za ta prelepi list. Tudi jaz mislim, da bi ne smela biti nobena slovenska hiša brez tega lepega mesečnika. Tako lepe dopise in spise prinaša od vseh strani, da ga res komaj čakam vsak mesec. H koncu lep pozdrav vsem, posebno kramljavcem na zapečku.

WELLINGTON, OHIO. — Piše Frančiška Glavič.—Sporočiti želim, kako sem bila ozdravljena na priprošnje svetniškega škofa Friderika Baragé. Obenem se mu javno prav lepo zahvaljujem za pomoč. Bila sem zelo bolna na nogi. Trije doktorji so mi rekli, da ne bom ozdravela brez operacije. Skrbelo me je, da nisem vedela, kaj naj naredim. Potem sem se zatekla za zaupanjem k Mariji in škofu Baragi. Obljubila sem, da bom poslala za Baragovo semenišče, kadar bom mogla. Torej izpolnjujem svojo obljubo, ker moja prošnja ni bila zastonj. Ave Marijo tudi zmerom berem in se mi zelo dopade. Sicer nisem sama naročena nanjo, ker mi je to nemogoče, debivam jo pa od drugih, ko jo prej sami preberejo. Hvaležna sem jim za toliko prijaznost.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Anica Kraus. — Gospod urednik! Mogoče sem malo pozna s svojim pisanjem, pa morate vedeti, da sem tudi vedno zaposljena. Pa mogoče še nisem popolnoma prepozna. V zadnji številki Ave Marije sem brala, da mislite zopet iti v Canado. Gotovo se Vam dopade tam gori, hm, ko tolikokrat greste tja. Morebiti se bomo to poletje kje srečali, ker tudi mi nameravamo zleteti v tiste kraje. Moj oče imajo namreč dve sestrični tam. Ena je Mrs. Makše v Chaput Hughes, druga pa Mrs. Kužnik na Taylor Ave. Kirkland Lake, Ont. Pozdravite obe v mojem imenu. (Pozdravljam obe kar na tem mestu, da bo gotovo, ker sem včasih močno raztresen in — pozabljiv...)

MORGAN, PA. — Piše Kranjska Micka. — Sporočam široki javnosti, da smo imeli pred kratkim prijazen obisk v osebi brata Antonina, potovalnega zastopnika. Ko je opravil svoj obisk, smo ga odpeljali na postajo v Bridke Vile. Imel se je pa takole. V ta gorenji kuhinji je spal, v ta srednji je fruštikal, v ta spodnji pa južinal. To je bilo vse fanj. (Ni bilo ne, pravi Kramljavec. še eno kuhinjo morate napraviti, da bo imel brat Antonin tudi kaj prostora za —

večerjo...)

Zdaj pa nekaj drugega. Preden bo drugič prišel k nam brat Antonin, nam mora poprej poslati pismeno potrdilo, da bo zadovoljen, če ga bomo s šajtrgo okoli vozili. To pa zato, ker naše šajtrge imajo vse po eno samo kolo. Je pa tako ž njim, namreč z bratom Antoninom, da vse tisto, kar je na štirih kolesih, prehitro teče zanj. V podrobnosti se ne bom spuščala, morebiti me bo široki svet vseeno razumel. Potem pa še to. Bratu Antoninu se mora prepovedati jesti regrat. To se pravi, takrat, kadar je pri nas. Kaj se drugod godi, nas ne briga. Na naši farmi je pa tako malo regrata, da ga še naše krave nimajo zadosti. (O joj!)

CLEVELAND, OHIO. — Piše Helena Somrak. — Ne morem drugače, spet se moram oglasiti. Tako mi je pri srcu ta ljubljeni list, da želim spet nekaj napisati. Zadnja številka je bila res kar premajhna. Lepa pa tako, da nise.n mogla prej nehati, da sem prišla do konca. Kar je napisal Matevž Leskovec, je spet tako prav, da človek vse od prve do zadnje besede uživa. Ali pa Mr. Grdina, kako je krepko povedal. In zopet Agnes Pirc, kako prav je, da nas je opomnila na molitev za duhovnike. Vsem dopisnikom vsa čast.

SOUDAN, MINN. — Piše George Nemanič. — Najprej srčen pozdrav uredniku in vsem v Lemontu. Nadalje voščim vesele velikonočne praznike, da bi jih zdravi dočakali. Približuje se nam tudi lepi mesec majnik, ki je takorekoč ves en velik praznik naše skupne Matere Marije, Kraljice majniške. Ona je tudi patrona našega lepega lista. Zatorej Vam tu pošiljam \$2.00 za list Ave Maria. To je podpora za list, ne naročnina. Naj bo ljubemu Bogu in majniški Kraljici na čast. Želim Vam dosti božjega blagoslova pri vsem delu. Bog z Vami.

PRIPOROČA SE

ANTON JAKSE

Grocerija, sveže meso, domače suhe klobase. — Vse druge potrebščine za kuhinjo.

SOUTH CHICAGO, ILL.

10746 Buffalo Ave. -:- Tel. So. Chi. 5760